

Giao Dịch Tình Nhân

Contents

Giao Dịch Tình Nhân	1
1. Chương 1: Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	21
7. Chương 7	23
8. Chương 8	27
9. Chương 9	30
10. Chương 10	33
11. Chương 11	37
12. Chương 12	42
13. Chương 13	49
14. Chương 14	55

Giao Dịch Tình Nhân

Giới thiệu

Một câu chuyện tình đầy bi thương, đôi khi có những làn gió làm dịu nỗi đau xót ấy nhưng Giao Dịch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giao-dich-tinh-nhan>

1. Chương 1: Chương 1

Cởi bỏ chiếc cà vạt gò bó, cũng giống như muốn trút bỏ sự mệt mỏi của cơ thể.

Mặc Vô Tâm khẽ dựa vào tường, khoanh tay trước ngực, vạt áo hé mở làm lộ ra lồng ngực rắn chắc.

Áo sơ mi cùng quần tây vừa vặn, phối hợp với dáng người cao to cường tráng, càng tôn lên khí chất siêu phàm và vẻ đẹp trai của anh.

Lông mày anh rậm, ở dưới là một đôi mắt sáng, không nhìn ra một gợn sóng cảm xúc nào, hờ hững nhìn chăm chú theo một cô gái vóc người uyển chuyển bên hồ bơi.

Cô gái mỉm cười với anh, vẻ mặt anh từ lạnh lùng, trong nháy mắt lặng lẽ thay đổi, đôi môi mỏng mím chặt hơi nhếch lên, đáp trả cô một nụ cười nhàn nhạt. Ánh mắt sắc bén mang theo vài phần giễu cợt, ngay lập tức hình tượng nghiêm túc của anh liền trở lại, trước sau như một.

Thân là phó tổng giám đốc của tập đoàn xe hơi hàng đầu – Khóa Quốc, điều kiện của anh cực tốt, cộng với ngoại hình đẹp trai, khiến vô số cô gái xinh đẹp, thùy mị, mơ ước được ngồi lên chiếc ghế phụ nhân phó tổng giám đốc nhiều không kể xiết, cô gái xinh đẹp trước mắt chính là một trong số đó.

Cô ta hết sức vui mừng khi thấy anh, liền liếc mắt đưa tình, hôm nay cô đặc biệt hẹn anh ở Câu Lạc Bộ cao cấp, không nghĩ tới anh thật đúng giờ.

Mạc Vô Tâm tìm một chỗ ngồi thích hợp, cách cô gái khoảng hai mươi mét rồi ngồi xuống. Sau đó, gọi người bồi bàn mang một ly đồ uống lạnh.

Căn phòng có diện tích 2600 mét vuông, rộng rãi thoáng mát, là một câu lạc bộ tập thể hình đa năng, gồm có phòng tập thể thao, khu hồ bơi kèm mát xa đầy đủ tiện nghi. Phong cách thanh thoát, hiện đại, thiết bị tiêu chuẩn cao, môi trường sạch sẽ, ngăn nắp, tạo ra không gian tự nhiên thư thái.

Không gian sáng sủa, nhẹ nhàng, khoan khoái, bên dưới là một hồ bơi tiêu chuẩn cao, phía trên là lầu hai, khu ăn uống nghỉ ngơi.

Bên hồ bơi, cô gái nóng lòng, hướng Mạc Vô Tâm phơi bày ra tất cả nét duyên dáng của mình, bao gồm cả thân hình chuẩn lẫn tài năng chơi thể thao kiệt xuất.

Lúc này, cô tươi cười, khéo léo đi đến khu nhảy cầu, vẫy vẫy tay với anh, vóc dáng tuyệt đẹp đang leo lên thang cuốn chỗ nhảy cầu.

Gương mặt tuấn tú của Mạc Vô Tâm cười yếu ớt, nhìn chăm chú cô gái xinh đẹp, nhẹ nhàng chuyển tầm mắt Dời hướng lên lầu hai phía trên hồ bơi.

Con người của anh thâm trầm lạnh lẽo, khẽ nheo lại, động tĩnh bên trong cửa kính khiến cho anh định thần, chú ý quan sát. . .

.

Bên trong khu ăn uống có một bóng người đang chạy, tại nơi này có vẻ bất thường! Mạc Vô Tâm từ trên ghế đứng dậy, tay dứt vào túi quần, từ từ bước đi thông thả, quan sát từng góc của Câu Lạc Bộ, đưa tầm mắt sắc bén nhìn xung quanh.

Cô gái trên ván nhảy thông thả duỗi chân tay, nhẹ nhàng dang tay ra, sau đó chuẩn bị tung người, hướng hồ bơi nhảy xuống.

Trong câu lạc bộ, màn hình lớn phát ra tiếng nhạc du dương, âm điệu nhẹ nhàng làm thay đổi bầu không khí bên trong khu hồ bơi, tạo nên không gian thư giãn, dễ chịu.

Trong nháy mắt, tiếng thủy tinh bị vỡ vụn phá tan một bản nhạc hay.

Một thân thể từ khu ăn uống lầu hai phá vỡ kính thủy tinh, bay ra ngoài, hiên ngang rơi thẳng xuống. Bốn phía trở nên ồn ào, kèm theo tiếng cô gái nhảy cầu hét chói tai. Cô vừa mới nhún chân, chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt, liền bị cơ thể ngã từ trên lầu rơi xuống dưới. Bụp...!

Hai thân thể đụng nhau rơi vào hồ bơi, thoáng chốc làm nước văng tung tóe.

Mới ở cạnh đó, Mạc Vô Tâm không thể tin, trên mặt anh hiện lên sự kinh ngạc. Màn va chạm vừa rồi khiến mặt anh dính đầy bọt nước, toàn thân cũng ướt đầm.

Tiếng động trong hồ bơi trầm xuống, tiếp đó một cơ thể nổi lên trên mặt nước.

Cô gái nhảy cầu xinh đẹp vừa nẩy trên mặt tất cả đều là kinh ngạc cùng hốt hoảng.

Mà cô gái từ trên lầu ngã vào trong hồ bơi thì tại rút xuống nước sau đó, vẫn đang hoảng sợ, khó khăn chuyển động chân tay một cách khổ sở.

Ở trong nước vùng vẫy lúc chìm lúc nổi, người sáng suốt vừa nhìn liền biết cô ấy không biết bơi.

Cô gái cùng ở trong nước còn chưa kịp hoàn hồn, nhất thời chậm chạp không phản ứng kịp, không có khả năng giúp đỡ. Mạc Vô Tâm lấy lại bình tĩnh ngay sau đó, lập tức ngồi xuống, vươn cánh tay, kéo cô gái sắp chết đuối lại, hai tay cô luống cuống lập tức nắm chắc tay anh.

Cô gái rơi xuống nước dùng hết sức níu được tay anh! Tình thế ngàn cân treo sợi tóc như vậy khiến cô sợ hãi, hoảng loạn. Bàn tay anh như chiếc phao cứu hộ xuất hiện kịp lúc, cô liền nắm lấy, cũng như nắm chặt cơ hội duy nhất để sống.

Mạc Vô Tâm bắt ngờ, không nghĩ tới cô lại dùng sức như vậy, ngay cả anh cũng bị rơi xuống nước.

Chìm xuống lại nổi lên, anh bơi lên khỏi mặt nước, gương mặt chật vật không chịu nổi.

Anh tiện thể kéo cô gái hại anh cũng rơi xuống nước lên, Mạc Vô Tâm tức giận trừng mắt nhìn.

Là một người phụ nữ!

“Cô.....”

“Khụ, khụ, khụ, khụ.....”

Cô mãnh liệt thở gấp, vẻ mặt hoảng sợ tột độ, vừa trắng xanh lại vừa căng hồng.

Mở mắt, liền đối mặt với cặp mắt bùng bùng lửa giận của Mạc Vô Tâm, vội vàng tổng hợp lại tất cả những tình huống bất ngờ vừa mới xảy ra. Cô ngơ ngác, liếc thấy cửa lầu một vọt tới đám người mới vừa ở trên lầu xảy ra xung đột kịch liệt với mình.

Cô liền hốt hoảng, thô lỗ, leo ra khỏi hồ bơi, co cẳng chạy.

“Này....!” Mạc Vô Tâm tức giận kêu, thiếu chút nữa nguyên rửa ra miệng! Anh không thể tin, trợn to mắt, nhìn bóng dáng kia đang chạy xa.

Có lầm hay không? Cô gái kia cứ như vậy chạy mất?!

Ngay cả một lời thoại còn chưa kịp nói, những chuyện liên tiếp chưa giải thích được cứ như vậy mà xong sao?

Giống như là kịch câm, không có lời thoại, không có người dẫn chuyện, cũng chẳng có tiếng nói, cốt truyện chẳng đi đến đâu liền nhảy xuống phần cuối. Kết thúc!!!

Tại văn phòng thám tử tư Nhất Đồng.

“Lần sau cô còn để xảy ra tình huống như vậy, tôi liền đuổi ra khỏi công ty ngay lập tức!”

Trưởng phòng phụ trách giờ phút này đang nổi trận lôi đình, gầm thét với một nhân viên.

Bị nhân viên xui xẻo này làm cho tức chết, chính là người mới vừa rời ở Câu Lạc Bộ gây họa- Đại Nhi, toàn thân ướt đầm trở về.

“Tôi thiếu chút nữa ngay cả mạng sống cũng không giữ được, anh còn đối xử với tôi như vậy?” cô bất mãn hướng về phía trưởng phòng Bao Thành Công kêu oan.

“Đừng quên cái tên của cô! Cô yên tâm, cô chỉ biết mang xui xẻo đến cho người khác, còn mình thì chẳng có việc gì cả. Người kia không bị cô liên lụy là may mắn lắm rồi, cô không cần lo lắng!” Bao Thành Công cầm giận từ lỗ mũi hừ ra, thuê được cô nhân viên như vậy, đúng là anh tạo nghiệt ở kiếp trước.

Nghe Đại Tuy — tên đầy đủ của tiểu thư Đại Nhi.

Không sai, tên của cô chính là như vậy, “Mang tai họa,” tức là thường đem xui xẻo đến cho người bên cạnh, chỉ cần có người tiếp xúc với cô, không một ai không bị cô ảnh hưởng.

Chuyện xảy ra vừa rồi là một ví dụ cụ thể.

Hôm nay cô nhận được lệnh, lắp đặt camera theo dõi theo chỉ định của khách hàng ở trong phòng nghỉ tư nhân của Câu Lạc Bộ. Không ngờ tới mới vừa hành động liền bị bắt tại trận, không những không hoàn thành công việc, còn kéo theo một đồng người. Hiện tại, ngay cả trưởng phòng của cô, Bao Thành Công, cũng bị tổn thất khách hàng.

“Này này! Tôi cũng không phải là làm bằng sắt, anh cho rằng tôi là siêu nhân còn có công phu tránh mèo sao? Hừ hừ! Tôi xem anh căn bản không coi tôi là phụ nữ.” Nghe Đại Tuy bắt mồm lên tiếng.

Cô cảm thấy mình chưa từng có được đãi ngộ tốt.

Bao Thành Công đối với những cô kế toán xinh đẹp trong công ty chưa bao giờ có thái độ hung dữ vô lễ, nhưng đối với cô lại vênh mặt hất hàm sai khiến, hô to gọi nhỏ, cũng không để ý sự sống chết của cô, không coi mạng nhỏ quý trọng của cô ra gì.

“Ai kêu cô đáng dấp không giống một người phụ nữ!”

Bao Thành Công vô tình phản bác, khiến Đại Nhi thiếu chút nữa giận sôi lên.

Quả không sai! Cô đúng là đáng dấp không xinh đẹp, cho nên không có khả năng thu hút ánh nhìn của người khác giới, lại càng không được coi trọng. Chẳng những ăn mặc lôi thôi giống con trai, động tác lại thô lỗ hoàn toàn không có dáng vẻ của con gái. Không hề có những đường cong nóng bỏng mà người phụ nữ nên có, làm cho người ta thiếu hứng thú, diện mạo lại đơn giản, không có ưu điểm gì. Khuôn mặt tròn cùng với đôi mắt bình thường, hàng lông mày phía trên, hai lỗ tai để nghe, mũi để hô hấp, miệng để nói chuyện. Tóm lại, không hề có chút đặc sắc.

Văn phòng thám tử này cần một nhân viên như thế, diện mạo không được quá đặc sắc!

Đàn ông không thể có ngoại hình quá đẹp trai, còn phụ nữ không thể quá xinh đẹp, xuất sắc, nếu không dễ dàng bị người khác chú ý.

Bởi vì công việc của bọn họ hoàn toàn không thể công khai, ví dụ như theo dõi, mai phục, lắp đặt máy ghi âm nghe trộm, lén quay phim, chụp ảnh hành động của người khác. Vân vân, tốt nhất là sử dụng một người ngoại hình bình thường, không dễ nhớ mặt đi làm nhiệm vụ.

Nghe Đại Tuy đã làm việc ở văn phòng thám tử tư này một năm, ngoại trừ gắn máy nghe trộm, lắp camera chụp hình, theo dõi bất gian. Những việc vụn vặt trong các vụ án nhỏ không có gì thú vị bên ngoài, không ai dám đem án kiện quan trọng giao cho cô.

Ai. Rất đáng thương! Tiền thưởng cho vụ án nhỏ này rất ít, cô hoàn toàn không có duyên với những món tiền thưởng kèch xù, cho nên túi thường xuyên rỗng tuếch.

Suy nghĩ một cái, Nghe Đại Tuy la hét đặt câu hỏi:

” A! Anh chừng nào thì mới chịu giao những vụ án lớn cho tôi làm hả? Tôi đây tháng nào cũng ăn mì gói, nói thật, anh thật sự chẳng có tài gì cả, tôi làm việc cho anh đã lâu như vậy, cho đến bây giờ túi vẫn trống trơn, nửa điểm tiền gửi ngân hàng cũng không có, sắp chết nghèo á!”

Cô nói chuyện với Bao Thành Công luôn lớn tiếng như thế, không chút khách khí.

“Vụ án lớn.” Bao Thành Công trầm ngâm, do dự.” Tôi vừa mới nhận được một vụ, chẳng qua là quá khó! Tôi thật sự không dám giao cho cô đi làm.”

“Này, này! Anh cũng đừng nên tước đoạt cơ hội kiếm tiền của tôi chứ! Là dạng án kiện gì? Tôi muốn nhận! Anh nhất định phải cho tôi làm!” cô hướng về trước, vội vàng nắm ở cánh tay của anh không buông.

“Trước tiên buông tôi ra!” Bao Thành Công nhảy ra, cách xa phạm vi ma lực của cô gái “Mang tai họa,” “Cô sang kia ngồi đi, để tôi từ từ nói cho cô.”

“Mau! Anh nói mau, là dạng án kiện gì, nội dung như thế nào? Khách hàng yêu cầu ra sao?” Nghe Đại Tuy lập tức ngồi vào chỗ của mình, vội vàng hỏi tới.

“Lần này khách hàng là một nhân vật lớn - Thường Bước Búi, là người phụ trách công ty bảo hiểm Quốc Nội nổi tiếng, lần này muốn chúng ta giúp anh ta điều tra phó tổng giám đốc tập đoàn xe hơi Khóa Quốc, nơi một chiếc xe hơi quý giá, đăng cấp quốc tế, được sản xuất với số lượng có hạn bị mất trộm.”

“Sau đó thì sao?”

“Đây là một vụ án rất khó giải quyết, Thường tiên sinh đồng ý giao cho chúng ta ba trăm vạn để điều tra chuyện này. Chiếc xe nổi tiếng ấy giá trị có thể nói là vô giá, trên thế giới chỉ có hai chiếc, tiền bảo hiểm mua ở công ty Thường Búi lên đến gần một tỷ, hiện tại bị mất trộm rồi, Thường tiên sinh có lý do trước khi bồi thường nhất định phải điều tra làm rõ, Khóa Quốc có hay không.”

Bao Thành Công chưa nói hết lời, Đại Nhi cũng không bình tĩnh được nữa, cắt đứt.

“Tôi hiểu rồi! Tóm lại chính là công ty bảo hiểm không có ý bồi thường, muốn điều tra xem Khóa Quốc có phải cố ý muốn lừa gạt lấy tiền bảo hiểm hay không, tìm xem chiếc xe hơi ấy chạy đi đăng nào! Đơn giản như vậy, tôi vừa nghe đã hiểu liền, anh tóm tắt lại, trực tiếp nói cho tôi biết, vụ án này được tiền thưởng bao nhiêu?”

Cô chỉ quan tâm tới túi tiền của mình, đối với những chuyện thiên hạ cho đến chuyện chiếc xe đó nổi tiếng, giá trị đến đâu, cũng không có hứng, cũng không nhọc thân suy nghĩ tại sao một công ty bảo hiểm nổi tiếng lại đem việc này giao cho một văn phòng thám tử tư nhỏ như vậy xử lý.

Bao Thành Công mắt tròn trắng, sau từ từ nói:

“Ý định của tôi là thưởng một trăm vạn.”

“Một trăm vạn?!” Đại Nhi kêu lên.

Cô chưa từng nhận được tiền thưởng vụ án nào cao như vậy, sao có thể để tiền bay đi ngay trước mắt! Mắt cô lom lom nhìn chòng chọc Bao Thành Công.

“Hắc hắc! Không biết, vụ án này chắc chắn giao cho tôi làm!” Cô mở miệng khẳng định.

“Này.” Bao Thành Công khó xử.

”Chớ có này kia nha, tôi không nghe lời anh nữa đâu, tôi sắp phải hít gió Tây Bắc mà sống rồi, khoản tiền thưởng này tôi nhất quyết lấy được!

Phù sa không bồi đắp ruộng người ngoài, ứng cử viên thích hợp nhất đang ở trước mắt! Hướng chi, lúc này anh lại không có nhiều tiền, còn tôi thì nghĩa khí có dư, liên tục nửa năm nay không có tiền lương là quá lắm rồi! Anh sẽ không vong ân bội nghĩa, đem vụ án này giao cho người khác chứ?”

“Ai! Này.” Bao Thành Công vẫn như cũ, bộ dáng chần chừ hết sức khổ sở.

“Đúng rồi! Theo anh biết, phó tổng giám đốc tập đoàn xe hơi là hạng người gì? Hoàn cảnh gia đình như thế nào? Có thể làm ra chuyện lừa gạt tiền bảo hiểm như vậy sao?”

Cô không cho anh có cơ hội suy nghĩ, trực tiếp tiến vào thảo luận chủ đề chính.

”Nói về cá nhân anh ta, không thể đoán được có phải hay không sẽ làm ra chuyện như vậy, bất quá, hoàn cảnh gia đình nhà anh ta rất rõ ràng.

Phó tổng giám đốc của Khóa Quốc - Mạc Vô Tâm, vừa trẻ tuổi lại nhiều tiền, tài sản không thể đếm hết được. Sự nghiệp của nhà họ Mạc ở Đài Loan có địa vị hết sức quan trọng. Bộ tứ anh em hô mây gọi gió, nói về người con trai thứ ba của nhà họ Mạc – Mạc Vô Tâm, cá tính hướng nội, mảnh khảnh cao siêu. Người ngoài đánh giá anh ta là một con người nghiêm túc, nói năng thận trọng, cuộc sống khô khan không thú vị, chỉ biết kiếm tiền như một cái máy. Chính là loại người chỉ biết chết kiếm tiền, sau đó ôm tài sản xuống mồ.”

Bao Thành Công thao thao bất tuyệt nói tỉ mỉ.

Đại Nhi lâm vào trầm tư.

Một con người nghiêm túc, nói năng thận trọng, cuộc sống khô khan không thú vị, chỉ biết kiếm tiền như một cái máy?

Vậy rốt cuộc là loại người gì?

2. Chương 2

Những chiếc xe đua từng chiếc một tựa như tia chớp vụt qua lăng kính của ống nhòm, đem thần kinh con người chơi đùa đến căng phồng, tim đập khẩn trương đến cực hạn.

Đại Nhi nắm chặt ống nhòm, trợn to mắt, không hề chớp mắt, nhìn chiếc xe đang gắt gao đuổi theo chiếc đang dẫn đầu ở trên đường băng phía xa.

Dường như họ lấy mạng sống của mình ra làm tiền đặt cược trong cuộc đua tử thần này. Tiếng gió rít ù ù, tiếng gầm gừ của động cơ, tiếng xèo xèo chói tai của bánh xe ma sát trên đường, tiếng ken két của phanh xe, hòa lẫn với tiếng ồn của tốc độ vang lên như sấm.

Một chiếc xe tăng tốc vượt lên phía trước phát ra tiếng giống như linh hồn bị xé rách đang gào thét, nhanh như tia chớp lách sang một bên làm cát bay mù mù, khoảnh khắc giữa sự sống và cái chết diễn ra trong nháy mắt, khiến người xem không cách nào di dời tầm mắt.

“Kia là chiếc xe hung hãn dẫn đầu, trị giá 6,8 triệu tiền Đài Loan, nó chỉ cần 3,7 giây để khởi động, với công suất 520 mã lực, tốc độ quay có thể lên đến 3500, vận tốc đạt mức 300 cây số một giờ. Sau khi nâng cấp, tính năng của nó càng thêm kinh người, là một chiếc xe thể thao cực kì tốt!”

Bàn luận về xe thể thao luôn là đề tài làm cho nhiệt huyết của đàn ông sôi sục, Đại Nhi ở một bên nắm chặt lấy ống nhòm nhìn nét mặt đầy say mê của Bao Thành Công.

“Woo...Hoo.....” Đại Nhi không ngừng thét chói tai, tán thưởng!

Cô không rảnh để ý tới Bao Thành Công, cặp mắt kia đã bị “chúa tể của những chiếc xe đua” hấp dẫn. Tất cả giác quan đã bị kích thích giống như tên đã lấp vào cung, rất căng, rất nghẹt thở, không khí căng thẳng đến tột độ.

Cô nhìn chiếc xe tốc độ nhanh như tia chớp kia một mạch xông thẳng tới vạch đích.

Tình huống bất ngờ xảy ra!

Chiếc xe nổ tung, kim loại vỡ vụn bay tán loạn, trước khi chiếc xe bị phá tan thành từng mảnh nhỏ, người bên trong xe nhanh chóng thoát ra ngoài, nặng nề rơi xuống mặt đất và tiếp tục lăn lộn trên đường, những sự việc xảy ra nối tiếp nhau trong tích tắc khiến mọi người toát mồ hôi lạnh, sợ hãi đến cực hạn!

Cuối cùng là do không thể khống chế được tốc độ hay là do phanh xe mất hiệu lực?

Tay đua dường như không hề hấn gì!

Qua lăng kính của Đại Nhi, người đàn ông từ trên mặt đất chậm rãi đứng lên, không quan tâm đến những chỗ đau trên người, lấy tay phủi bụi đất, lộ ra nụ cười quỷ dị.

Đại Nhi cảm thấy không cách nào hô hấp nổi, tim giống như nhảy ra khỏi lồng ngực, chạy vọt lên cuống họng, không ngừng la hét.

“A....a! Anh ấy! Anh ấy là kẻ điên sao? Qua vạch đích lại hoàn toàn không có giảm bớt tốc độ xe?” Cô kinh ngạc, lại nghi hoặc hướng Bao Thành Công hỏi lớn.

Nếu như là tình huống ngoài ý muốn, phản ứng của anh ta thật là nhanh nhẹn lưu loát, nếu như là cố ý để chứng minh phong độ của mình, anh ta không phải quá điên rồ, quá liều lĩnh đó chứ!?

“Ô...ôi...ôi!” Giống nhau không thể tin được, Bao Thành Công liên tiếp lắc đầu, tiếc cho chiếc xe thể thao chúa kia, đau lòng không nói nên lời.

“Anh khẳng định anh ấy là người có cuộc sống khô khan, không thú vị, chỉ biết kiếm tiền như máy móc?” Đại Nhi một lần nữa dời tầm mắt, đưa ống nhòm hướng về phía Mạc Vô Tâm.

Nếu như người này không phải cố ý ra vẻ nghiêm chỉnh để che giấu bản chất hoang dã của mình, không tiếc tiền, cũng chẳng màng đến mạng sống, là một kẻ biến thái! Làm hỏng một chiếc xe đắt tiền như thế mà còn cười được!!

Nhà hàng của trường đua xe Phụ Chúc, vô số người vây quanh bên trong, đối diện người mới về nhất vừa rồi – Mạc Vô Tâm, thảo luận không ngừng nghỉ.

“Rất lịch lãm! Anh ta chính là phó tổng giám đốc Mạc Vô Tâm của tập đoàn xe hơi Khóa Quốc.” Bao Thành Công nói nhỏ với Đại Nhi.

“Tại sao thoát nhìn anh ta, tôi có cảm giác dường như đã từng quen biết?”

Đại Nhi tìm cái bàn trong góc khuất ngồi xuống, đôi mắt sáng trong nhìn chằm chằm người nọ đang tỏa sáng giữa đám đông.

Tận mắt chứng kiến cuộc đua xe ngoạn mục kia, cộng thêm vẻ đẹp trai lịch lãm, giờ phút này, cô tràn ngập tò mò đối với Mạc Vô Tâm.

Hoàn toàn quên mục đích chuyến đi này của cô, quên anh là mục tiêu bị cô điều tra, cũng không phát hiện anh chính là người ngày đó trong Câu Lạc Bộ.

“Anh ta là người có tiếng tăm, độ nổi tiếng so với ánh sáng trên trời tương đối giống nhau, nhất là anh ta đẹp trai như vậy! Cô đương nhiên cho rằng mình giống như đã từng quen biết anh ta.”

“Ừm.” Đại Nhi ngẩn ngơ, trầm ngâm suy nghĩ, toàn bộ ánh nhìn tập trung lên thân hình cao lớn kia.

Bao Thành Công tiếp tục nói chuyện, nhưng Đại Nhi dường như không thể nào chuyên tâm.

“Cô có đang nghe tôi nói chuyện hay không hả?” Bao Thành Công khó chịu lên tiếng, muốn kéo ánh mắt thèm thuồng của Đại Nhi về.

“Có, có, có!”

Đại Nhi gạt đầu liên tục, đẩy cánh tay đang ngăn cản tầm mắt của mình sang một bên, tiếp tục hướng ánh mắt si mê đến người đàn ông đặc biệt đó.

“Tôi đang nghĩ chúng ta có nên lên vào nhà chứa xe của Khóa Quốc xem qua một chút, biết đâu có thể tìm được manh mối gì đó.” Bao Thành Công nói.

“Ừm, được.” Đại Nhi nghe tai trái, ra tai phải, thuận miệng trả lời.

Bao Thành Công thấy thái độ lơ đãng của cô, vươn tay hung hăng ồ trên đầu cô gõ một cái.

“Tôi cho cô hoàn hồn lại!”

“Ui..! Thật là đau!” Đại Nhi nhú chặt hai hàng lông mày lại, nhăn mặt kêu rên, vẻ mặt không cam tâm lấy lại tinh thần.

“Cô nghe kỹ cho tôi, tối hôm nay phải đi.”

“Phải đi hôm nay?” cô hoài nghi hỏi.

“Không sai!”

“Nhưng là, Có người ngốc đến độ muốn gạt tiền bảo hiểm mà lại đi đem xe mất trộm giấu ở chỗ của mình sao?” Đại Nhi gãi gãi đầu, buồn bực hỏi.

“.” Bao Thành Công không thốt nên lời, cô nói cũng không sai!

“Tôi cảm thấy anh ta không phải là loại người đi lừa gạt tiền bảo hiểm như vậy!”

Đại Nhi buộc lại tóc đuôi ngựa, con ngươi đảo dác xoay tròn, vẻ mặt suy tư.

“Cô cảm thấy? Cái mà cô cảm thấy có ích gì không? Chuyển đi này của chúng ta, để ý nhất chính là chúng có! Không có bất kỳ chứng cứ nào, hai bên đều là nghi phạm, ai cũng không thể đưa ra kết luận.” Bao Thành Công khiển trách, anh biết Đại Nhi đã nổi máu thiên vị.

“Nếu không, anh có chứng cứ sao?” Đại Nhi hỏi lại.

“Không có. Có chứng cứ, còn cần điều tra sao?” Bao Thành Công tức giận trả lời.

“Nếu không, anh có đề nghị gì? Muốn điều tra thế nào?” Đại Nhi thảo luận.

Trên thực tế, vụ án này khó giải quyết, đến bây giờ bọn họ còn chưa bàn bạc để đưa ra phương án giải quyết thỏa đáng, tất cả là một mớ hỗn độn, không có đầu mối.

“Không có.” Anh trả lời Đại Nhi.

“Nói như vậy, chúng ta chỉ có thể ngày ngày len lén đi theo sau đít anh ta? Hay là muốn dùng cái phương pháp nguyên thủy nhất, đàn nhất nhưng cũng thông minh nhất?”

“Đại khái đi!” Bao Thành Công nhún nhún vai.

“Tôi cảm thấy được tôi nên đi đến gần anh ta, tương đối có thể hiểu rõ nhiều hơn.”

Đại Nhi chống cằm như có điều suy nghĩ, ánh mắt phức tạp chăm chú nhìn hình dáng anh tuần đang bị vây giữa đám đông.

Theo dõi một người, hơn nữa còn hiểu rõ cuộc sống của người đó, nhất định là hết sức thú vị!

Đại Nhi dáo dác theo dõi Mạc Vô Tâm cả ngày, giờ phút này, cô theo đuôi anh tiến vào một nhà hàng.

Tìm cái bàn trong góc khuất, ngồi vào chỗ của mình, cô len lén nhìn quanh Mạc Vô Tâm.

“Cho cô gái mặc áo lông Pikachu một ly nước cam.” Mạc Vô Tâm đưa tay vẫy người phục vụ, lặng lẽ chỉ chỉ hướng Đại Nhi đang ngồi giao phỏ.

Mấy phút sau, một ly nước cam được đưa đến trước mặt Đại Nhi.

“Tôi không có gọi, cái này không phải của tôi!” Đại Nhi không hiểu chuyện gì xảy ra, hướng người phục vụ mạnh mẽ khoát tay.

“Là anh ấy muốn tôi đưa tới.” Người phục vụ vươn tay, dời tầm mắt của Đại Nhi sang chiếc bàn của Mạc Vô Tâm phía bên kia, lễ phép nói với cô.

Mạc Vô Tâm mỉm cười, khách sáo nâng ly với cô.

“Ách!” Đại Nhi trên mặt thoáng chốc trở nên ửng hồng, lúng túng.

Anh đây là ý gì?

Anh biết cô theo dõi anh? Còn là. để ý đến cô ?

Ha ha! Trong phim truyền hình đều có những cảnh như vậy nha! Đàn ông muốn làm quen phụ nữ không phải đều dùng một chiêu này sao!

Đại Nhi cho là như vậy. cô say mê ảo tưởng, trong lòng có mấy phần đắc ý.

Ba phút sau, Mạc Vô Tâm từ chỗ ngồi của anh đứng dậy, liếc mắt nhìn cô một cái, ưu nhã vén vạt áo tây trang ra, một tay dứt vào túi quần, thông thả đi về phía cô đang ngồi.

Đại Nhi hoàn hồn, thấy anh đang tiến về phía mình, trong đầu hiện lên hình ảnh bảy con nai đang đấu đá lẫn nhau một cách điên cuồng.

Anh muốn làm cái gì, anh thật sự muốn đến gần để.....làm quen với cô sao?

“Tôi có thể ngồi xuống không?” Mạc Vô Tâm đứng lại ở trước bàn của cô, hỏi một cách lịch sự.

“Có, có. Có....thể.” Đại Nhi lú lẫm, lắp bắp nói hết câu.

Anh ngồi xuống, lấy ánh mắt hứng thú, tỉ mỉ, không một chút khách khí nào, quan sát cô.

Chính là cô! Lần trước trong Câu Lạc Bộ hại anh thê thê thăm thăm.

“Thế nào? Cô đang lo lắng sao? Sợ tôi ăn thịt cô?” Mạc Vô Tâm nhẹ liếc cô một cái, con ngươi thoáng chớp hiện lên sự hài hước, bốn cợt.

Cô không hợp với tiêu chuẩn chọn phụ nữ của anh! Đáng người gầy gò không có một chỗ nào đầy đặn, làm cho người ta không cảm giác được sự mềm mại của phụ nữ.

Còn về nhan sắc. Quyến rũ hoặc là thuần khiết, cô đều không phù hợp với hai tiêu chuẩn đó.

Điều duy nhất anh hình dung được chính là, “bình thường vô vị.”

Hơn nữa, ngoại hình của cô còn làm cho người khác có cảm giác giống như người phụ nữ mất đi những đường cong vốn có, thậm chí ngay cả một chút mùi vị dịu dàng cũng không có.

Còn về trang phục! Cả đời này anh chưa từng thấy ai ăn mặc như người phụ nữ này, đúng là không thể hiểu nổi, lôi thôi, lệch théch, cầu thả hết chỗ nói!

Cô khoác chiếc áo lông màu đỏ, phía trên có hình Pikachu, cộng thêm chiếc quần jean dính dính tán, giày vải rách, tóc dài buộc kiểu đuôi ngựa, gương mặt trắng trong thuần khiết, không hề có chút phấn son.

Điều duy nhất chấp nhận được là vóc dáng mảnh mai, có thể nói là cân xứng, da thịt trắng nõn nà, nếu trang điểm có thể xinh lên một chút.

Phụ nữ như vậy thật sự không khơi dậy nổi hứng thú của anh!

Ánh mắt của anh khiến cơ mặt của cô giật giật, nói cái gì cũng đáp không được, ngẩn ngơ một hồi lâu. . . .

“Đi theo tôi cả ngày, khát nước không?” Anh ngồi xuống, đưa mắt về phía ly nước cam trên bàn.

“Cô có thể nói cho tôi biết, tại sao muốn theo dõi tôi không?”

Giọng nói êm dịu, trầm thấp bay vào trong tai cô, nhưng lời nói của anh cùng với suy đoán ban nãy của cô hoàn toàn trái ngược nhau.

Cô suy sụp hạ vai, anh đoán được hành động của cô rồi! Nhưng cô sẽ không thừa nhận.

“Mạc Vô Tâm, ai nói tôi theo dõi anh chứ? Anh có chứng cứ không?” Đại Nhi nhú nhú mày tự cho là đúng.

Mạc Vô Tâm nghe vậy nở nụ cười bí ẩn, ẩn chứa một chút thủ đoạn.

Anh mở miệng, chuẩn bị gây ông đập lưng ông.

“Cô tên là gì?”

“Nghe Đại Tuy.”

“Mang tai họa”

“Tôi họ Nghe, Đại trong phần trang điểm, Tuy thuộc về tuy.”

“Thuộc về tuy, Tuy Viễn tuy? Rất ít người dùng chữ kia khi đặt tên, đó là tên thật của cô sao?”

Mạc Vô Tâm vẫn có chút hoài nghi, ban đầu khi thấy tên của cô trên báo cáo điều tra còn tưởng có gì sai sót.

Hiện tại đã được chứng thực, quả nhiên tên tuổi trong tài liệu cũng không lầm, tên của cô đúng là quái dị như thế.

“Ừ, không sai, anh rất thông minh, vừa nói liền hiểu!” Thật đáng ghét! Ba cô đã qua đời, cũng chẳng trách được, để cho cô mỗi lần giới thiệu mình thì luôn cảm thấy không được tự nhiên.

“Tốt! Cô Đại Tuy, tôi không biết cô, cô cũng không biết tôi, phải không?”

“Ừm, đúng vậy!” Cô vội vã gật đầu một cái.

Cô biết anh, nhưng cũng không tính là biết; hơn nữa anh là nhân vật lớn như vậy, đương nhiên không biết cô, cho nên lời anh nói là chính xác.

“Như vậy.” Cô không biết tôi, nhưng lại biết tên của tôi?” Mạc Vô Tâm xảo trá nhếch miệng lên, vui vẻ cười đắc ý.

“Tôi.” Ách, bị anh phát hiện rồi! Trong nháy mắt Đại Nhi á khẩu, không trả lời được, muốn tìm một cái lỗ để chui xuống đất.

Mạc Vô Tâm lại giơ tay gọi người phục vụ.

“Cho cô ấy một phần bánh ngọt Black Forest.” Anh nói với người phụ vụ.

“Cái gì?” Đại Nhi kinh ngạc tròn tròn mắt.

Anh làm sao biết cô thích ăn bánh ngọt Black Forest?

Thật là đáng sợ đó! Vào lúc này, Đại Nhi như ngồi trên đồng lửa, núp ở trên ghế cố đè nén sự hoảng sợ của mình.

Mạc Vô Tâm xoay đầu lại, lấy ánh mắt thâm trầm tựa như biển sâu nhìn cô chằm chằm.

“Loại người như cô, công phu mèo ba chân còn muốn điều tra tôi?”

Ánh mắt tràn đầy tự tin, tựa như con hổ đang chễm chệ thao túng con mồi của mình.

“Tôi, tôi.” Đại Nhi lú lẫm, gào thét trong lòng.

“Đại Nhi.” Anh mở miệng.

“Làm sao anh biết tên thân mật của tôi?” Cô bỗng chốc tròn to hai mắt, lo sợ nhìn chằm chằm Mạc Vô Tâm.

Loại cảm giác này thật kinh khủng! Tựa như mèo vờn chuột, ngược lại bị chuột thuốc chết, cuối cùng chuột còn cuồng vọng ở bên cạnh thi thể mèo cười to khinh bỉ.

Mạc Vô Tâm trong mắt có phần châm chọc.

“Cô sợ? Cô không phải là rất có gan theo dõi tôi cả ngày sao? Có gì thú vị không?”

“Không phải anh cũng..... không phải cũng điều tra tôi chứ?” Đại Nhi cắn răng, nghiêng lợi, không cam lòng nói.

3. Chương 3

Từ lúc vừa mới bắt đầu, anh đã điều khiển tất cả, không phải sao? Anh biết rõ cô theo dõi anh, mới vừa rồi còn xuất chiêu dụ cô vào tròng, anh căn bản là lạt mềm buộc chặt!

“Nếu không cô cho là tôi vô duyên vô cớ để cho cô quấy rầy mình sao?”

Mạc Vô Tâm thờ ơ nhướn mí mắt, ánh mắt lóe lên tia giận dữ, nhìn cô.

Anh là doanh nhân, phải có độ sắc bén, mẫn cảm, vĩnh viễn nắm chắc phần thắng, anh ghét cuộc sống riêng bị theo dõi, càng không thể không biết có người theo dõi mình, từ trước đến giờ, anh chỉ có thể điều khiển người khác.

Đĩa bánh ngọt Black Forest ngon miệng được đưa lên bàn, Đại Nhi cầm chiếc thìa nhỏ tinh xảo lên, mảnh liệt trút hận vào miếng bánh, mức từng muỗng liên tiếp cho vào miệng.

Nếu nhiệm vụ đã thất bại, cô cũng không cần phải ngại trang nữa, thích nhất món bánh ngọt, cô dĩ nhiên sẽ không buông tha.

Đột nhiên.

“Oe, khụ khụ, oe...” Đại Nhi phát ra tiếng gào thét khổ sở, sự khó thở thể hiện lên trên gương mặt, lúc phình to, lúc căng hồng.

Cô giữ chặt cổ của mình, dùng hết sức nôn ra, còn đem đầu ngón tay cho vào trong miệng, liều mạng lấy miếng bánh ngọt đang bị mắc kẹt trong cổ ra, nó sắp làm cô không thở nổi!

Mạc Vô Tâm sững sờ mấy giây.....Bị bánh ngọt làm nghẹn để thế sao?

Anh chưa bao giờ thấy qua có người ăn bánh ngọt sẽ nghẹn đến vậy.

“Khụ khụ, oe,...khụ khụ...”

Gương mặt cô méo xẹo, đỏ hồng, đôi mắt trợn to như sắp bất tỉnh, hay tay giữ chặt ở cổ họng, vẻ mặt hết sức oán hận nhìn chòng chọc Mạc Vô Tâm.

“Cô bị nghẹn?!” Mạc Vô Tâm hoài nghi nhìn chằm chằm vào gương mặt đang chuyển từ đỏ sang tái nhợt của cô.

“Oe.” Đại Nhi nói không ra lời, mạnh mẽ gật đầu.

Mạc Vô Tâm đứng dậy ngay sau đó, đưa tay kéo cô lên, hai cánh tay của anh vòng chắc phía sau cô, một tay đưa lên đâm vào phần bụng giữa rốn và xương ngực, tốc độ rất nhanh lên trên.

Cuối cùng Đại Nhi cũng đem được miếng bánh ngọt đang bị mắc nghẹn bên trong cổ họng phun ra ngoài.

Mạc Vô Tâm thở phào nhẹ nhõm, buông cô ra.

“Phù ...phù...phù ” một phen giầy vò, cô thở dốc, sắc mặt như người sắp chết.

Hai người ngồi thư giãn trên ghế, không nói gì, trầm mặt nhìn chằm chằm đối phương.

“Thật là đáng sợ! Tôi suýt chút nữa thành hung thủ giết người.” Mạc Vô Tâm nhếch môi chế nhạo cô.

“Hừ! Nói đi! Cuối cùng là anh muốn cái gì ở tôi hả?” Đại Nhi thở dốc, tức giận, không cam lòng mở miệng.

“Câu này phải để tôi hỏi cô mới đúng! Hừ!” Mạc Vô Tâm bật cười lắc đầu.

“.” Đại Nhi trong nháy mắt á khẩu không trả lời được.

“Đại Nhi.” Mạc Vô Tâm dướn người đến đối diện cô, lấy tư thế cao thủ tình trường, nói ra âm điệu dịu dàng, thân mật bên tai cô, “Hiện giờ, cô có thể cho tôi biết là cô muốn thứ gì ở tôi?”

Đại Nhi như bị điện giật, hốt hoảng luống cuống, khó khăn mở miệng, răng, môi, lưỡi suýt chút nữa xoắn hết lại.

“Anh, anh, anh. Không cần dựa vào gần tôi! Nói chuyện dùng lời mà nói, không cần như vậy, thật là buồn nôn.....Hê hê....Ai cho anh gọi tôi là Đại Nhi!”

Cô cảm thấy mặc dù cách nhau một cái bàn nhưng vẫn không tránh khỏi vẻ nguy hiểm cùng sự uy hiếp của anh.

Mạc Vô Tâm từ khóe môi nâng lên tà khí.

Lần đầu tiên. Có cô gái bị anh trêu chọc lại phản ứng kích liệt thế này đấy! Nhìn khuôn mặt cô đỏ rực như sắp bốc cháy, anh cảm thấy vô cùng thú vị!

“Cô lớn như vậy, đã từng có ai hôn cô chưa?” Nhìn chằm chằm khóe môi đang run rẩy của cô, anh nổi hứng trêu đùa.

“Cái gì?! Anh.” Đại Nhi trừng mắt khản trương, theo bản năng cắn cắn cánh môi.

Anh nói như vậy là có ý gì?

Mạc Vô Tâm chỉ cười không nói, ngay sau đó, anh đứng dậy, bỏ qua mục đích của cô.

Đại Nhi thấy anh đứng dậy, cũng vội vàng, cuống cuống đứng lên đề phòng. Ai ngờ động tác vô cùng lỗ mãng, liền khiến bắp đùi đụng phải mép bàn cứng rắn.

“Ai da.. Đau quá!” Đại Nhi thét lên một tiếng kinh hãi, theo phản xạ rút chân lại khiến cái bàn chột đồ.

Mạc Vô Tâm không kịp phản ứng, cái bàn đổ xuống, mép bàn vô tình đập vào bàn chân của anh.

“A. Chết tiệt!” Anh cúi người xuống phát ra âm thanh khốn khổ, nguyên rửa.

“A.” Đại Nhi nhất thời hốt hoảng.

Ly kỳ, hiệu ứng “Mang tai họa” lại xảy ra!

Chỉ thấy Mạc Vô Tâm khổ sở rút chân ra khỏi cái mép bàn, khiến cả người cô té nhào xuống đất.

“Ôi...ôì...thật xin lỗi!”

Đại Nhi nôn nóng hét lên, vốn tính giữ thăng bằng cho chiếc bàn, lại không cẩn thận vấp phải chân bàn.

“Dừng lại.” Mạc Vô Tâm cảnh cáo kêu lên, anh cảm thấy tai vạ đến nơi.

Quả nhiên!

Đại Nhi tựa như con ếch hung hãn tấn công về phía anh.

Anh nhanh nhẹn đứng dậy, Mạc Vô Tâm cảm giận, cắn răng nghiêng lợi.

“Tôi.”

Đại Nhi xấu hổ cắn môi, nhìn về mặt tức giận của anh.

Những vị khách xung quanh nhón nháo đứng xem, ánh mắt tập trung hết lên người bọn họ.

Cuối cùng, Đại Nhi ở trong tình thế lúng túng, muốn né tránh ánh mắt mỉa mai của những người xung quanh.

Ở chỗ đông người như vậy, hai người nhanh chóng rời khỏi.

“Hai mươi giây, cô làm được không?” Bao Thành Công cố gắng đè giọng nói của mình xuống, nhưng vẫn đủ để truyền đi trong không gian tĩnh lặng.

“Loại khóa này cũng rất khó mở, huống chi còn chưa hết hạn bảo hành, cần không ít thời gian.”

Kết ——

Đại Nhi rút cuộc mở được khóa, cánh cửa dày cộm nặng nề mở ra.

“Rất kì quái, tại sao không có một ai ở đây?”

Hai người lên vào nhà để xe của Mạc Vô Tâm ở tập đoàn Khóa Quốc.

“Ừ, thật kì lạ.” Bao Thành Công vừa đi vừa run.

“Ha ha! Chẳng lẽ Mạc Vô Tâm biết hôm nay chúng ta muốn tới thăm nhà xe của anh ta, nên đặc biệt cho toàn bộ nhân viên nghỉ phép?” Đại Nhi cười cợt nói.

“Đến lúc này, cô còn có thể nói giỡn, tôi thật sự phục cô!” Bao Thành Công hai mắt trợn ngược, lắc đầu một cái.

Đại Nhi cười mỉa nhún nhún vai.“Nếu không, hiện tại nên làm cái gì?”

“Đi tìm bí mật trong nhà để xe của anh ta.”

Nơi bọn họ lên vào chính là nhà để xe chính của Khóa Quốc, những chiếc xe mới xuất xưởng thường được cất giữ ở đây. Nhưng dĩ nhiên mục đích chuyến đi này của bọn họ không phải là những chiếc xe đó, cái họ muốn tìm là nơi cất giấu chiếc xe trên quý kia, chứng minh nó có bị mất trộm thật hay không!

“Đó!” Đại Nhi đáp một tiếng, mắt bắt đầu chuyển chú xem.“Nói thật, Bao Thành Công, anh thật có biện pháp đấy! Ngay cả nhà để xe bí mật của anh ta cũng biết!”

“Dĩ nhiên, chúng ta làm thám tử tư, chính là điều tra những bí mật mà người khác không biết.” Bao Thành Công tự hào nói .

Ngay sau đó, anh đi về phía gần cánh cửa, trên đó có một chiếc hộp nhìn như hệ thống bảo vệ.

“Đại Nhi, tới đây!”

“Tìm được?” Cô đến gần.

“Cái này giao cho cô rồi.” Bao Thành Công liếc mắt hướng thiết bị bảo vệ.

“Rõ ràng như vậy? Thế mà cũng gọi là kho để xe bí mật à!” Đại Nhi nói.

“Bớt nói nhảm đi.” Bao Thành Công biết cô đang chửi anh ta.

“Ừm.” Cô đồng ý, từ trong ba lô lấy ra một bộ trang bị, đem công cụ dán trên cửa chính thiết bị bảo vệ, bắt đầu giải mã.

Trong thời gian chờ đợi, Bao Thành Công không kiên nhẫn liên tiếp nhìn bốn phía.

“Tại sao lâu như thế!”

“Này! Mật mã có đến chín con số, tất nhiên là phải lâu rồi!” Đại Nhi lườm anh một cái, lúc này đã giải trừ hệ thống bảo vệ thành công.

Cô đẩy cửa bước vào trước.

“Oa!” Cô kinh ngạc lên tiếng.

Trong nhà để xe của Mạc Vô Tâm, có chừng mười loại xe trên quý hiếm thấy, cô nhìn qua mà phải nín thở.

Bao Thành Công theo sau, cũng ngạc nhiên không kém.

Sau đó, anh dừng lại ở phía trước một chiếc xe.

“Chiếc xe mất trộm kia có màu đỏ, còn chiếc này màu đen, nhưng nằm trong cùng một bộ, có thời gian sản xuất giống nhau.”

“Nói cách khác, là cùng một loại xe, Mạc Vô Tâm có tới hai chiếc?” Đại Nhi đến gần.

“Ừ.”

Bao Thành Công sau khi trả lời, vội vàng đi xem xét bốn phía của chiếc xe, không biết đang thăm dò cái gì, sau đó khom người xuống, hơn nữa còn nằm trên mặt đất, trườn xuống bên dưới gầm xe.

“Anh đang làm cái gì ở đó?” Đại Nhi buồn bực hỏi.

“Nhìn mã số dẫn kính.” Bao Thành Công trả lời cô, động tác nhanh chóng từ dưới xe chui ra ngoài.

“Vậy nó nhìn ra làm sao?” Đại Nhi chỉ ngón tay theo sát hần, không hiểu anh ta đã làm gì dưới gầm xe.

“Không có gì đặc biệt, Chiếc này chắc hẳn không phải là chiếc bị mất trộm.”

“Nói như vậy thì anh ta không có điểm hoài nghi?”

Không biết tại sao, Đại Nhi cảm thấy Mạc Vô Tâm không đáng nghi.....Cũng không hi vọng anh ta bị tình nghi.

Cô không hiểu tại sao mình lại nghĩ như vậy, chẳng qua cô không muốn, cũng không hy vọng anh thật sự là kẻ lừa đảo.

“Ai mà biết được!” Bao Thành Công nhún nhún vai.

“Ồ...” Đại Nhi chẳng qua là ngây ngốc tung hứng một câu.

“Đi!” Bao Thành Công thúc giục.

“Chỉ có vậy thôi sao?” Đại Nhi nghi ngờ hỏi.

“Nếu không, cô muốn ở lại đây để người ta đến bắt à?”

Bao Thành Công vừa nói vừa bước ra ngoài, Đại Nhi không thể làm gì khác hơn là theo đuôi.

Giữa nhà để xe to như vậy, hai bóng người lén lút, thấp thòm rời đi trong bóng tối.

“Xem ra, chuyện trở nên rất thú vị rồi!” Mạc Vô Tâm hướng về phía anh cả Mạc Tĩnh nói, nét mặt thâm trầm, ánh mắt sâu xa khó lường, cười lạnh.

4. Chương 4

Ánh nắng mặt trời ấm áp.

Ven biển là bầu trời bao la xanh thẳm đến độ khiến tâm tình con người trở nên vô cùng dễ chịu, Đại Nhi cải trang thành một bộ dạng nhếch nhác, chẳng có được một chút gọn gàng, nhưng ở trên bờ biển thì cũng không được gọi là quá quái dị mà có phần thoải mái.

Mặc dù bị Mạc Vô Tâm đoán được hành vi theo dõi của cô, nhưng cũng không thể vì vậy mà dừng lại hành động điều tra, cho nên cô vẫn còn ngày ngày đi theo đuôi anh.

Anh đến công ty, cô ở bên ngoài trông chừng, anh nghỉ ngơi, cô cũng không thể lười biếng, anh hưởng lạc, cô ở phía sau yêu thích và ngưỡng mộ, nhìn chảy nước miếng.

“Oaaaaaa.” cô ngồi ở trên bờ cát đuổi đuổi cái lưng mỗi, vô ý vô tứ dang rộng hai chân ra. “Người có tiền thật tốt, ngoài công việc còn có thể vui chơi giải trí ở những khu cao cấp như vậy! Chẳng giống như tôi, cả ngày làm việc như một con chó nhỏ, ngay cả ngủ cũng ở trên chiếc giường cũ nát, thật là đau lưng, ải....”

Cô rên rỉ tự thương hại mình, nhìn thấy Mạc Vô Tâm cả người trang phục đi biển, để lộ ra thân hình cường tráng cùng vẻ đẹp trai, đang cười cano băng băng lướt trên sóng biển.

Bỗng dừng, hình ảnh mạnh mẽ, anh tuần kia đột nhiên chạy thẳng đến chỗ cô đang ngồi, Mạc Vô Tâm cười cano thẳng hướng cô vọt tới.

“A.” Đại Nhi sợ hãi, tiếng kêu mắc nghẹn ở trong cổ họng, phản ứng chậm chạp chẳng biết hành động ra sao.

A! A. Anh muốn mưu sát cô! Cô chỉ có thể nghĩ như vậy, muốn chạy cũng không chạy được!

Mắt thấy chiếc cano sắp chạm tới mặt mình, bỗng dừng.....

Chiếc cano màu trắng vượt đến trước mắt cô.....ngừng lại.

“Mỗi ngày đi theo anh như vậy, em không mệt mỏi đó chứ?”

Nhìn từ xa, Mạc Vô Tâm tựa như mỉm cười, khóe môi giương lên thành độ cong mê người.

“Anh, anh! Anh phải hù chết tôi sao?” Đại Nhi hét hoảng lên tiếng.

Mạc Vô Tâm nhìn cô chằm chằm.

“Đứng lên!”

“Cái gì?” Đại Nhi sững sờ nhìn anh.

Mạc Vô Tâm ngoắc ngoắc đầu ngón tay. “Leo lên đây, anh đưa em đi vui chơi!”

“Anh là gọi tôi ngồi lên cano sao?” Đại Nhi hoài nghi nói.

“Ừ.”

“.” Đại Nhi vô cùng cảm động, sợ hãi nhấc chân, đi tới chiếc cano màu trắng bên cạnh.

Đợi cô đến gần, Mạc Vô Tâm đưa tay bắt lấy, đem cả người cô vào bên trong cano.

“Nắm chắc!” Anh kêu, chiếc cano chọt như mũi tên, phóng vụt ra khơi xa.

“Oa oh.” Đại Nhi sợ hãi kêu lên, phá vỡ phía chân trời.

Mặt cô trắng bệnh không còn một giọt máu, sợ hãi nắm chặt ghế ngồi, đôi tay phát run.

“Ha ha.” Tốc độ gào thét ở trong gió, mang theo tiếng cười cuồng vọng của anh.

“Cứu mạng. Cứu mạng.”

Đại Nhi nhắm mắt lại thật chặt, tốc độ và sức mạnh kia, cùng với tiếng sóng biển đánh thẳng vào ở thân tàu thật kích thích, làm cô run lên sợ hãi mà kêu cứu, cả người không ngừng run rẩy.

Chẳng lẽ đây chính là báo ứng của cô sao?

“Ô. Em thề, em thề á! Em không dám đi theo anh nữa đâu, anh bỏ qua cho em đi! Ô. Ô.” Cô lên tiếng khóc lớn, giải phóng nỗi sợ hãi của mình.

Mạc Vô Tâm ngoái đầu lại nhìn chăm chăm cô khóc, suy ngẫm chốc lát.

Sau đó, anh duỗi cánh tay ra, bắt lấy cô.

Nhưng Đại Nhi hoảng sợ tột độ, đôi tay vẫn còn liều mạng nắm chặt ghế ngồi, không chịu buông đi.

“Buông tay của em ra.” Mạc Vô Tâm hét lên trong gió biển.

“Ô. Không cần, không cần!” Cô sợ hãi lắc đầu, tiếng nói vỡ òa trong gió biển.

“Buông ra!” Anh hét to.

Đại Nhi sợ tới mức lập tức buông tay, anh liền kéo cô vào trong ngực mình.

Anh ôm cô vào trước ngực rộng lớn của mình, hay cánh tay che chở cô, lái cano chạy như bay .

Ánh nắng rực rỡ, chiếc cano tung hoành trên đầu những con sóng, cảnh vật hai bên bờ ngày càng nhỏ dần, xa dần.

Anh thuần thục điều khiển, chiếc cano như con rồng bắn ra tốc độ mạnh mẽ, rong ruổi trên mặt biển mênh mông, sóng biển mãnh liệt, cái loại cảm giác này khiến Đại Nhi sợ hãi, liên tiếp hét lên.

Trời xanh mây trắng, anh nắng lấp lánh ở trên mặt nước tỏa sáng lóng lánh.

Chiếc cano dừng lại ở trên mặt biển tĩnh lặng, động cơ cũng ngừng hoạt động, bốn phía yên lặng không tiếng động, ngoại trừ thỉnh thoảng có tiếng sóng biển từ bên dưới nhẹ nhàng vỗ vào thành cano, không gian mênh mông bao la, giống như cả thế giới chỉ còn lại hai người bọn họ.

Không biết cách bờ biển bao xa, Đại Nhi giờ phút này hơi lo lắng, bất an.

“Em sợ anh?”

Tiếng nói của Mạc Vô Tâm từ trên đỉnh đầu của cô truyền xuống.

Anh cảm giác được trước ngực mình, cô dường như đang run lên.

“Em.” Đại Nhi kém cỏi, quay đầu về phía gương mặt của anh.

Nhưng mà ở trước mặt anh, cô luôn không thể nói nên lời, lập tức co rúm lại. Giữa không khí ngột ngạt, mập mờ như vậy, cô càng khó có thể nói ra một câu hoàn chỉnh.

“Nếu sợ anh, tại sao còn phải đi theo anh?”

Mạc Vô Tâm trông mất sắc bén, tựa như nhìn thấu hết tâm tư của cô, khiến Đại Nhi yên lặng, không thể trả lời.

Anh đột nhiên đưa tay vuốt ve tóc cô, mái tóc buộc đuôi ngựa bây giờ đã trở nên hỗn loạn vì gió biển.

Anh nhấc ngón tay lên, tháo dây chun trên tóc cô, sửa lại một chút mái tóc rối bù, xốc xếch của cô.

“Như vậy tốt hơn nhiều.”

Lời nói của anh làm lòng cô dâng lên những đợt sóng nhỏ lăn tăn.

Cúi đầu, liếm liếm cánh môi khô khốc, cô ngẩng nhìn biển xanh bát ngát, trong lòng dâng lên một nỗi buồn bực vô cớ.

Anh đưa tay nâng cằm cô, mang theo sự bá đạo, không để cho cô tự chủ ngẩng đầu lên.

Đại Nhi không dám hô hấp, cổ họng khô khốc khó chịu, con ngươi luống cuống chống lại anh.

Anh cúi đầu nhìn Đại Nhi co rúm, ánh mắt mang theo sự căm dỡ.

Trong sự trêu chọc lại mang theo một chút rung động.....Anh nhẹ nhàng tiến lại gần, dùng ánh mắt thâm sâu trối cô lại.

Đại Nhi cảm giác như mình bị cướp đi không khí, hành động của anh làm cô hoảng sợ, trong chốc lát, gương mặt bỗng nhiên đỏ ửng như quả gấc.

Một tia sáng kỳ dị từ đáy mắt anh hiện ra mang theo sự chinh phục. Tầm mắt rủ xuống, môi của anh hôn lên cô. . .

Thình thịch, thình thịch, thình thịch.....

Tim của Đại Nhi đập thình thịch như tiếng trống, vang vọng đến tận đáy biển sâu, cô không thể hô hấp, chỉ có thể nín thở toàn thân cứng ngắc .

Cánh môi ấm áp của anh so với gió xuân phất qua còn thoải mái hơn, nhẹ nhàng in lên môi cô.

Cánh môi anh phủ xuống mang theo dòng điện, đầu lưỡi chút nhẹ chút nặng lướt qua đôi môi đang đóng chặt thẹn thùng, xóa đi sự ngưng ngừng cùng đề phòng của cô, làm cho cô từ từ bị cuốn hút, say mê.

Ngay sau đó, cảm giác nhẹ nhàng nhanh chóng biến chuyển thành thành những con sóng lớn dữ dội, lưỡi anh xâm nhập vào trong khoang miệng cô, suông sã mút lấy mật ngọt của cô. Anh đưa cánh tay rắn chắc ra, siết cô vào trong ngực thật chặt với một sức mạnh tuyệt đối như khẳng định cô là của mình, làm cô hốt hoảng trong cơn mê loạn, vô tội mở to mắt ra nhìn anh....

Anh nhắm nghiền mắt say sưa hôn cô làm những nơi nhạy cảm trên thân thể tiếp xúc gần hơn.

Cô không hiểu hoảng sợ.

Sóng biển cuộn cuộn, bọt biển bắn tung tóe lên thành cano, hai người đột nhiên mất cân bằng ngã nhào xuống ghế.

Lúc này, anh mới lưu luyến buông cô ra.

Gương mặt trắng nõn của Đại Nhi bây giờ đỏ lừ như gấc chín.

Cô cúi thấp đầu, không dám nhìn thẳng người như đang muốn nuốt chửng cô.

“A.” Mạc Vô Tâm nhìn chăm chú vào cô.

Cô nghe được tiếng cười trầm thấp của anh, vừa như êm ái vừa như đắc ý giễu cợt vọng đến tai cô, làm cô càng thêm xấu hổ không biết trốn đi đâu.

Sao không có ngọn sóng to nào đến đây cuốn anh đi cho rồi, hại cô xấu hổ đến mức muốn khoan một cái lỗ mà chui xuống,Á! Không được, khoan một cái lỗ thì không phải cano sẽ bị chìm sao?

May mắn thay, anh mở miệng đánh tan không khí lúng túng này.

“Có muốn lướt ván hay không?”

Đại Nhi thấy anh đi về phía đuôi cano, tháo xuống một bộ thiết bị, trên tay còn cầm theo chiếc phao cứu hộ.

“Lướt ván?” Đại Nhi sững sờ nhìn anh.

Cô không nghe thấy bất kỳ câu trả lời nào, chỉ thấy anh nắm lấy tay cô, rồi đem áo phao mặc vào. Sau đó, anh giúp cô thắt chặt đai an toàn phía trước, cứ như vậy từng bước từng bước một hoàn thành việc đảm bảo an toàn cho cô.

“Eo thẳng, lưng thẳng!” giọng nói trầm bổng của Mạc Vô Tâm hòa vào trong tiếng gió và tiếng sóng.

“Thả lỏng toàn thân, gập hai chân xuống, đầu gối gần sát ngực của em!”

Đại Nhi giẫm chân lên chiếc ván trượt ở phía sau, chiếc cano kéo cô đi trên mặt biển, từng đợt sóng biển ập tới khiến gương mặt cô toát lên vẻ sợ hãi.

Gương mặt trắng bệch của cô cứng đờ, nắm chặt tay cầm, mặc dù trong lòng cảm thấy vô cùng sợ hãi, nhưng lại vô cùng kích thích.

“A — a —” bên trên mặt biển xanh thẳm tất cả đều là tiếng thét chói tai của cô.

“Không đứng! hai chân mở ra một chút! Mũi chân hơi nhích lên trước!” Mạc Vô Tâm không biết bao nhiêu lần điều chỉnh tư thế sai lầm của cô.

“Trời ơi! Cứu mạng! Em sợ lắm.....” Đại Nhi hô hấp dồn dập thử lại lần nữa.

“Thẳng hai tay! Giữ vững cái tư thế này, có nghe hay không? Chờ cơ thể rời khỏi mặt nước mới có thể đứng lên, hiểu không?”

Mạc Vô Tâm vừa dứt lời, Đại Nhi liền ngã nhào xuống biển.

Anh thích thú nói lại những bước đã dạy một lần nữa.

“Đầu tiên em không cần dùng sức, chỉ cần nắm chặt tay cầm, giữ vững tư thế cũ, thả lỏng toàn thân để cano kéo em đi trong nước, chờ toàn bộ ván trượt tiếp mặt nước mới có thể đứng lên, nếu không em sẽ làm ván trượt bị lật, ngay cả em cũng rơi xuống!”

Cứ như vậy, bọn tái diễn luyện tập không dưới mười lần, cuối cùng Đại Nhi mới có thể trượt nhuần nhuyễn.

“Cúi chỏ tựa vào eo bên cạnh, nhắm hướng đuôi thuyền đi thẳng!” Mạc Vô Tâm hô to.

Cứ như vậy, Đại Nhi lặp lại trò chơi khiến cô cảm thấy vô cùng kích thích, hưng phấn.

Trượt chân, uống nước, Đại Nhi chật vật, ngã nhào vô số lần, lá gan cũng trở nên lớn hơn.

“Đừng chần chừ ở trên đỉnh con sóng, cứ làm một mạch nhảy lên trên nó, nếu mất đà sẽ rất khó khăn, đừng lo sợ bởi vì nước tác động qua lại lẫn nhau, lúc ở ngay trên đầu ngọn sóng thì duỗi thẳng chân ra, nếu như ở trên ắt thẳng bằng thì hãy nắm chặt lấy tay cầm!” Mạc Vô Tâm hô to một lần nữa.

Đại Nhi nghe theo sự hướng dẫn của Mạc Vô Tâm, cố gắng thử những động tác khó hơn, hưởng thụ cảm giác mạnh đến tột cùng, cực kì thú vị.

Những chú cá heo đang bơi bên dưới mặt nước trong suốt như pha lê cũng thích thú đuổi theo chơi đùa với cô. Giữa không gian mênh mông vô tận của biển xanh, tiếng cười của cô như chuông bạc vang vọng trong gió biển, cảm nhận được cuộc đời này của cô chưa từng thử nghiệm trò chơi điên cuồng lướt đi trên biển như thế.

Cô cũng dần dần trút bỏ sự phòng bị đối với anh, thay vào đó là sự tín nhiệm, tin tưởng, có thể nói là sợ hãi trong ngọt ngào.

Một ngày tươi đẹp sắp tàn, khi những tia nắng yếu ớt phóng ra một tia năng lượng cuối cùng cũng là lúc hoàng hôn dần dần chìm xuống biển xa.

Đại Nhi cả người mệt mỏi, đầu tóc xóc xếch vì bị gió biển thổi vào.

5. Chương 5

Chiếc cano chạy chậm dần chuẩn bị cập bến, tiếng động cơ phù phù tựa hồ cũng giống như sự mệt mỏi của cô. Nhìn bộ dáng thuần thực của Mạc Vô Tâm, xem ra nơi này là chốn riêng tư của anh.

“Đây là nơi nào?” cô hỏi.

“Khẩn Đình.” Mạc Vô Tâm trả lời cô, thuận tay lôi cô lên bờ.

“Đến Khẩn Đình?!”

Đại Nhi không thể tin nhìn bốn phía, cảm giác không thể tưởng tượng nổi. Lớn như vậy, cô chưa từng ngồi thuyền đến đây, cũng không nhận thức được khung cảnh xung quanh đã thay đổi khi ở trên biển, kinh nghiệm này làm cô cảm thấy tò mò, mới mẻ cực kỳ.

“Em hoài nghi?” Mạc Vô Tâm tràn ra tiếng cười, nhìn vẻ mặt kinh ngạc của cô, cảm thấy cực kỳ hứng thú.

“Đừng nói với em là chúng ta đến đây du lịch rồi dùng cano quay trở về trong đêm tối nha.”

Trên người cô không mang tiền, mà cả người anh bạn đồ bơi như thế thì chắc cũng chẳng có một xu dính túi. Trời tối rồi, trẻ như thế này làm cái gì ở đây? Cô không nghĩ ra được, sợ phải lênh đênh trong đêm tối trên biển một lần nữa.

Anh cười không đáp, vung tay lên, chiếc xe jeep đằng xa liền tiến đến trước mặt bọn họ rồi dừng lại.

Đại Nhi buồn bực nhìn anh. Đúng là thần thánh mà! Nơi này cũng có người phục vụ của anh?

“Lên xe.” Mạc Vô Tâm ôm eo cô, bỏ vào bên trong xe jeep.

Cô không ngờ anh đột nhiên làm động tác này, thẹn đỏ bừng cả khuôn mặt, không nói một lời.

“Ngồi xong thuyền nhỏ, bây giờ cho em đi thuyền lớn.” Mạc Vô Tâm cười, liếc nhìn vẻ mặt thẹn thùng của cô.

Tài xế theo chỉ thị của anh hướng một nơi khác trên bờ biển đi tới. Xe chạy loanh quanh trên con đường nhỏ, cuối cùng dừng lại trước một chiếc du thuyền lớn.

Không có sai! Là một chiếc du thuyền lớn.

“Woaaaaa.....” Đại Nhi không thể tin mở to mắt, nhảy xuống xe, chạy đến chiếc du thuyền trước mặt. Gương mặt Mạc Vô Tâm hàm chứa ý cười, bước xuống xe.

“Làm sao anh mang nó đến đây được? Nó là thuyền thật hay giả vậy?” Đại Nhi vừa kinh ngạc, vừa vui mừng.

Cô nhìn vào hình dáng con thuyền, tựa như một căn phòng nhỏ, không khỏi giật mình ngạc nhiên.

“Đương nhiên là thuyền thật, đi tham quan một chút?” Anh dẫn cô leo lên bậc thang.

Tiến lên trên thuyền, Đại Nhi vui mừng, thỉnh thoảng tò mò nhìn chung quanh.

Bên trong trông giống như một căn phòng nhỏ, đồ nội thất đơn giản, gọn gàng, rèm lụa trắng thuần khiết. Từ cửa sổ nhìn ra xa có thể thấy toàn cảnh biển và chân núi, làm cho tinh thần con người sáng khoái, không gian rất tốt để thư giãn, giải tỏa căng thẳng.

“Đói bụng không?” Mạc Vô Tâm để cho cô thoải mái tham quan xung quanh, còn mình thì bước vào gian bếp phía sau.

Ừng ực. Ừng ực.

Anh cứ như là nhà tiên tri, Đại Nhi vừa nghe được câu hỏi của anh, cái bụng đói lập tức phát ra tiếng kêu trả lời thay, còn rất rõ ràng vang vào trong tai anh. Nuốt nước miếng, cô ngượng ngùng đi tới trước mặt anh.

Mạc Vô Tâm nhú mày cười một tiếng: “Xem ra, em rất đói!”

Đại Nhi ngượng ngùng đến gần, nhìn anh bận rộn mà động tác lưu loát.

Thấy anh từ trong tủ lạnh lấy ra nhiều loại nguyên liệu nấu ăn khác nhau, cô mở miệng: “Anh thường tới à? Trong tủ lạnh chuẩn bị nhiều đồ như vậy.”

“Không thường xuyên.” Mạc Vô Tâm lắc đầu.

“Không thường tới? Vậy tại sao chuẩn bị nhiều đồ như vậy?” Cô tò mò hỏi, “Chẳng lẽ, là đặc biệt vì em chuẩn bị chứ?”

Một câu nói đùa chạy ra miệng, ngay sau đó cô ân hận đến mức cắn lưỡi.

“” Mạc Vô Tâm như có điều suy nghĩ liếc nhìn cô.

Đại Nhi suy đoán không ra ánh mắt kia mang theo cái dạng suy nghĩ gì, chỉ cảm thấy.....con người thâm thúy của anh đẹp cực kì, quên mất đi sự lúng túng..... Cô có chút hoảng hốt giật mình ngấm nhìn.

Bốn mắt nhìn nhau giằng co, trong ánh mắt của cả hai gợn lên những đợt sóng cảm xúc lặn tẩn, suy nghĩ trong đầu càng thêm trần trụi.

Mạc Vô Tâm chủ động lên tiếng. “Cả người toàn là nước biển, em có muốn tắm trước không?”

Anh dẫn cô đi tới phòng tắm bên trong cái phòng nhỏ, Đại Nhi đứng ở cửa phòng tắm chần chờ.

“Em. em không có quần áo để thay đâu!”

Cô xoay người, bàn tay của anh bỗng dừng kéo cánh tay của cô lại, cô lo sợ, hơi lùi về sau.

“Sẽ có quần áo cho em thay!” Mạc Vô Tâm đẩy cô đến phòng tắm, kéo cánh cửa lên.

“Ách, này.” Đại Nhi ngây ngốc, ấp úng, cả người ướt đẫm quả thật chẳng thoải mái gì.

Không do dự nữa, cô mở nước nóng lên, cởi quần áo ra.

“A!” Động tác của cô đột nhiên dừng lại.

Nhìn các loại chai lọ trên tủ gỗ tinh xảo bên trong phòng tắm, cho dù dầu gội hoặc sữa tắm, đều là loại cô quen dùng.

“Chẳng qua là trùng hợp thôi?”

Cô lằm bằm lâu bầu, từ từ, lại bắt đầu cởi quần áo, sau đó tắm rửa.

Bên trong phòng tắm, tiếng nước chảy bỗng chốc dừng lại.

Vào lúc này, vấn đề đến rồi! Cô không có quần áo

Mạc Vô Tâm nói, sẽ có quần áo để thay, chần chờ, cô nhẹ nhàng kéo cửa ra.

“Mạc.” Mới nhẹ nhàng lên tiếng, cô lập tức giật mình dừng lại.

Mạc Vô Tâm một tay đỡ tại khung cửa bên, vừa đúng lúc cô thò đầu ra ngoài, làm cô hơi luống cuống chân tay.

Tay anh cầm quần áo, chuyển đến trước mặt cô. “Mặc vào.”

Đưa tay ra chớp lấy bộ quần áo kia, Đại Nhi đỏ mặt, nhanh chóng lùi về bên trong phòng tắm.

Quan sát cái món đồ kia trên tay mình, Đại Nhi ngây ngô giương cái miệng nhỏ nhắn, ngạc nhiên đến nỗi môi rớt xuống cằm, quên cả khép miệng lại.

Trên tay cô là một chiếc váy liền nhẹ nhàng, chất liệu mềm mại, đường cong nhu hòa, nhưng trước giờ cô chưa từng thử qua loại trang phục này, chỉ toàn kết hợp áo phông và quần jean, không biết có hợp với kiểu váy này hay không đây?!

Mà điều càng làm cô bất ngờ hơn là.....anh chuẩn bị cả đồ lót cho cô. Vuốt ve lớp vải bằng bông mềm mại, khi mặc lên nhất định sẽ rất thoải mái, nhưng mà.....Anh làm sao mà biết được kích cỡ của cô? Chẳng lẽ cỡ ngực 32 A của cô nhìn một lần là có thể liếc mắt đoán được hay sao? Ô. Thật là đau lòng mà!

Chậm chạp mặc chiếc váy vào, cô không được tự nhiên, chần chừ bước ra khỏi phòng tắm. Mạc Vô Tâm từ trong phòng bếp ngoái đầu nhìn lại, lấy ánh mắt tỉ mỉ nhìn cô chằm chằm. Đại Nhi cảm thấy không quen, vắt chéo hai chân, gương mặt ngượng ngùng, cắn môi đứng yên một chỗ.

Ánh mắt anh đưa qua lại trên người cô, sắc bén giống như muốn càn quét hết mọi ngóc ngách, ngay cả linh hồn cô cũng không chừa. Tầm mắt của anh rơi vào đôi chân thon dài mảnh khảnh dưới làn váy, đôi chân bóng loáng, trắng nõn đang không ngừng giẫm lên mặt thảm nhung.

Không khí trở nên ngưng đọng lại, Đại Nhi luống cuống, ngượng ngùng vật lộn với cảm xúc hỗn độn trong lòng. Ánh mắt hứng thú của Mạc Vô Tâm vẫn quán lấy cô không buông, ánh mắt lóe lên tia tán thưởng cùng rung động....

Dáng người mảnh mai, một ít tóc đen nhánh còn ướt xõa trước trán. Sau khi tắm xong, sắc mặt cô hồng hào hần lên, ánh mắt che giấu sự e lệ, ngượng ngùng.....Cả người toát lên vẻ quyến rũ của phụ nữ. Mạc Vô Tâm không hề che giấu ánh mắt đầy dục vọng của mình, tham lam đem trọn thân hình xinh đẹp của cô nhét vào đáy mắt.

“Có thể ăn cơm rồi!” Anh mở miệng, giọng điệu dịu dàng đến bất ngờ.

“Uhm.” Đại Nhi cúi đầu, vụng về nhắc chân đi theo anh.

Bên ngoài căn phòng nhỏ là boong thuyền, thức ăn đã được bày biện sẵn sàng trên một chiếc bàn gỗ nhỏ. Anh giúp cô kéo ghế tựa ra, làm cô không được tự nhiên ngồi xuống.

“Em rất không tự nhiên?” Mạc Vô Tâm khách khí liếc nhìn cô.

“Không có. Không có!” Đại Nhi khẽ động khoe miệng, mắt tự nhiên cười một cái.

“Đây là của em.” Anh đem tôm nhục sắc đẩy tới trước mặt cô.

Đại Nhi hướng về phía mâm thức ăn nuốt một ngụm nước bọt, cô đói bụng lắm!

“Mau ăn đi!” Anh nói.

Cô ngay sau đó cầm nĩa lên, không khách khí đưa thức ăn vào trong miệng.

Mạc Vô Tâm bật cười. Anh lấy dụng cụ mở nắp chai rượu vang lên.

Póc. nút gỗ mềm được kéo ra, âm thanh mở nắp chai bỗng trở nên tinh tế dưới không khí đặc biệt này. Nhìn rượu vang óng ánh trong suốt trong ly thủy tinh, Đại Nhi lúc này mới hoài nghi

“Anh biết em sẽ tới?” Ngậm thức ăn vào trong miệng nhưng chưa nuốt xuống, hai gò má cô phồng lên, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, không xác định hỏi.

Mạc Vô Tâm cầm ly rượu lên, con ngươi tựa như cười của anh cùng với ánh mắt nghi hoặc của cô bắt gặp giao nhau. Anh khẽ nhếch môi.

Là anh cố ý mang cô tới nơi này?!

Cô cảm thấy mình như vật trong túi, như con rùa trong hũ, chỉ thiếu là không có trần truồng trước mặt anh để cho anh định đoạt. Đại Nhi chăm chú nhìn anh.

Mạc Vô Tâm thần sắc tự nhiên, đưa cánh tay rắn chắc ra cầm lấy ly rượu đưa đến gần mũi, khẽ ngửi, rồi từ từ nhắm nháp, tựa như muốn cảm nhận hết hương vị của nó. Sau đó anh chậm rãi đưa nó xuống cổ họng, mím môi thưởng thức dư vị.

“Rượu vang hảo hạng, hải sản ngon miệng, chiêu đãi như vậy đã hài lòng chưa?”

Anh rốt cuộc nói chuyện, âm điệu không nhanh không chậm khiến Đại Nhi thiếu chút nữa dậm chân giậm dữ!

“SHI T . . .” Đại Nhi suýt nữa chửi tục, mắt trừng lớn, môi mím cứng ngắc.

Cuối cùng anh là cái loại người gì lại đáng sợ như vậy, hiểu rõ cô như lòng bàn tay?!

Thì ra là dầu gội đầu, sữa tắm, kích cỡ quần áo....Tất cả những thứ này không phải là sự trùng hợp hoặc ngoài ý muốn. Anh tại sao biết về cô nhiều như vậy?

“Ăn nhiều chút.” Anh nhìn cô, đem một khay thức ăn khác đẩy tới, con người lóe ra một tia đắc ý.

Đại Nhi dùng sức hít sâu, trừng mắt nhìn anh, cái lạnh của gió biển, gió núi từ từ xoa dịu cô, thật lâu sau.....cô nhẹ nhõm, lắc đầu cười khẽ.

Lúm đồng tiền trong nụ cười kia khiến Mạc Vô Tâm nhất thời ngẩn ngơ, hơi thở có chút hỗn loạn.

“Mèo vờn chuột, rốt cuộc lại thành chuột đùa bỡn mèo?” nuốt tất cả nghi vấn xuống, Đại Nhi tự giấu, đem thức ăn tiếp tục đưa vào trong miệng. Cô khẽ nhắm nháp chút rượu vang, để chất lỏng lạnh như băng, hương thơm sắc nét lan tỏa đầy trong khoang miệng.

Mạc Vô Tâm nhếch mày, mắt rũ xuống, từ từ ăn cơm, tâm tư dường như cũng được điều chỉnh trở lại.

“Tại sao em lại đi làm cái nghề nghiệp kì quái kia?” Mạc Vô Tâm mở miệng.

Dầu gì cũng là con gái, làm thám tử tự đương nhiên có chút kì quái. Dù không phải là một cô gái hết sức quyến rũ, nhưng cũng có thể nói là khá xinh. Có một chuyện anh vẫn không hiểu, có phải trời sinh cô mang tính cách con trai?

Không khí được thả lỏng, bắt đầu tán gẫu.....

“Nghèo rớt mùng tơi! Hơn nữa em mang tai họa, khắc cha mẹ, mang cho người khác vận xui, đi tới chỗ nào cũng không có người muốn. Không thể làm gì khác hơn là cái nghề kì quái kia!” giọng nói Đại Nhi có chút giấu cợt lên nổi khổ của chính mình.

Mạc Vô Tâm nghe thoáng qua, nghĩ ngợi.....Nói thế có nghĩa là...cô không còn cha mẹ, người thân? Anh bỗng có chút gì đó thương cảm đối với cô.

Song khuỷu tay cong lên đỡ tại mặt bàn, mười ngón tay bắt chéo, nghiêm nghị nâng cằm lên, Mạc Vô Tâm đem ánh mắt phức tạp nhìn chăm chú vào cô, giống như có một lực hút kì lạ, làm nhịp tim Đại Nhi một lần nữa rối loạn.

6. Chương 6

Cô hoảng hốt, tầm mắt rơi vào cái cầm cương nghị của anh, hai khuỷu tay rắn chắc kia, cùng với những đường cong nam tính làm cô ý thức được sự khác biệt nguyên thủy giữa nam và nữ. Hơi thở của anh tỏa ra sự nguy hiểm, hấp dẫn lạ thường....

Hình tượng người đàn ông sắc bén, nghiêm túc, phức tạp này lại có vẻ rất hay suy tư. Cô hơi khần trương, cổ họng chan chất. “Thật ra thì công việc như vậy cũng rất thú vị á!”

Cô không thích anh nhìn thấu, cố che giấu sự thấp kém của mình.

Mạc Vô Tâm biết cô cố ý đổi chủ đề, thích thú theo ý của cô mà nói.

“Một tháng em có thể kiếm được bao nhiêu?”

“Anh không phải đã điều tra em rất rõ ràng rồi sao?” Đại Nhi cười.

“Em lại không nộp thuế!” Mạc Vô Tâm nhún nhún vai.

“Uhm! Cũng đúng.” Cô cười mỉa. “Em thu vào không có con số nhất định, ít thì mấy nghìn, nhiều thì mấy chục nghìn, bất quá, em bình thường là lấy tiền lương tối thiểu á! Hàaaa...!” Đại Nhi cười khổ, cô thanh liêm nhưng thật sự rất nghèo .

Mạc Vô Tâm nghe vậy cau mày.

“Làm sao em sống được với đồng lương đó?” Anh bất bình, bởi vì anh không phải là không biết cuộc sống khó khăn.

“Vẫn có thể mà! Anh xem em không phải là sống sờ sờ ở chỗ này sao?” Đại Nhi tự tiêu khiển làm mình vui lên.

Cách ứng xử thông minh kia một lần nữa làm Mạc Vô Tâm cảm thấy hứng thú.

“Nhưng rất khó khăn.” Anh xác định, sau đó nói tiếp. “Như vậy.....vụ án này của anh, em có thể kiếm bao nhiêu tiền?”

Mạc dù. Anh khẳng định là cô tuyệt đối kiếm không tới khoản tiền kia.

“À?” Đại Nhi sững sốt.

Đề tài nhạy cảm này, lần đầu tiên nói đến, Đại Nhi hơi lo sợ nhưng cũng kịp hoàn hồn, không tránh khỏi luống cuống, cô giơ mười ngón tay lên đếm.

“Bảy con số!” kiếm được một trăm vạn cô có thể trở thành một triệu phú nhỏ đó! Điều đó làm cô vui vẻ.

“Cũng không ít!” Mạc Vô Tâm liếc nhìn chăm chú khuôn mặt ngây thơ của cô, trong lòng bỗng nổi lên một cảm giác phức tạp.

“Đúng nha! Cho nên em sẽ không bỏ qua!” Ngu ngốc đem lời nói khắc ra miệng, sau đó, Đại Nhi ngẫm nghĩ lại, nói, “Nếu anh muốn hỏi lộ em với giá cao hơn, em sẽ không phản đối.”

“Em thật giống như tình thế bắt buộc?” Không đành lòng đâm xuyên mộng đẹp của cô, Mạc Vô Tâm lấy giọng điệu đùa giỡn tiếp lời.

“Dĩ nhiên.” Cái đầu ngốc nghếch của cô chưa bao giờ nghĩ đến hậu quả, chỉ biết ảo tưởng đến mùi vị đếm tiền.

Mạc Vô Tâm hai mắt tươi cười, như có điều suy nghĩ đem trông mắt hướng nơi xa, trầm tư...

Từ đỉnh núi trông về phía xa, ban đêm mặt biển càng trở nên trống trải, dưới bóng đêm tăm tối, thủy triều dâng lên một luồng sóng chậm rãi cuộn cuộn, lắng nghe tiếng nước biển rì rào, làn gió núi mát lạnh, nhàn nhã, hai trái tim lặng lẽ bài xích sự mâu thuẫn bấy lâu nay, âm thầm đến gần nhau hơn.

Được chiêu đãi nên ít ra cũng phải báo đáp lại chút gì đó, giờ phút này Đại Nhi đang đứng cọ rửa ly chén. Cô hay lơ đãng, nhưng không có nghĩa là tâm tư của cô hoàn toàn không nhạy cảm. Mạc Vô Tâm vừa là người cô cần phải điều tra, nhưng giờ phút này lại như là một người bạn của cô.

Bóng đen uy hiếp bao phủ cô từ phía sau, sống lưng tê rần, cô nhanh chóng quay đầu lại.

“Này! Anh đừng làm em sợ!” Cô chưa hoàn hồn vượt ngục, oán trách anh.

Mạc Vô Tâm vừa tắm xong, cả người thơm mát. Anh mặc một chiếc quần dài bằng vải bông, phía trên tùy tiện khoác thêm một chiếc áo sơ mi nhưng không cài nút, vô tình cả bộ ngực rắn chắc của anh rơi vào tầm mắt của Đại Nhi.

Tức thì hai gò má cô nóng ran, lần đầu tiên.....Cô tận mắt nhìn thấy một người đàn ông bán khỏa thân, cơ thể cường tráng kia mang đến một sự cảm dỗ chết người.

Con người linh hoạt đảo quanh, cô có chút hí hửng liếc trộm, cổ họng khó khăn nuốt nước miếng tựa như mắc nghẹn, thế nào cũng nuốt không nổi.

“Khụ!” Mạc Vô Tâm đột nhiên ho nhẹ một tiếng.

Đại Nhi lập tức lấy lại bình tĩnh, quay đầu tiếp tục rửa sạch cái mâm còn lại.

Tay của anh lướt qua đỉnh đầu cô, giúp cô để cái mâm vừa rửa sạch lên kệ chén bên trên, cả thân người cao lớn của anh tựa vào sau lưng cô.

“Ách, cái này em làm được rồi, anh tránh ra một chút được không?” Đại Nhi lắp bắp mở miệng.

Cô không có suy nghĩ gì khác, nhưng mà khoảng cách của anh gần như vậy làm cho cô cảm thấy hô hấp có chút khó khăn.

“Tại sao?” Anh hỏi. Giọng nói êm dịu truyền từ trên đỉnh đầu cô xuống, làm bầu không khí nguy hiểm vẫn tồn đọng lại.

“Anh đứng gần quá, em....Em cảm thấy có chút khó thở!” Mau, mau, mau! Động tác của cô qua loa, vội vàng muốn đem cái mặt cuối cùng rửa sạch, cô mới có thể nhanh chóng thoát ra khỏi cái bầu không khí nguy hiểm này.

“Anh chưa đến mức hút hết không khí của em phải không?”

Mạc Vô Tâm nhếch môi, anh nhích lại gần thêm chút nữa.....Hơi thở ấm áp phủ xuống bên cổ cô. Anh giống như một thanh nam châm, hấp thu năng lượng chặt chẽ xung quanh cô. Trong lòng anh bỗng dâng lên một cảm giác rung động. Cái cảm giác này làm cho cô có chút sợ hãi, luống cuống chân tay...

Đại Nhi cố gắng khống chế hai bàn tay đang run rẩy của mình, tiếp tục rửa cái mặt. “Ách, có thể là trên núi này không khí tương đối loãng đi! Ha, ha ha ha.”

Cô cười khan, cố chà xát cái mặt, không kiểm soát được hành động nên cảm thấy có chút khó khăn.

“Vây. Muốn anh cho em một chút dưỡng khí sao?” Lần nữa đem khoảng cách khép lại gần, đôi bàn tay Mạc Vô Tâm bỗng dừng vòng qua eo của cô, vuốt gò má cô, nhẹ nhàng nói.

Toàn thân run lên, hai má cô trong nháy mắt trở nên nóng ran.

Bụp ——

Không phải là tiếng vỗ tay! Đại Nhi căng thẳng dùng sức..... cái mặt cô chà xát bị vỡ!

Cô ngạc nhiên nắm hai mảnh vỡ của mặt sứ.Tim vẫn đập thành thịch, nhưng động tác vừa rồi hại cô chẳng biết phải làm sao!

Mạc Vô Tâm ngạc nhiên, sau đó mím miệng nhin cười.

Thật là thú vị! Cô không thể chịu nổi sự tán tỉnh của người khác, anh chỉ mới triển khai bước đầu mà đã làm cô hốt hoảng thế này!

Đại Nhi có cảm giác như từng đốt xương cổ đang rời ra, ngập ngừng quay đầu lại. Cô đưa ánh mắt ngây thơ vô tội, thần thờ nhìn gương mặt đang nhin cười của anh.

“Anh.” Nhìn thấy gương mặt kia, cô hận không thể đem cái mặt nhét vào trong miệng anh!

Mạc Vô Tâm nhẹ nhàng gỡ cái mặt vỡ trên tay cô xuống, “Để anh dọn, em ra ngoài hít thở một chút không khí trong lành đi!”

Anh ra vẻ nghiêm túc, cố gắng nhin cười.

“Anh. Hừ!” Đại Nhi cắn giận, hung ác trừng mắt nhìn anh, đẩy anh ra, hướng boong thuyền sân phơi bước đi.

Đợi cô đi xa, Mạc Vô Tâm mới co quắp cười lên làm bả vai to lớn không ngừng lay động.

7. Chương 7

Mạc Vô Tâm vòng tay qua trước ngực, dựa cạnh cửa, ngón tay thon dài cầm chiếc thuốc đang cháy dở.

Khói mù lượn lờ. Trong tầm mắt của anh, một bóng dáng đang tựa vào lan can, hướng ra biển, ngăn người suy ngẫm .

“Anh rốt cuộc muốn làm cái gì?” Đại Nhi nghiêng đầu lầm bầm lầu bầu.

Đứng ở chỗ này, cô cảm thấy có chút bị mê hoặc, làm sao mình lại có gan đi đến tận đây?

Mặt biển tối tăm, phía xa thừa thớt ngọn đèn dầu, cơn gió lạnh thổi ập tới làm cô cảm thấy có một chút thê lương. Cô lơ đãng, mãi cho đến khi ngửi thấy mùi thuốc lá thoang thoảng trong gió.....

“Anh đứng ở nơi đó đã bao lâu?” Đại Nhi cả người run lên, ngoái đầu lại nhìn hình dáng anh tuần đang tựa lưng vào cửa kia.

“Không lâu.” Mạc Vô Tâm dập tắt thuốc lá đi về phía cô, một tay tùy ý đút ở trong túi quần, gió nhẹ nhàng thổi vạt áo rộng mở của anh, làm khuôn ngực rắn chắc của anh thoát ẩn thoát hiện trước mặt Đại Nhi....

Cô mím chặt môi, che giấu sự hoảng hốt nhất thời!

Cô chán nản.....Có phải mình háo sắc hay không? Tại sao lại có hứng thú với cơ thể của anh như vậy, làm sao cũng không thể không nhìn ngắm?

“Không lạnh sao?”

Anh dừng lại bên cạnh cô, thân hình cao lớn gần như chạm vào cô, cố ý chắn lại cơn gió lạnh đang thổi tới.

“Tối hôm nay qua đêm ở chỗ này sao?” Cô cắn lưỡi! Mình hỏi một vấn đề thật vớ vẩn, ngu ngốc.

Tình cảnh mập mờ, cô tựa như bị bao vây bởi từ trường vô hình của anh.

“Muốn ngủ rồi hả ?” Anh cúi đầu nhìn cô.

“Không. Chưa!” Đại Nhi liều mạng lắc đầu.

Cô đã nhìn qua bên trong cả rồi, chỉ có một chiếc giường đôi..... Điều này làm cho cô không tự chủ sinh ra liên tưởng mập mờ.

Anh ngủ nơi nào? Cô ngủ nơi nào?

Sự hoảng hốt, luống cuống của cô luôn khiêu khích dục vọng bên trong con người anh, làm anh càng tiến lại gần sát cô hơn. Đôi tay anh dán lên trên người cô, men theo hai nách trượt thẳng đến eo, vòng qua, ôm cô thật chặt.

“.” Đại Nhi khẩn trương không nói nên lời, mặc hành động tự nhiên của anh. Lưng cô dán vào lồng ngực rộng lớn của anh, nhịp tim đập hỗn loạn, nhưng sự ấm áp từ cơ thể anh lại làm cô cảm thấy thoải mái, thật kì lạ.....thật thích.

Ôm cô, anh có thể cảm giác được sự bối rối, cùng hô hấp hỗn độn.

“Em rất khẩn trương? Em. Không thích?”

“Em.” Đại Nhi gật đầu một cái, lại vội vàng lắc đầu một cái.

“Như vậy là có ý gì?” Mạc Vô Tâm ôm chặt cô hỏi.

Đại Nhi không trả lời được.

Thật sự cô rất khẩn trương, cho nên gật đầu; về phần lắc đầu, bởi vì cô thích.

Anh hôn trọn đôi môi của cô, cô không kịp đề phòng, Đại Nhi cảm thấy một hồi ngứa ngáy, cô nghĩ đến ban ngày trên biển chính là nụ hôn kia.

Không cho cô kháng cự, Mạc Vô Tâm vòng cánh tay rắn chắc, bá đạo ôm cô thật chặt để cho cô cùng anh gần sát, không có khe hở, ngậm vào vành tai mịn màng của cô.

“Mạc.” Đại Nhi không biết làm sao, muốn tránh thoát.

“Vô Tâm! Gọi anh Vô Tâm.”

Hơi thở ấm áp của anh thổi lất phất vào trong tai cô, đôi tay bắt đầu di chuyển trên thân thể của cô.

“Không, Vô Tâm, không nên như vậy!” Cô nhắm chặt hai mắt, trốn tránh cảm giác kì lạ mà anh mang đến.

Cô càng kháng cự, càng làm cho anh muốn tiến tới, chặn ngang ôm một cái.

Anh ôm ngang cô hướng vào bên trong, đem gió lạnh cùng đêm đen nhốt chặt ở bên ngoài.

“Anh muốn làm gì?” Đại Nhi ở trong ngực anh giãy giụa.

Tối bên giường, anh nhẹ nhàng buông tay thả cô xuống, khiến cô đang giãy giụa liền lăn xuống chiếc giường mềm mại.

Đại Nhi nhìn anh cởi quần áo, làn da bánh mật rần rần hiện ra trước mắt cô.

Cô hiểu được “cởi quần áo có ý nghĩa gì,” cô khấn trương lẫn một mạch trượt xuống giường.

Mạc Vô Tâm nắm lấy cổ tay của cô. “Muốn đi nơi nào?” giọng nói dịu dàng, anh tươi cười hỏi, kéo cô ngã vào trong ngực anh.

“Anh. Em.” Đại Nhi nói quanh co, co rúm lại ở trong lòng Mạc Vô Tâm không dám động đậy.

“Em, anh — trai đơn gái chiếc, làm chuyện nên làm!” nghiêng đầu, anh không chút chần chừ, cướp lấy đôi môi đỏ mọng của cô.

Lý trí của cô quá yếu ớt, bị tác động liền sụp đổ. Lễ giáo, đạo đức,..toàn bộ vụt qua một bên, từ lúc bị anh cướp lấy đôi môi thì cô biết mình không thể kháng cự nữa rồi!

Đáy mắt anh mênh mông đột sáng, hơi khép mi mắt, lại quyến luyến liếc nhìn, mang theo sự chinh phục, mê hoặc cô...

Cô thở hổn hển, nhắm mắt lại tiếp nhận cảm giác chết người mà anh mang đến.

Cánh môi quăn quít, đầu lưỡi mang theo lửa nóng, hung hăng tước đoạt tất cả mật ngọt của cô, xâm chiếm linh hồn cô.

Đại Nhi không lưu loát dùng đầu lưỡi của mình đáp trả anh, từng chút từng chút một. Cô then thùng, không cách nào ngăn cản được bàn tay đang thăm dò vào bên trong áo, lặng lẽ đến phách lối ôm trọn bộ ngực của cô.

Bàn tay nóng bỏng cuồng nhiệt khéo léo đoạt lấy hai bầu vú mềm mại, kích tình cảm nhột lầy, làm cho cả người cô vọt lên luồng điện, khiến cô ngồi phịch trong lòng ngực anh.

Hơi thở của anh trở nên gấp gáp, nhẹ nhàng trút đi quần áo của cô, lấy đi tầng tầng lớp lớp trở ngại. Cô mắc cỡ che đậy thân thể, anh dịu dàng ôm lấy, da thịt tiếp xúc gần sát khiến hai người càng dễ dàng cảm nhận được nhiệt độ của nhau hơn. Hơi thở nóng rực phả lên trên gò má cô, rồi đến chiếc cổ trắng nõn, nhẹ nhàng hôn lên cả vai cô.

Bàn tay mê luyến thả mĩ vuốt ve từng tấc da thịt của cô, lưu luyến vuốt ve qua lại cơ thể mềm mại, cũng hướng cô tìm kiếm.

Ngón tay anh đã tìm được nơi tư mật của cô, chỗ mẫn cảm nhất, nhẹ nhàng phớt qua, sau đó sờ chút trên chọc, men theo miệng huyết thấm ướt mà xâm nhập.

“Anh.”

Đại Nhi cổ họng khô khốc, không ngừng thở dốc, anh lại to gan chiếm đoạt như thế, làm cho cô xấu hổ cực kỳ.

“Thế nào? Như vậy không tốt sao?”

Anh hỏi nghe hết sức hấp dẫn, khẽ cúi đầu nghiêng về phía trước, môi của anh di chuyển tới đỉnh núi của cô, ngậm nhẹ ở trong miệng trên chọc.

“Ách.”

Cô không cách nào khống chế được. Sự xâm nhập cùng kích thích này quả thật khiến cô chịu không nổi.

Trái tim đập thành thịch, loạn xạ, không theo quy luật tự nhiên, cảm giác nồng đậm, lạ lẫm như vậy đốt cháy cơ thể cô, làm bùng lên ngọn lửa dục vọng, làm cô khao khát được thử nghiệm niềm đam mê bí ẩn kia.

Anh ôm thân thể mịn màng của cô, đốt cháy lên ngọn lửa, truyền luồng điện đi khắp cơ thể, khơi dậy tất cả các giác quan.

“Thư thái như vậy sao?” giọng anh khàn khàn, hôn vành tai của cô, rồi đến cổ.

“Ừ. Vô Tâm. Vô Tâm.”

Cô bắt lực, thỉnh thoảng kêu tên anh, rên rỉ thở gấp gấp ra tiếng.

Anh che miệng của cô lại, để cho thanh âm của cô bao phủ ở trong miệng, hơi thở rối loạn, gấp gáp hòa quyện với nhau, khiến từng đợt sóng dục vọng cuộn cuộn nổi lên, càng làm sôi sục sự khao khát lẫn nhau của hai cơ thể.

“Ừ.”

Anh phát ra âm thanh khàn khàn thềm muốn, mắt kiên nhẫn, rút ngón tay ra khỏi nơi thâm kín, đi tới giữa hai chân cô, không thể kìm nén được nữa trượt thẳng vào, mạnh mẽ chiếm đoạt.

Một cổ đau đớn xông tới, xé rách cơ thể cô. Mười ngón tay bấu chặt cánh tay của anh, tuyệt vọng run rẩy, để lộ ra sự đau đớn, nước mắt tràn ra khóe mi.

Cô gào thét lên tiếng.

“Ô, ô. Đau chết em!”

Tiểu thuyết với phim ảnh miêu tả đêm đầu tiên là tuyệt vời nhất, tất cả đều là gặt người! Nó thực sự đau muốn chết!

Thân thể của cô run rẩy sợ hãi, tay bám chặt không thả, con người tràn đầy nước mắt trong suốt.

“Đại Nhi.” Mặc Vô Tâm cố đè nén dục vọng, dừng động tác của mình lại, thương tiếc vuốt trán cô.

“Anh, anh mau lấy ra đi, mau đem nó ra đi! Em không cần, không cầná! .” Cô không ngừng thút thít, nghẹn ngào nói trong tiếng nấc.

Cô làm anh đau lòng, dạy cho anh biết cách trân trọng, ánh mắt ẩn chứa sự không đành lòng tổn thương cô...

“Đại Nhi. Tin tưởng anh! Như thế này liền hết đau.” Anh hôn lên dòng lệ làm đau lòng người.

“Không cần, không cần! Em không tin!” Đại Nhi liều mạng lắc đầu, kiên quyết kháng cự.

“Hừ. Hừ! Tin tưởng anh.” Anh chạm khẽ má cô, in lên vô số nụ hôn.

Nơi thâm kín vội vã hoạt động trở lại, không để cô kháng cự, anh tấn công lần nữa, nhẹ nhàng, vui thật sâu vào trong cơ thể cô.

“Anh cảm giác, thích ứng anh, anh sẽ cho em thoải mái.”

Lời nói cùng sức mạnh của anh đột nhiên biến thành một đòn trí mạng, không ngừng hấp dẫn, dường như muốn hòa tan toàn bộ con người cô, làm cô dần dần thích ứng với vật nam tính kia của anh, sự kết hợp thân mật đốt cháy lên dục vọng mãnh liệt.

“Còn đau không. Ừ?” Anh đang ở bên tai cô thở dốc.

“Không. Ách.”

Thật không đau?! Thay vào đó là một loại khoái cảm tuyệt vời, cô run rẩy hút lấy không khí, cảm nhận dục vọng đang sôi sục....Nhắm mắt tận hưởng cảm giác mãnh liệt đang xâm chiếm, cô vừa sợ lại vừa cảm thấy thích thú.

Đại Nhi không thể kiềm chế được nữa, cổ họng bật ra tiếng rên khe khẽ, điều này càng tiếp thêm sức mạnh cho anh, làm anh càng khao khát cô hơn nữa.

Vật nam tính của anh đang ra vào bên trong hoa kính chặt chẽ của cô, bàn tay anh rong ruổi trên chốc cơ thể cô, lửa tình hừng hực, muốn ngừng mà không được, không cách nào đè nén, khát vọng cực độ kia làm anh mê muội, dục vọng từ nơi sâu thẳm nhất được đánh thức, toàn thân hừng hực lửa nóng.

Nhiệt tình xâm nhập ra vào nhiều lần, anh nóng vội tiến công chiếm cứ, làm cho thân thể của cô co rút mãnh liệt.

Anh không kiềm chế được thở dốc, hòa lẫn với tiếng rên rỉ của cô, ngâm nga.

Bên ngoài, dưới những tảng đá ngầm ven biển, sóng vỗ rì rào. Bọt sóng bắn tung tóe lên những rặng san hô gần bờ, tựa như phong cảnh hữu tình bên trong căn phòng kia, sóng vỗ cuộn cuộn, dây dưa, không dứt.....

8. Chương 8

Chiếc đồng hồ nằm trên tủ đầu giường màu cà phê, kim giây tích tắc tích tắc di chuyển, từng phút từng giây lặng lẽ trôi đi, ngày và đêm đổi chỗ cho nhau. Rèm cửa phất phơ bay trong gió, vài tia nắng mặt trời sớm mai nhân cơ hội chui tọt vào, liếc nhìn hai thân hình đang kề cận nhau thân mật trên giường, quần áo nằm tán loạn trên đất, minh chứng ột đêm cuồng nhiệt.

“Một trăm vạn. Một trăm vạn.” Đại Nhi đang ngủ say mê sảng.

Mạc Vô Tâm bị thanh âm kia làm cho tỉnh giấc, từ từ mở mắt.

“Một trăm vạn.” Cô vẫn còn ở trong mơ.

Anh ngồi dậy, gãi gãi đầu, nhìn bộ dáng mê sảng của cô không nhịn được cười.

“A! Một trăm vạn mọc cánh bay đi.”

Đại Nhi chợt sợ hãi kêu lên, đánh tay ngồi bật dậy.

“Ha...ha” Mạc Vô Tâm nhịn không được nữa tuôn ra tiếng cười, tiếng cười từ trầm thấp đến điên cuồng vang vọng bên trong phòng.

Cô ngay cả ngủ cũng nằm mơ đến tiền, thật là bị một trăm vạn làm cho điên rồi!

“Ách.” Đại Nhi lắc lắc đầu hoàn hồn, tiếng cười của anh làm cho cô tỉnh lại, “Là mộng?”

Cô do dự. Sau đó xác định. Thật may mắn, tiền mặt của cô không phải mọc cánh bay đi thật!

“Hô.....” cô an tâm, thở phào nhẹ nhõm.“Là mộng là tốt rồi, là mộng là tốt rồi! Hoàn hảo không phải là thật!”

“Tiền mặt mọc cánh?” Anh cười hỏi.

Thanh âm của anh, làm cô “Tỉnh lại” — trời ạ. Cô làm chuyện gì tốt!

Vội vàng kéo chăn trùm kín thân thể trần trỗng của mình, gương mặt cô trong nháy mắt ửng hồng.

Vẻ mặt xấu hổ ngượng ngùng kia làm Mạc Vô Tâm không khỏi rung động, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

“Có dói bụng hay không?” Anh vừa hỏi vừa hôn lên má cô.

“Ừ.” cô đỏ mặt gật đầu.

“Em rửa mặt trước đi, anh chuẩn bị bữa ăn sáng cho em.” Anh kéo cô ra khỏi chiếc giường xóc xếch, mở tủ quần áo ra, giúp cô lấy một bộ quần áo sạch sẽ.

Đại Nhi nhận lấy quần áo anh chuẩn bị.

“Tại sao lại là váy? Không có quần dài?” Cô hỏi, thói quen quần jean áo phông làm cô có chút mất tự nhiên khi mặc váy.

“Phụ nữ vốn dĩ nên mặc váy, không đúng sao?” Anh không hiểu tại sao cô cứ thích cái phong cách nam tính kia, quá lồi thối.

“Thật vậy sao?” Đại Nhi ngây ngốc tự hỏi.

“Em mặc váy rất đẹp mắt, về sau ít mặc quần dài!” giọng điệu của Mạc Vô Tâm có phần bá đạo.

“Uhm,” nhẹ nhàng trả lời, tầm mắt của Đại Nhi một lần nữa rơi vào bên trong tủ quần áo.....

“Anh thường mang phụ nữ tới đây?”

Cô đột nhiên cảm thấy có chút gì đó mất mát, một chút ghen tuông xông lên, chuẩn bị tâm lý đón nhận câu trả lời của anh. Trải qua đêm vừa rồi, không biết vị trí của cô là như thế nào?

“Không có, chỉ có em.” Anh trả lời.

Câu trả lời của Mạc Vô Tâm khiến Đại Nhi sửng sốt.

Cô hoài nghi ngẩng đầu lên, không biết có phải vì câu trả lời của anh mà cô cảm thấy có chút hạnh phúc, tận sâu trong nội tâm ôm ấp một tia hy vọng.....

Cô nghĩ là....cô yêu anh! Nhưng, chuyện có chút phức tạp, khó có thể lí giải.

Mạc Vô Tâm biết cô đang mâu thuẫn những gì.

“Em còn muốn biết chuyện gì nữa?” Cố che giấu sự rung động, anh nghiêm túc hỏi.

“Anh sẽ nói cho em biết sao?” cô lưỡng lự hỏi anh

“” Anh trầm mặc.

“Rất cuộc. Anh có hay không.” đề cập đến vấn đề nhạy cảm này.....

Lời nói bị mắc kẹt trong cổ họng. Chết tiệt! Cô không có dũng khí hỏi tiếp rồi.

Động dậy cơ thể, cô xoay người đi tới phòng tắm.

Mạc Vô Tâm nhìn chằm chằm bóng lưng của cô, ánh mắt lóe ra một tia trầm ngâm.

Chân giò hun khói, trứng, bánh mì nướng, nước ép trái cây tươi.

Mạc Vô Tâm đã chuẩn bị bữa ăn sáng cho hai người, mặc dù ngon miệng, nhưng Đại Nhi ăn không ngon , tâm tình có chút phiền muộn.

“Lúc nào thì trở về?” Cô mở miệng hỏi anh.

“Chờ một chút, máy bay trực thăng sẽ đến đón chúng ta.” Mạc Vô Tâm vẫn giữ bộ dáng nghiêm nghị.

“Máy bay trực thăng.” Đại Nhi tự lẩm bẩm, tiếp tục ăn điểm tâm.

Cuộc sống của người giàu có thật đặc biệt, cô chưa từng nghĩ rằng sẽ có một ngày được máy bay trực thăng đưa đón. Điều này làm cô không ngừng suy nghĩ.....Nếu anh giàu có như vậy, có cần thiết phải đi lừa gạt chút tiền bảo hiểm kia?

Tựa hồ. Vấn đề nan giải trở nên đơn giản, cô vui sướng hiểu ra.

Kích động ngẩng mặt lên nhìn thấy anh, vẫn gương mặt lạnh lùng như vậy, Đại Nhi có chút buồn bã, rèm mắt rũ xuống che giấu nụ cười.

Bữa ăn sáng trong bầu không khí ngọt ngào cuối cùng cũng kết thúc, ngồi một lúc, cô nghe thấy âm thanh của máy bay trực thăng.

Thán phốc phốc phốc. tiếng động cơ của máy bay trực thăng ngày càng gần.

“Nên đi ra ngoài thôi.” Mạc Vô Tâm dẫn đầu đi ra khỏi phòng.

Đại Nhi đi theo anh tới bãi đất trống bên ngoài, cùng nhau chờ đợi máy bay trực thăng đáp xuống mặt đất.

Bãi đất trống bên cạnh đã có người tài xế ngày hôm qua chờ sẵn, anh ta đi đến phía trước, thấp giọng cùng Mạc Vô Tâm nói chuyện với nhau mấy câu, Mạc Vô Tâm dặn dò một số việc, người nọ liền rút lui.

Sau đó, tài xế lái chiếc xe jeep ngày hôm qua hướng đến nhà để xe, Mạc Vô Tâm đi đến bên cạnh, cầm hộp điều khiển nhấn một cái, giải trừ mật mã, cánh cửa thép nặng nề từ từ cuốn lên cao.

Xem ra, tài xế chuẩn bị lái xe vào bên trong.

Chợt, Đại Nhi trừng lớn con ngươi.

Trong khi cánh cửa thép chậm rãi di chuyển lên trên, cô nhìn thấy lẳng lặng ở bên trong một chiếc xe con.
.....

Một sự ngạc nhiên không hề muốn! Đại Nhi cố kìm nén ánh mắt thất vọng, cùng sự sôi sục nơi đáy lòng.

Chiếc xe mất trộm Ở bên trong!

Tài xế dừng xe xong, cánh cửa thép bắt đầu đi xuống, mãi cho đến khi tiếp xúc với mặt đất, phát ra thanh âm nặng nề, Đại Nhi mới hoàn hồn thức tỉnh.

“Người nhân viên kia đi theo Mạc Vô Tâm, mất tích gần hai ngày, anh không phải biết tung tích của bọn họ chứ?”

Bên trong phòng làm việc của Bao Thành Công, Thường Bước Bụi đối diện với anh gào thét.

“Không biết! Vấn đề giao thông trên biển thật không có cách nào quản lý được, cô ấy lại theo anh ta ngồi cano đi, chẳng lẽ ông lại muốn tôi lái phi cơ đi theo?” Bao Thành Công trả lời hần.

Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau, một mặt Đại Nhi tận sức theo dõi hành tung của Mạc Vô Tâm, mặt khác, sau lưng Đại Nhi còn có Bao Thành Công bí mật theo dõi, nắm bắt mọi hành tung.

“Hừ! Năng lực làm việc của anh hiển nhiên so với người bên này của tôi còn kém!” Thường Bước Bụi cười nhạt khinh bỉ.

“Có ý tứ gì?” Bao Thành Công vẻ mặt thay đổi, có chút khó chịu.

“Cô ta qua đêm với Mạc Vô Tâm ở Khẩn Đình! Hiện tại đang cùng anh ta ngồi máy bay trực thăng, đang trên đường về.”

Thường Bước Bụi dĩ nhiên đã bày Thiên La Địa Võng, không thể nào khiến chuyện có chút chỗ sơ hở cùng không may!

“Cô ấy cùng Mạc Vô Tâm ở chung một chỗ suốt đêm?!” Bao Thành Công kinh ngạc hỏi.

“Nghĩ ngờ à?” Thường Bước Bụi sắc mặt thâm sâu, nở nụ cười mỉa.

“Tại sao lại thành ra thế này.....” Bao Thành Công gương mặt lộ vẻ lo lắng trầm tư.

“Tôi đã sớm đoán được, sẽ gặp khó khăn với người phụ nữ này mà.”

“Vậy làm sao bây giờ? Muốn mượn cô ta đi gài tang vật vu khống Mạc Vô Tâm giờ thành không thể nào.”

“Chỉ có thể thuận theo tình thế mà làm, hoặc là tương kế tựu kế, bằng không làm sao bây giờ! Tôi sẽ nghĩ lại biện pháp!”

9. Chương 9

Nếu như, Mạc Vô Tâm thật sự là kẻ bị tình nghi lừa gạt tiền bảo hiểm... Vậy phải làm thế nào?

Không đơn giản là vi phạm về mặt pháp lý, tên tuổi của anh, danh dự, địa vị, hết thảy của anh, cũng sẽ vì vậy mà bị hủy trong chốc lát, tiền đồ của anh sẽ là một mảnh hắc ám, nhạt ve chai sinh sống, trốn chui trốn lủi nơi rừng rú, nếu không thì đến Singapore ca hát?

Đại Nhi đau lòng lo lắng, gom nhặt tất cả hình ảnh thê thảm nhất của anh lại trong trí óc của cô.

Đến cuối cùng chân tướng là như thế nào, không ai có thể cho cô đáp án, bất đắc dĩ, cô kéo Bao Thành Công đi khắp nơi xem bói, thậm chí đến tận miếu Tịnh Đàn hỏi thăm....

Vị đạo sư làm theo thứ tự, làm sạch pháp khí, thiêu giấy vàng, phù lệnh, làm phép, đọc thần chú, lắc lục lạc, phun nước thánh, đọc tiếp câu thần chú, quỳ lạy trước bàn thờ, tôn tôn kính kính, không khí vô cùng nghiêm trang.

Lúc này, người canh giữ bàn thờ mới nói sư phụ trước đã tạ thế, trước khi người đi có để lại một thanh Thất Tinh kiếm, tương truyền rất có linh khí, nói rồi đem thanh kiếm trao cho kê đồng.

Đạo sư tiếp nhận thanh kiếm thật từ tay kê đồng, ngay sau đó bắt đầu, thổi phù phù ngậm rượu trong miệng, phun loạn xạ, miệng lầm bầm không ai hiểu được nửa lời, sau đó đưa hai tay lên trên, chấp lại.

“Rót sinh nương nương!” Lúc này, đạo sư dường như bị điều khiển.

Gì? Rót sinh nương nương cũng tôn giá nhập vào sao? Đại Nhi kinh ngạc trừng to mắt, liếc trộm Bao Thành Công.

Bao Thành Công đẩy cô: “Tiến lên.”

Đại Nhi run run quỳ gối trước thần linh, cầm nén hương, thành kính cúi đầu sát đất.

Lúc này, thần linh lên tiếng.

“Vừa qua khỏi hết năm, chư thần không rảnh, ta đặc biệt tới chỉ điểm ngươi, ngươi không cần mở miệng, chỉ cần tuân theo ý chỉ! Cuộc đời này của ngươi nhất định muốn cùng một “Vô Tâm” nên duyên vợ chồng, vừa vận sinh được con trai, nếu không tuân theo ý chỉ, chắc chắn liền sinh mười hai đứa con gái.”

“Cái... cái gì?” Đại Nhi chỉ ngây ngốc tự hỏi, cầm hương lạy, cặp mắt linh lợi không dám ngẩng đầu nhìn lên trên.

Dứt lời, Rót sinh nương nương lui giá, sau một hồi lễ nghi mà Đại Nhi không giải thích được, rốt cuộc cũng kết thúc.

Cô ngốc nghếch cho rằng có thể nhận được sự giúp đỡ của thần linh, ột đáp án đúng đắn, nào ngờ kết quả lại thành ra thế này.

“Tại sao có thể như vậy?” cô mặt ngây ngốc đứng dậy hỏi Bao Thành Công.

Bao Thành Công nhún nhún vai: “Tôi làm sao biết!”

“Vậy. Chúng ta rốt cuộc muốn kết án như thế nào?”

Kì hạn mà công ty bảo hiểm của Thường Bước Bui đưa ra sắp tới, Đại Nhi thật sự không biết phải làm sao mới đến thấp hương, cúng bái.

“Công ty của Thường Bước Bui đã yêu cầu điều động đơn vị xử lý, hiện tại chúng ta thành người giúp đỡ điều tra.”

“Tại sao có thể như vậy? Công ty của ông ta đối với chuyện này không phải là nên âm thầm xử lý hay sao? Sao bây giờ lại phơi bày tất cả mọi thứ?” Đại Nhi lo lắng, như vậy,

chuyện càng phiền toái hơn!

“Không biết, tôi cảm thấy được chuyện này rất kì lạ, chân tướng sợ rằng sẽ rất bất ngờ. Chỉ tại tôi lúc đầu không chịu cân nhắc kĩ những tình tiết quái lạ, còn đi nhận vụ án này, hiện tại thành ngồi trên lưng cọp, muốn xuống cũng không xuống được.”

“Đúng vậy! Tôi hôm qua mới đột nhiên nghĩ đến, Thường Bước Bùi là nhân vật lớn, làm sao có thể đi tìm cái văn phòng thám tử tư nhỏ bé của chúng ta?”

Tình cảm không cho phép, Đại Nhi chưa từng đề cập đến chuyện cô nhìn thấy chiếc xe cho Bao Thành Công biết.

Mấy ngày nay, cô dốc sức dùng cái đầu ngốc nghếch của mình mà suy nghĩ, cảm thấy mọi chuyện không hề đơn giản như vậy, nhưng mà bộ não của cô dung lượng có hạn, không thể suy nghĩ những vấn đề quá phức tạp, hay logic hơn nữa, cho nên căn bản là không nghĩ ra.

“Tôi cũng không biết.” Bao Thành Công nhún vai lắc đầu.

“Mấy hôm nay tôi ngày nào cũng suy nghĩ, nghĩnghĩ....nghĩ đến nỗi muốn bất tỉnh, chuyện này tại sao lại phức tạp như vậy?”

Đại Nhi quan tâm không phải là tình cảnh của Bao Thành Công, trong đầu cô chỉ có hình ảnh của Mạc Vô Tâm, rốt cuộc anh có bị tình nghi hay không?

Nếu là có, một khi cái đơn vị kia bắt tay vào làm, bắt được anh, vậy không phải là xong đời hay sao?

Cô vô cùng lo lắng.

“Đại Nhi, tôi hỏi cô một vấn đề.” Tiếng của Bao Thành Công kéo cô ra khỏi suy nghĩ hỗn loạn của mình.

“À? Vấn đề gì?” Đại Nhi hoàn hồn.

“Cô. cô yêu anh ta sao?” Bao Thành Công đưa cặp mắt sắc bén liếc nhìn biểu cảm đang thay đổi trên gương mặt Đại Nhi.

“Gi? Không có, không có mà! Anh. Làm sao anh có thể hỏi như vậy?” Đại Nhi theo bản năng phủ nhận.

Nhưng, câu hỏi của Bao Thành Công cũng nhắc nhở một sự thật là cô có rung động.

“Ừ, không có là tốt rồi, không có việc gì.”

Gương mặt Bao Thành Công xẹt qua một tia nghi hoặc, anh đem sự bối rối cùng vẻ mặt luống cuống của cô nhét vào đáy mắt, cũng không nói nhiều.

Đại Nhi ngẩn ngơ trên suốt đoạn đường về nhà, bên cô đã tạm ngừng theo dõi Mạc Vô Tâm, cho nên ngoài mặt tất cả dường như chẳng có gì xảy ra.....

Móc cái chìa khóa bước lên dãy lầu trên cùng, cô ở tại căn phòng cuối của dãy lầu này, tiền thuê phòng cũng vừa phải, nội thất đơn giản.

Đi vào bên trong, cô trút bỏ hết mấy thứ linh kinh trên người xuống.....Những thứ đó là vì Mạc Vô Tâm mà thay đổi cách ăn mặc, quần áo nữ tính.

Sau đó thì vẫn tùy tiện mặc một thân áo phong rộng thùng thình, hai chân đá một cái, đôi giày liền bay sang một bên. Cô đi đến nhà bếp, mở tủ lạnh ra lấy một chai bia, ngửa đầu uống ừng ực.

Bỗng dưng — một bóng đen vọt đến bên người cô, đưa tay lên trên không cướp đi chai bia, ngay sau đó cánh tay kia vòng qua ôm chặt lấy eo cô.

Đại Nhi theo phản xạ, thực cùi chỏ về phía sau thật mạnh, bỗng dưng truyền đến tiếng kêu rên đau đớn.

“Hừ — em, thật thô lỗ —” Mạc Vô Tâm cắn chặt hàm răng oán trách.

“Là anh?!” Đại Nhi buông nắm đấm ra, ánh mắt kinh ngạc.

“Nếu không em cho rằng là ai?” Dứt lời, anh nghiêng đầu ẩn xuống một nụ hôn.

“Làm sao anh vào đây được?” Cô hỏi anh.

“Bỏ ra hai trăm, thợ khóa liền giúp anh mở cửa.” Anh không để cho cái miệng nhỏ nhắn của cô tiếp tục nói chuyện, giữ chặt đầu cô lại, cuồng nhiệt hôn.

Đại Nhi thần thờ bị anh hôn đến ngay ngốc, ngay sau đó nhắm hai mắt lại, cảm nhận cánh môi ấm áp của anh.

Anh thu cánh tay lại, đem cô kéo sát vào trong lòng mình, nụ hôn trở nên sâu hơn....

Một lúc sau, Đại Nhi nhẹ nhàng thở dốc, ở trong lòng anh ngẩng đầu lên.

“Ngay cả em ở nơi này anh cũng biết?”

“Em có chuyện gì là anh không biết.” Trong lời của anh, một câu mang hai nghĩa, chống cằm lên đỉnh đầu cô, tay vuốt ve vài sợi tóc.

“Thật sự anh đối với em hiểu rõ như lòng bàn tay? ! Anh. tại sao phải tới?” Tâm tư cô có chút phức tạp, vẻ mặt ảm đạm, nhỏ giọng hỏi.

“Em buông tha một trăm vạn rồi sao?” Anh hỏi, giọng nói bình thản mà tự nhiên, thậm chí có chút lạnh lùng.

“Ý của anh là hỏi em buông tha điều tra, phải không?” Bọn họ cuối cùng cũng thẳng thắn đối mặt cái vấn đề này!

“Anh muốn em biết..... em không cách nào đạt được mục tiêu.”

“Tại sao?” Cô buồn bực không hiểu.

Ngay cả lòng dạ cô thế nào anh cũng biết rõ, cô không hy vọng anh gặp chuyện không may nhất cử nhất động của anh, mỗi lời nói của anh đều rất bí mật, không để cho cô nhìn ra, làm cô có chút hoài nghi.

Vậy mà, đối với Mạc Vô Tâm mà nói, “Chữ Tín” là nhân tố quyết định, anh lần nữa thử dò xét tâm tư của cô, muốn nắm giữ những sự thay đổi trong suy nghĩ của cô.

“Anh cho em năm trăm vạn, em từ bỏ đi!” Anh nhẹ nhàng sờ chút tóc của cô, cởi dây buộc tóc ra.

Mái tóc dài xõa xuống, vài sợi nằm tán loạn trên gương mặt đầy kinh ngạc.....

Môi khẽ nhúc nhích, nhưng cô không nói nên lời.....Không ngờ rằng sự thật lại thành ra thế này, cô cảm giác như đáy lòng đang có một quả bom chuẩn bị phát nổ.

Anh chính miệng nói ra sự thật, cực kì rõ ràng, cho cô một đáp án xác thực về vấn đề mà cô mâu thuẫn bấy lâu nay, anh.....Anh quả thật có liên lụy trong đó, cô làm sao cũng không tin nổi, anh thật là người như vậy.
.

“Anh đang mua chuộc em sao?” Cô hít một hơi thật sâu, mở miệng hỏi anh.

“Không thể gọi là mua chuộc, anh chỉ muốn em buông tay.”

Lời nói của anh lạnh như băng, thái độ tỉnh táo, trước sau như một, Đại Nhi hoàn toàn đoán không ra mục đích của anh khi nói như vậy.

“Giá cao gấp năm lần, người ngốc nghếch cũng biết nên từ bỏ.” A! Đại Nhi ở đáy lòng cười khổ, cô lấy được thù lao cao gấp năm lần, mà anh lấy được gấp trăm lần tiền bảo hiểm kia!

“Rời khỏi văn phòng thám tử tu! Liên lụy trong đó, đối với em không có lợi.”

“Em tình nguyện không nhìn thấy chiếc xe kia trong nhà để xe trên núi của anh, tình nguyện không lấy một trăm vạn, càng không muốn năm trăm vạn! Anh tại sao muốn thừa nhận? Tại sao phải để em biết rõ!” Cô thật sự không muốn hủy hoại nhân cách của anh.

Giờ phút này tâm tình của cô là một mớ hỗn độn, phức tạp. Lo lắng hay là tức giận, cô không thể phân biệt được nữa.

Mạc Vô Tâm lấy ánh mắt thâm trầm nhìn cô, yên lặng không nói.

“Anh là đặc biệt tới mua chuộc em? Muốn em buông tay hay sao?”

Chân tướng sự thật, tình cảm nam nữ, hai người dây dưa trên cán cân công lý không cách nào thắng bằng được, cô tình nguyện hoàn toàn không biết gì cả.

“Không phải là mua chuộc!” Mạc Vô Tâm nhấn mạnh lần nữa. Mặc dù lời cô nói có đúng một nửa, nhưng trên thực tế, anh muốn cho cô năm trăm vạn, là vì nhìn thấy hoàn cảnh khó khăn của cô khi ở đây, nên nhất thời đổi ý.

“Bất kể có phải là mua chuộc hay không. Tình huống bây giờ em và anh không thể làm chủ được nữa, ông chủ em nói. Công ty bảo hiểm đã điều động đơn vị xử lý, anh. phải chuẩn bị tâm lý.” Đại Nhi thông thả nói, đầu óc bị bao phủ bởi sự sợ hãi cùng lo lắng cho anh.

10. Chương 10

“Anh Vô Tâm, cô ấy thật sự cho là anh muốn lừa gạt tiền bảo hiểm sao?” Phí Tiểu Nghiên tò mò đi theo Mạc Vô Tâm hỏi.

Ông xã của cô là Mạc Tĩnh, anh cả của Mạc Vô Tâm, không nhịn được cười, nhếch miệng nói:

“Cũng giống với Tiểu Nghiên, là một người phụ nữ gốc gác nghiệt.” Mạc Tĩnh lắc đầu.

“Hử? Ông xã, anh nói cái gì? Anh dám nói em là phụ nữ gốc gác nghiệt?” Phí Tiểu Nghiên hai tay chống nạnh, đem tiêu điểm hướng đến trên người ông xã của mình.

“Không có nha!” Anh phủ nhận, chuyển đề tài: “Vấn đề chúng ta đang thảo luận bây giờ là Nghê Đại Tuy, không phải là em, cho nên em không cần phải để ý làm gì.”

“Em sẽ không để ý đâu! Yên tâm, hơn nữa em cảm thấy cô ấy tương đối nghiệt hơn em, lại đi cho rằng anh Vô Tâm là loại người như vậy!” Một người phụ nữ gốc gác đang phê bình một người khác cũng gốc gác không kém, biếm cảm cực kỳ buồn cười, Phí Tiểu Nghiên bất mãn nói.

Mạc Vô Tâm trước sau không nói lời nào, dựa vào quầy bar, trên tay cầm một ly rượu, như có điều suy nghĩ đem tầm mắt hướng ra ngoài cửa sổ.

“Vô Tâm, tiếp theo em muốn xử lý như thế nào? Lão hồ ly Thường Bước Bụi quả nhiên muốn dùng biện pháp ăn vạ, em cảm thấy lão ta có làm gì ngoài dự đoán của chúng ta không?” Mạc Tĩnh hỏi.

“Không lâu đâu! Lão ta sẽ lập tức hành động ngay thôi, chuyện này rất nhanh sẽ hạ màn.” Mạc Vô Tâm nói một cách chắc chắn, khóe môi giương lên nụ cười đắc thắng.

“Vậy anh cũng giải quyết xong văn phòng thám tử tư của Bao Thành Công sao?” Phí Tiểu Nghiên lại hiếu kỳ đến bên cạnh Mạc Vô Tâm.

“Dĩ nhiên.”

“Vậy, cái người phụ nữ mang tai họa kia thì sao?” Phí Tiểu Nghiên đối với cô ấy rất có hứng thú.

“Để cho cô ấy mang theo năm trăm vạn rời đi, từ nay về sau không dính dáng gì nữa.” Mạc Vô Tâm trả lời.

“Rời đi? Anh để cô ấy rời đi nơi nào? Anh không phải muốn cô ấy sao? Không cần cô ấy tới bên cạnh của anh sao?” Phí Tiểu Nghiên thẳng thắn hỏi tới.

“.” Mạc Vô Tâm trầm mặc, gương mặt thoáng qua một chút mất mát.

Mạc Tĩnh bật cười, thấy Mạc Vô Tâm bị hỏi đến mức á khẩu không trả lời được, anh cảm thấy bà xã của mình cũng có lúc thông minh đó chứ!

Người trong nhà ai cũng hiểu, Mạc Vô Tâm vốn lạnh lùng, nếu không phải rung động trước cô gái kia, chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ, dễ dàng lấy ra năm trăm vạn, cũng không đến mức bảo vệ cô như vậy. Cô không tin tưởng anh làm cho anh thất vọng, anh lại càng không chịu thừa nhận mình rung động.

Xem ra, thế giới tình cảm bị chôn chặt đã lâu của Mạc Vô Tâm, đến lần này vẫn quyết định buông tay vượt mất.

“Anh Vô Tâm, làm sao anh không nói lời nào?” Tiểu Nghiên nghiêng đầu qua hỏi.

Mạc Vô Tâm nhìn chằm chằm cô. “Thời điểm nên thông minh thì không thông minh, lúc không cần thiết thì lại nói thật nhiều!”

“Anh nói em sao?”

Tiểu Nghiên bộ dáng nghiêm túc, tra hỏi sự việc kỹ càng, Mạc Tĩnh không yên lặng nữa, mở miệng nói sang chuyện khác, giải cứu Mạc Vô Tâm.

“Nói thật, cô gái kia kinh nghiệm sống chưa nhiều, cũng không nghĩ chuyện như vậy rất kì lạ sao? Ít nhất, cô ấy cũng nên biết, công ty bảo hiểm sẽ có thám tử tư riêng của họ, làm sao còn đi nhờ vả thám tử bên ngoài xử lý, cô ấy thật sự bị một trăm vạn làm cho hồn bay phách tán phải không?”

Mạc Vô Tâm không nhận được, vì Đại Nhi cãi lại. “Cô ấy cũng không phải là loại phụ nữ nhu nhược như vậy, chẳng qua là chỉ hơi đơn thuần một chút.”

“Ồ...” Mạc Tĩnh nghe vậy, lông mày nhấc lên, liếc nhìn Mạc Vô Tâm, sau đó hiểu rõ cười một tiếng, nói. “Là đơn thuần, phải không?”

Mạc Vô Tâm suy nghĩ một chút cũng liên tiếp lắc đầu, nói thật, cô ấy thật là ngu ngốc! Nhưng mà. Anh chính là thích cô, yêu cô.

Nhưng còn có người ngu xuẩn hơn ——

“Thường Bước Búi còn không biết chiếc xe mất trộm hôm qua đã được tìm trở về, còn chính mình thoải mái vui vẻ ở nhà an bài, suy nghĩ một chút thật là buồn cười!” Mạc Tĩnh nói.

“Em có nhắn với cảnh sát đừng tiết lộ chiếc xe đã tìm được cho Thường Bước Búi.” Mạc Vô Tâm nhàn nhạt nói.

“Anh Vô Tâm! Chiếc xe yêu thích có thể tìm được, làm sao mà vẻ mặt của anh vẫn không vui vậy?” Tiểu Nghiên ở một bên không nhận được chen miệng vào.

“Tiểu Nghiên, tìm được dĩ nhiên là vui, nhưng là dọn dẹp mớ hỗn độn kia lại càng vui hơn.”

“Nhưng rất là đáng tiếc! Nếu như không tìm được xe, anh sẽ kiếm được nhiều tiền hơn!” suy nghĩ của Tiểu Nghiên khá bất đồng với quan điểm của bọn họ, cô cảm thấy số tiền bảo hiểm kia tương đối mê người.

“Chiếc xe này giá trị hơn bất cứ thứ gì, huống chi, Thường Bước Búi căn bản muốn chối bỏ món nợ này, chúng ta không bị ông ta vu cáo thành công là may rồi, em lại còn suy nghĩ đến món tiền kia!” Mạc Tĩnh cười nói.

“Người ta chỉ cảm thấy rất đáng tiếc!” Tiểu Nghiên giận nói.

“Em cảm thấy đáng tiếc sao? Anh để ở nhà để xe trên núi chiếc xe không có mua bảo hiểm, hay anh đi mua bảo hiểm, sau đó đem nó làm mất, để em đếm tiền mất?” Mạc Tĩnh đưa ra đề nghị, đùa giỡn với cô.

“Không được! Các anh không phải nói, loại xe đó trên thế giới chỉ còn lại ba chiếc ở nhà họ Mạc chúng ta, tại sao có thể làm như vậy!”

Đầu óc của Phí Tiểu Nghiên chưa đến mức bỏ đi, cô biết đề nghị kia căn bản là không thể.

“Biết là tốt rồi!” Hai anh em liền cười, đồng thời liếc nhìn cô một cái.

“Cha.” Âm thanh nũng nịu từ bên trong phòng truyền ra.

Mạc Vô Tâm vội buông ly rượu trên tay, dời bước tới bên trong phòng, ôm cô bé 5 tuổi ra.

“Phỉ Phỉ, cháu tỉnh ngủ rồi?” Phỉ Tiểu Nghiên cười hì hì tiến lên nhéo má tiểu nha đầu.

“Bác gái.” Mạc Phỉ Phỉ gọi Phỉ Tiểu Nghiên.

” Ra đây một chút cho bác xem cháu lớn như thế nào rồi.” Mạc Tĩnh cưng chiều ôm tiểu bảo bối của nhà họ Mạc.

Tiểu bảo bối này mấy ngày trước mới từ Mỹ trở về, trước giờ đều do ông nội, bà nội chăm sóc. Đột nhiên tiểu nha đầu này muốn Đại ma vương của nhà họ Mạc chăm sóc, làm mọi người bắt đầu lo lắng, tiếp theo không biết chuyện khủng bố gì sẽ xảy ra đây...

Trong bốn anh em nhà họ Mạc, người kết hôn sớm nhất là Mạc Vô Tâm, nhưng được hai năm thì tan đàn xẻ nghé, mẹ đứa bé ngoại tình đặt dấu chấm hết cho cuộc hôn nhân của bọn họ.

Từ đó, Mạc Vô Tâm mất đi lòng tin đối với phụ nữ, với hôn nhân lại càng vô vọng. Cho nên, anh vẫn giữ bộ dạng lạnh lùng khó nắm bắt kia trước mặt phụ nữ, giữ hình tượng nghiêm nghị cũng bởi vì anh không cảm thấy hứng thú.

Nhưng, còn có một nguyên nhân làm Mạc Vô Tâm không muốn cân nhắc đến các mối quan hệ khác là tiểu bảo bối đang bế trên người.

Tiểu nha đầu còn nhỏ tuổi nhưng cá tính đã hết sức mạnh mẽ, bá đạo, người nào đến gần Mạc Vô Tâm, kết quả nhất định là bị con bé dọa chạy. Vì vậy, nếu như Mạc Vô Tâm có tính toán đến việc tái hôn đi nữa, đến cửa gặp tiểu nha đầu này, tuyệt đối là trở ngại lớn nhất.

Vết thương lòng lại bắt giác cảm thấy nhức nhối.

Sau nhiều ngày khổ sở, cuối cùng Đại Nhi cũng nghĩ thông suốt! Chẳng quản anh có phải là loại người tráo trở kia hay không, cũng không màng việc anh muốn mua chuộc cô. Đạo lý, chính nghĩa đều bị cô quăng ra sau đầu, cô không thể vĩnh viễn tự trói buộc mình trong giới hạn, gông xiềng đạo đức. Quyết định là do cô, cô muốn hay không mà thôi, không phải dựa vào nhận định của người khác.

Cô yêu anh, cho nên thoát khỏi sự trói buộc, cô quyết định, bất kể anh là người như thế nào, cho dù là chạy trốn, cô cũng muốn đi theo anh!

Cô càng nghĩ càng kích động, càng nghĩ càng mong đợi, hào hứng chạy đến chỗ ở của Mạc Vô Tâm tìm anh.

Đình Đông.

Chuông cửa nhà Mạc Vô Tâm vang lên.

Anh tiến về phía trước, vừa mở cửa ra, chạm mặt là nụ cười rực rỡ của cô làm cho anh có chút kinh ngạc.

“Làm sao em lại đến đây?”

“Em đã thông suốt rồi!” Đại Nhi vui vẻ nói.

“Nghĩ thông suốt cái gì? Để anh mua chuộc?” Anh khê động khóe miệng, cười trào phúng.

“Không phải là mua chuộc, em bán mình cho anh!” Cô cười toe toét.

Bán đi tình cảm của mình, bán đi chính mình, trái tim, tất cả đều cho anh, cam tâm tình nguyện đi theo anh.

Mạc Vô Tâm nở nụ cười. “Em không bán cũng không được!”

Một lần nữa bọn họ lại đối mặt với vấn đề giữa hai người, chẳng qua là lần này không liên quan đến lợi ích, không liên quan đến xung đột, cái bọn họ đối mặt, là tình cảm của hai người

Đại Nhi cắn môi nhin cười, cầm đầu cầm cổ bước vào bên trong nhà.

“Hiện tại chúng ta nên làm cái gì? Chuẩn bị chạy trốn sao?” Cô hằm hằm hỏi, bộ dáng giống như trời sập xuống cũng không sợ.

“Tại sao muốn chạy trốn?” Mạc Vô Tâm bật cười.

Cô gái ngốc này! Thật sự cho rằng anh là người xấu, đang chờ bị bắt giữ? Nếu cô nhận định như vậy, còn chịu giao mình cho anh!

Hai người đang đi đột nhiên dừng lại trước một thân hình nho nhỏ.

Một cô bé ước chừng bốn đến năm tuổi nhút nhát đứng ở cửa phòng, ghé đầu nhìn.

Đại Nhi sững sốt.

“Phỉ Phỉ, con ở bên kia làm cái gì?” giọng điệu của Mạc Vô Tâm trước giờ vốn nghiêm túc, nhưng ở trước mặt con gái nhỏ luôn hết sức nhẹ nhàng.

“Cha! Cô ấy là ai?”

Mạc Phỉ Phỉ âm thanh non nớt hướng về phía cha hỏi, âm điệu cực kỳ nhẹ nhàng làm người khác ưa thích, con người tròn vo hoạt linh hoạt chạy một vòng, liếc qua Đại Nhi, ánh mắt hiển nhiên có chút bướng bỉnh.

“Cô ấy là bạn của cha, con phải lễ phép, chào hỏi cô một tiếng.”

Mạc Vô Tâm thân hình cao lớn ngồi xổm xuống bên cạnh con gái nhỏ, anh thân mật ôm con gái, lấy ngón tay trẻ con để giải thích.

Đại Nhi vô cùng kinh ngạc nhìn cô bé. Con bé, con bé... là con gái Mạc Vô Tâm ?!

Này. Đây là thật hay sao? Anh có con gái?!

“Gọi cô đi nào!” Mạc Vô Tâm nhìn con gái nhỏ nhắc nhở, rồi lẳng lặng nhìn Đại Nhi.

Anh đối với con gái rất chú trọng lễ nghĩa, không cho phép con của mình thất lễ.

“Cô.” Tiểu Phỉ Phỉ bất đắc dĩ mở miệng, mặc dù không tình nguyện, nhưng giọng nói rất ngọt ngào, rung động lòng người.

“Ách.Thật ngoan!”

Đại Nhi chậm rãi khụy gối xuống, miễn cưỡng khẽ động khóe môi mỉm cười, mắt tự nhiên vuốt ve mấy sợi tóc của cô bé.

“Cha Phỉ Phỉ, anh có thể giúp tôi cầm quần áo tới đây hay không?”

Tiếng gọi của Phỉ Tiểu Nghiên từ trong phòng tắm truyền đến.

Mạc Tĩnh vào Nam làm việc, đem Tiểu Nghiên gửi ở nhà Mạc Vô Tâm. Mấy ngày nay từ việc ăn uống đến những việc thường ngày đều do Mạc Vô Tâm xử lý. Giống như hiện giờ, ngay cả đi tắm cô cũng sẽ quên mang theo quần áo.

Đại Nhi nghe thanh âm như vậy, thái độ càng thêm ngạc nhiên ngây ngô.

Cô do dự nhìn Mạc Vô Tâm.

Mạc Vô Tâm nghiêng mắt nhìn cô một cái, sau đó, đi vào bên trong phòng.

Đại Nhi chần chờ lưỡng lự muốn đi theo, ngay sau đó. cô liền nhắc chân lên bước đi.

“Tại sao lần nào cô cũng hồ đồ như thế!” Mạc Vô Tâm vào phòng, sau đó cầm quần áo ở trên giường của Phỉ Tiểu Nghiên lên, đi tới phòng tắm, mở cửa.

Đại Nhi mắt đã thấy tất cả, đáy lòng bỗng dưng sôi sục.

“Hắc hắc! Thanks!” Phỉ Tiểu Nghiên hé mở cánh cửa, ngượng ngùng cười mĩa, vươn tay nhận lấy vài món quần áo kia.

Đại Nhi hít thở lấy hơi, cô nhìn thấy bóng dáng một người phụ nữ bên trong phòng tắm, hơn nữa, nhìn vòng quanh bên trong phòng, đệm giường xộc xệch rõ ràng là chứng cứ ái muội.

Anh. . . . Anh hẳn là đã có vợ, có con gái! Vậy cuối cùng tất cả những việc mà anh làm cho cô là có ý gì?

Sự tức giận sôi trào trong đáy mắt cô!

Mạc Vô Tâm quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt tức giận của cô chống lại anh.

Thoáng chốc Mạc Vô Tâm liền hiểu ý, biết cô đang hiểu lầm cái gì!

“Đừng nói với em những chuyện mà em đang thấy là giả đó!” Mặc dù cô cũng không muốn tin.

“Lại một lần nữa, em nghi ngờ anh?” Ánh mắt anh lạnh như băng. “Anh không thích người không tin anh!”

“Ai biết được trong đầu anh rốt cuộc đang nghĩ cái gì! Ai biết anh yêu em ở điểm nào! Anh điều tra em là vì muốn mua chuộc em, đoạt lấy thân thể của em, lợi dụng tình cảm của em. Từ khi bắt đầu anh đã có ý xấu, tất cả mọi chuyện đều là mưu kế của anh.”

Cô hét to! Lấy thái độ mạnh mẽ che giấu đi sự yếu ớt.

Những lời nói này mặc dù miễn cưỡng không muốn nói ra, nhưng, cô nói là sự thật. Cô vĩnh viễn không hiểu suy nghĩ của anh, cô không hiểu, một con người hoàn hảo như anh, tại sao lại đi coi trọng một người hết sức bình thường như cô!

Thì ra, là cô với cao rồi, cô không dám hy vọng xa vời anh thật lòng yêu cô! Càng không thể nào trở thành đối tượng đáng được anh yêu.

Mạc Vô Tâm bình tĩnh đứng nhìn thái độ tức giận của cô, hồi lâu không mở miệng. Đại Nhi cảm thấy xấu hổ cùng oán hận, không đợi nước mắt tuôn trào, cô nhấc chân tông cửa xông ra.

Anh không có đuổi theo cô.

“Đã xảy ra chuyện gì? Người nào hung dữ như vậy dám ở đây la hét.” Sau một hồi chậm chạp mặc quần áo, Phí Tiểu Nghiên đi ra khỏi phòng tắm, buồn bực hỏi Mạc Vô Tâm.

“Cô gái ngốc chạy mất.” Giọng nói có chút buồn, anh trả lời.

“Cô gái ngốc nào? Cái cô mang tai họa đó sao? Làm sao cô ấy đến đây? Lần này lại xảy ra chuyện gì sao?” Phí Tiểu Nghiên hưng phấn hỏi.

Mạc Vô Tâm tức giận trừng mắt nhìn cô.

“Lần này là cô đó....Phí mang tai họa!”

Ba ngày không ăn không ngủ, thân thể làm bằng sắt cũng không chịu nổi! Đại Nhi bơ phờ đi về nhà, cô trông như một u hồn, bộ dáng rối bù khiến cho người khác nghĩ cô là bệnh nhân tâm thần.

Cô mệt mỗi bước từng bậc thang, từng bậc thang từ từ leo lên lầu cuối, chỉ cảm thấy vĩnh viễn cũng đi không đến nơi. Ngay sau đó cô cảm thấy hai mắt mờ dần, thân thể mềm nhũn.

Đây là ý thức cuối cùng của Đại Nhi trước khi bất tỉnh.

Ngã xuống, cô mơ hồ cảm giác được mình ngã vào một lồng ngực cường tráng.

11. Chương 11

Từ tối hôm qua đến bây giờ Đại Nhi đã ngủ mê man hai mươi tiếng.

Mạc Vô Tâm đi làm về đến nhà, vẫn không thấy cô có bất kỳ dấu hiệu nào muốn tỉnh lại.

Nếu không phải hai vị bác sĩ anh tìm đến liên tục bảo đảm cô không bị nguy hiểm đến tính mạng, chẳng qua là thiếu máu, lại mệt nhọc quá độ, nếu không anh thật sự nghĩ rằng cô sắp mất mạng.

Mi mắt cô khê rung, từ từ tỉnh lại....

Sau khi thích ứng với ánh sáng, cô cảm giác được có một ánh mắt đang nhìn mình chăm chú.

Bắt gặp chủ nhân của ánh mắt kia, mới phát hiện thế nào lại là anh?

Đại Nhi cổ họng khô khốc, miễn cưỡng khạc ra thanh âm khàn khàn. “Anh. Em đang ở đâu?”

Đại Nhi nhìn chung quanh một vòng.

“Nhà anh!” Mạc Vô Tâm đơn giản trả lời.

Đại Nhi nhìn chăm chăm vào anh, hoảng hốt suy nghĩ.

Cố gắng lục lại trí nhớCô không biết mình đã ngủ bao lâu, chỉ biết là ba ngày liền chưa từng chớp mắt ngủ một giấc, thân thể cực kỳ mệt mỏi.

Mà trí nhớ sau cùng là có một sức mạnh to lớn kịp thời đỡ lấy thân hình xụi lơ của cô.

“Em. Tại sao lại ở nhà anh?”

Cô rất muốn có tinh thần một chút, nhưng làm thế nào cũng không có hơi sức để nói chuyện.

“Muốn xem em làm ra chuyện gì tốt.”

Mạc Vô Tâm nghiêm nghị nhìn chăm chăm cô, cô thế nào lại biến mình thành cái bộ dạng kia! Lòng anh cảm thấy đau

“Em làm cái gì không liên quan đến anh.” Cô tức giận quay đầu đi chỗ khác.

Lúc này, Phí Tiểu Nghiên mang theo Mạc Phỉ Phỉ bước vào, đứng ở cạnh giường Đại Nhi.

“Cô chính là ‘ mang tai họa ’ à?” Phí Tiểu Nghiên nhếch miệng cười, quan sát Đại Nhi ở trên giường.

Đại Nhi quay đầu, không hiểu nhìn Phí Tiểu Nghiên. có lẽ nên gọi là “Mạc phu nhân.”

“Tôi là chị dâu của Mạc Vô Tâm, cô có thể gọi tôi là Tiểu Nghiên, đây là Phỉ Phỉ.” Tiểu Nghiên hiền hòa nói cho Đại Nhi.

Trong nháy mắt, Đại Nhi ngây ngô mở to miệng, nói không ra lời, cô hướng về phía Mạc Vô Tâm.

“Cô ấy không phải là vợ của anh?”

Mạc Vô Tâm không trả lời cô, ngược lại tiểu Phỉ Phỉ nghiêm túc nói chuyện.

“Cha con không có vợ, mẹ con đã sớm không thấy rồi.”

“Ách.” Đại Nhi cứng lưỡi. Cô không biết ý tứ trong lời nói của bé con là cái gì.

Phí Tiểu Nghiên cười tủm tỉm nói rõ.

“Cô hiểu lầm Vô Tâm của chúng tôi rồi, trừ tiểu nha đầu này là con gái của anh ta, thì vẫn là một người đàn ông độc thân.”

Tiểu Nghiên nói rõ ràng, dứt khoát, không chút giấu diếm, ngập ngừng khiến Đại Nhi sau khi nghe xong, lúng túng mặt đỏ lên.

Cô vén chăn lên, chuẩn bị chạy, thật là xấu hổ đến mức không đất dung thân.

“Em đi đâu?” Mạc Vô Tâm kéo lấy cánh tay của cô.

“Em. Về nhà.” Cô chột dạ đáp.

“Anh có cho phép em về nhà sao?” Mạc Vô Tâm giọng nói bá đạo lạnh như băng.

“Đúng vậy! Cô không cần phải về nhà đâu! Ở lại đây đi, tránh cho chuyện càng lúc càng phức tạp.” Phí Tiểu Nghiên biết chỉ là ân oán giữa Mạc Vô Tâm và Thường Bước Bù.

“Tiểu Nghiên!” Mạc Vô Tâm hét lên, ý bảo cô chớ nói nhiều.

“Chuyện gì càng lúc càng phức tạp?” Đại Nhi nghi ngờ.

“Không có! Không có gì!” Phí Tiểu Nghiên hướng Mạc Vô Tâm liếc mắt, ngoan ngoãn im miệng.

Đại Nhi nghi ngờ nhìn Mạc Vô Tâm một cái.

Phí Tiểu Nghiên thuận miệng nhắc tới: “Tôi nghĩ cô nên lưu lại chăm sóc Phỉ Phỉ là tốt rồi, đừng đi.”

Đại Nhi nghi ngờ nhìn chằm chằm Tiểu Nghiên, Mạc Vô Tâm cũng cảm thấy ngạc nhiên nhìn về phía Tiểu Nghiên.

Ánh mắt của anh tựa hồ bày tỏ thái độ không đồng ý, Tiểu Nghiên thần thần bí bí lôi kéo Mạc Vô Tâm ra ngoài cửa rồi nói chuyện với nhau.

“Anh nếu như thật sự muốn cô ấy, trước tiên phải để cho cô ấy bước qua cửa của Phỉ Phỉ, em cảm thấy đề nghị như vậy rất tốt nha! Anh cảm thấy không tốt sao?”

Mạc Vô Tâm trầm mặc không đáp. Thật ra anh có thể phủ nhận, anh có thể nói anh không cần cô, nhưng là, anh nói dối, anh. đích thực muốn cô.

Trở lại trong phòng, Mạc Vô Tâm nhìn chăm chú vào gương mặt thần thờ của Đại Nhi, hồi lâu, mới từ từ mở miệng:

“Năm trăm vạn thỏa thuận, em suy tính như thế nào?”

Đại Nhi không lên tiếng nhìn anh. Anh rốt cuộc đang suy nghĩ gì?

Mạc Vô Tâm thấy cô không trả lời, thích thú nói tiếp: “Nếu như anh muốn em từ bỏ văn phòng thám tử tư, em có đáp ứng anh không?”

Hồi lâu, Đại Nhi từ bỏ tham vọng muốn tìm ra bí mật, cô ủ rũ hạ vai. Gật đầu.

Anh muốn cô làm sao, cô liền làm như vậy! Đây chính là lúc mù quáng yêu một người, cô cảm thấy mình yêu anh, cô có thể nghe theo anh .

“Phỉ Phỉ vừa lúc cần một bảo mẫu, em ở lại đi.”

Trên thực tế, bởi vì sự ngang bướng của Phỉ Phỉ, đã đổi qua ba người bảo mẫu, hơn nữa còn là trong bốn ngày!

Đối với vấn đề này, anh cũng cực kỳ nhức đầu, anh như thế nào lại muốn cô cùng tiểu quỷ này dây dưa?

Ai bảo anh quá cưng chiều con như thế! Để mặc cho con kiêu căng, lần lượt dọa chạy những người bảo mẫu anh mời đến.

“Ý của anh là?” Cô không chắc, hỏi.

Anh cũng không giải thích, liền trực tiếp nói cho cô biết: “Quyết định như vậy!”

Không để cho cô suy tính đường sống chút nào, Mạc Vô Tâm từ trước đến giờ không thích lẽ mà lẽ mề, dây dưa không rõ.

“Không cho phép em rời đi, gian phòng này sẽ để cho em ở, Phỉ Phỉ sẽ ở căn phòng thứ hai đối diện, em giúp anh chăm sóc cuộc sống của con bé.”

Lúc này Phí Tiểu Nghiên không nhận được chen vào nói.

“Nhưng mà chị phải nhắc nhở em, Phỉ Phỉ không phải là một đứa trẻ ngoan ngoãn, con bé tuyệt đối là thiên sứ cùng ma quỷ hóa thân.”

Đại Nhi vốn đang vì Mạc Vô Tâm tự tiện giúp cô đưa ra quyết định có chút kinh ngạc cùng không vui, lời nói của Phí Tiểu Nghiên kia càng làm tâm tình cô thêm hỗn loạn.

“Có thật không?” Tiểu Phỉ Phỉ đã sớm lặng lẽ rời đi, Đại Nhi không nhìn thấy thân hình đáng yêu của cô bé.

“Haaaa...! Không thể giả được!” Phỉ Tiểu Nghiên biểu cảm khoa trương vô cùng.

“Vây. . . . Công lực của tôi so với cô bé cao hơn một cấp, tôi là đặc biệt làm cho người ta ‘mang tai họa’ đấy!”

Đại Nhi tự giấu cười giỡn, khiến không khí trở nên thoải mái hơn.

“Chờ cô cùng con bé sống chung rồi, đến lúc đó cân nhắc lại suy nghĩ của cô cũng không muộn.” Tiểu Nghiên nói.

“Em chưa sống chung với con bé, đương nhiên không biết được tâm tình của tiểu quý kia.” Mạc Vô Tâm liếc nhìn cô, sau đó xoay người rời đi, trên mặt hiện lên nụ cười thần nhiên.

Những tình huống này làm cho Đại Nhi không giải thích được, nhưng cũng đồng thời làm cô quyết định ở lại.

Ngày thứ hai, rốt cuộc Đại Nhi cũng hiểu thông suốt lời nói của mọi người.

Hơn nữa sau khi cùng Phỉ Tiểu Nghiên lãnh giáo qua, mới biết rõ Phỉ Phỉ bướng bỉnh hay gây sự đã làm ba bảo mẫu chạy rồi. Khó trách bọn họ nói cô bé là thiên sứ cùng ma quỷ hóa thân.

Hơn nữa —— cô lại sắp được lãnh giáo rồi!

Giật mình nhìn trong bể cá lớn nổi lên một đôi giày thể thao, đó là đôi giày duy nhất cô có thể mang ra ngoài.

. . .

Giờ phút này nó đang trôi lơ lửng ở trên mặt nước, con cá bên cạnh tò mò, lưu luyến bơi qua lại, trêu chọc đôi giày lúc chìm lúc nổi.

Cô chau mày, bộ dáng đau khổ, bất đắc dĩ nhìn đôi giày —— tiểu quý này làm hỏng hành trình đi ra ngoài của cô.

“Phỉ Phỉ, cháu có thể đến đây với cô không?”

Cô lấy ra sự “dịu dàng” đã luyện tập nhiều lần, hướng về phía cô bé đang rình rập ở bên tường.

Phỉ Phỉ kiêu căng, nâng chiếc cằm nhỏ lên, chậm rãi đi tới.

Đại Nhi cảm thấy bất ngờ, cô cho là Phỉ Phỉ sẽ xấu hổ né tránh cô, nhưng không phải vậy.

“Là cháu ném đôi giày này vào sao?” Cô chỉ vào bể cá hỏi.

“Đúng nha!” Phỉ Phỉ hùng hổ trả lời.

“Có thể nói cho cô biết vì sao cháu muốn ném nó vào đây?” Ngồi xổm xuống, cô lấy lòng, lại gần cơ thể bé nhỏ.

“Cô! Giày dơ bẩn nên muốn tắm, cháu chỉ là muốn nhắc nhở cô đó!”

Tiểu Phỉ Phỉ tựa vào vai của cô, dùng giọng nói non nớt nói cho cô biết.

Gương mặt Đại Nhi trong nháy mắt đỏ bừng! Chết tiệt, tiểu quý này cảm thấy cô rất dơ bẩn sao?

Phỉ Tiểu Nghiên nói Phỉ Phỉ cực kỳ thích đùa dai. Hôm nay đem giày ném vào bể bơi, chỉ sợ là làm cho cá hoảng sợ đấy!

Cô không biết Phỉ Phỉ vì cái gì mà lại từ chối bảo mẫu mới, cũng không biết về sau còn phải chịu đựng bao nhiêu “bất ngờ” nữa.

Nhưng cô cầu thả từ trước đến giờ, cũng lười biếng cùng tiểu quý so đo.

“Ồ. Thật là cảm ơn cháu nha! Cô đem giày giặt sạch sẽ, không có giày mang, cô cũng không thể ra khỏi cửa.”

Đại Nhi vui vẻ chấp nhận khiến gương mặt của Tiểu Phỉ Phỉ hiện lên một tia kinh ngạc.

Trước kia, khi trêu chọc những bảo mẫu khác, họ liền giận dỗi tìm con bé trách tội, sau đó dạy dỗ về sau không được làm thế nữa.

Cứ nhiều lần như vậy, nhất định giống như suy nghĩ của cô bé, họ sẽ tức giận nói cho cha, sau đó rời đi.

Thế mà tại sao cô này lại không tức giận, lại còn cười nữa!

Phản ứng như thế không phải là điều cô bé mong muốn! Phỉ Phỉ có chút không vui.

Sau đó, cô bé nhìn thấy Đại Nhi mang cái ghế đến, leo lên, cố hết sức hướng về phía bể cá khổng lồ, đưa tay muốn vớt đôi giày, nhưng do bể cá cao quá, cô đứng lên cái ghế, duỗi thẳng tay vẫn với không tới đôi giày đang trôi lơ lửng ở trên mặt nước .

Phỉ Phỉ trong đầu do dự, ý nghĩ tà ác đột nhiên lóe lên trong bộ não nhỏ bé.

Nhìn bóng lưng khổ sở của Đại Nhi, cô nhón chân, cẩn thận từng li từng tí bám vào bể bơi, Phỉ Phỉ lặng lẽ đến gần cô, sau đó đưa bàn tay nhỏ bé dùng sức đẩy cái ghế.

“A.” Đại Nhi thét chói tai.

Chợt mất thăng bằng, phản ứng đầu tiên của cô chính là nắm chặt thành bể cá, để không bị té từ trên ghế xuống.

Nhưng là trong cơn hoảng loạn, cái ghế bị chao đảo, sức nặng cả người cô liền hướng vào trong bể. Khi ý thức được nguy hiểm thì đã không kịp rồi, nghĩ đến việc buông tay, hướng khoảng cách gần mặt đất nhảy xuống, nhưng mà cả bể cá chống đỡ không nổi sức nặng rơi xuống.

“Phỉ Phỉ! Đi ra chỗ khác.” trong tình thế cấp bách cô kêu lên.

Tiểu quý linh tinh Phỉ Phỉ, con người láo liên, vẫn còn đang thưởng thức kiệt tác của chính mình, vừa nghe thấy lời nói của Đại Nhi, khéo léo nhanh chóng nhảy sang một bên.

“Nguy hiểm!” Gần như cùng một lúc, mới vừa bước vào cửa, Mạc Vô Tâm thấy được cảnh tượng kinh hãi trước mắt này!

Anh xông lên phía trước.

Thiếu chút nữa anh đã có thể đỡ được cô.

Nhưng mà không còn kịp rồi, anh chỉ có thể nhanh chóng giảm khả năng Đại Nhi bị hồ cá làm bị thương, nhưng cô vẫn bị ướt sũng, chật vật.

Bể cá vỡ tan!

Mặt đất đầy nước cùng cá đang nhảy nhót

Còn có. Cô ngã ngồi trên mặt đất, toàn thân ướt đẫm, ngây ngô nhìn chằm chằm phía trước, một con cá nhảy tung tung trên đỉnh đầu của cô, sau đó rơi xuống.

Phỉ Phỉ chợt dạ xoay người, sợ sẽ bị la mắng, hướng về phía phòng của mình, đi thẳng.

“Phỉ Phỉ!” Mạc Vô Tâm cố kiềm chế cơn giận, không cần phải nói cũng biết chuyện này là do ai tạo ra.

Tiểu quý linh tinh sợ hãi, đứng tại chỗ không dám nhúc nhích, ánh mắt vô tội, cũng có một chút áy náy.

Mạc Vô Tâm bừa bừa lửa giận, trừng mắt nhìn tiểu bảo bối bộ dáng điềm đạm đáng yêu. Sau đó không đành lòng quay đầu đi chỗ khác, cố lấy lại bình tĩnh.

Anh cúi đầu thấy mình cũng bị liên lụy, quần áo gần như ướt đẫm, còn Đại Nhi vẫn đang ngồi bệch dưới đất, chưa hoàn hồn, anh quyết định kéo cô lên trước.

“Có sao hay không?” Anh lo lắng hỏi, nắm chặt lấy tay cô, kéo cô đứng lên.

“A. Xong đời! Em làm hỏng bể cá của anh rồi !” Lấy lại tinh thần, Đại Nhi lập tức ý thức được mình vừa gây họa, cảm giác tội lỗi,

“Ừm.” Anh đương nhiên biết. “Hồ cá giá năm trăm vạn.”

“Cái gì?” Đại Nhi không khỏi lên tiếng kinh hô, hét to, “Một hồ cá giá năm trăm vạn?!”

Cô thừa nhận đây là cái hồ cá đặc biệt nhất mà cô từng thấy, nhưng cũng không nghĩ rằng nó mắc đến giá đó!

Người có tiền đúng là điên rồi, vô duyên vô cớ lãng phí tiền như vậy.

“Rơi liền vỡ, dù sao không phải là lỗi của em! Đi thay quần áo rồi xuống đây đi! Anh muốn cùng đứa nhỏ này nói chuyện một chút.” Anh nhìn quần áo của cô không ngừng chảy nước nói.

“Uhm...” cô đáp một tiếng.

Mạc Vô Tâm đi tới phía cô bé.

“Đừng mắng con bé!” cô không nhịn được lên tiếng.

“Rốt cuộc con người của em được làm bằng gì vậy? Tiểu quỷ này chinh em thành ra như vậy mà em còn nói giúp!” Không thể tưởng tượng nổi! Anh không ngờ cô gái này lại nhân hậu như vậy.

“Con bé không hiểu chuyện! Không cần so đo nhiều như vậy.” Cô phát tay một cái nói.

Mạc Vô Tâm nhìn chăm chú vào cô một lát rồi lắc đầu một cái, dắt tay Phỉ Phỉ đi vào trong phòng.

Đại Nhi nhìn bóng lưng của hai cha con, vừa đúng lúc bắt được gương mặt Phỉ Phỉ ngoái đầu nhìn lại.

Con người sáng trong của cô bé như cầu xin sự giúp đỡ, khóe mắt ngân ngấn nước.

Đại Nhi ngực nín chặt, đau lòng nhìn cô bé, nhưng không muốn can thiệp vào quyền lợi giáo dục của cha cô bé.

Từ miệng Phí Tiểu Nghiên, cô biết được Phỉ Phỉ không có mẹ, hơn nữa con bé lại còn nhỏ, làm cô cảm thấy yêu thương không thôi.

Cô cũng là một con người bằng xương bằng thịt, hơn nữa lại vô cùng nhân hậu đấy! Bởi vì bản thân cô là một đứa trẻ mồ côi từ bé, cho nên có thể hiểu được tâm tình của trẻ con.

Hướng về phía ánh mắt của Phỉ Phỉ, cô phát tay một cái, giơ lên hai ngón trỏ chùi chùi ở hốc mắt, có ý muốn con bé đừng khóc. Cô liền nhìn thấy ánh mắt bất ngờ, kinh ngạc của Phỉ Phỉ.

12. Chương 12

Bên trong thư phòng, Mạc Vô Tâm cúp điện thoại, kết thúc cuộc thảo luận về chuyện của Thường Bước Bù.

Đại Nhi lặng lẽ mở cửa thư phòng, ghé đầu đi vào.

“Có chuyện gì sao?” Mạc Vô Tâm hướng ghế ngồi khẽ dựa, nhú mày nhìn cô.

“Em nghe anh nói đến Thường Bước Bù?” Đại Nhi bước vào cửa.

Sự việc này, vẫn treo lơ lửng trong lòng cô, có cảm giác, anh che giấu rất nhiều chuyện, tại sao. Anh muốn giấu giếm cô? Chẳng lẽ anh không biết, cô lo lắng lắm sao?

“Ừ.” Anh gật đầu.

“Tại sao cho đến bây giờ anh vẫn không chịu để cho em biết? Đến tận cùng.”

“Dừng lại!” Mạc Vô Tâm cắt lời cô. “Anh hi vọng, trước khi sự tình còn chưa kết thúc, em không nên đề cập tới chuyện này, em không liên quan.”

Đứng dậy đi tới gần bên người cô, ngửi hương thơm trên tóc cô.

Đại Nhi nhảy cảm co rúm người lại, mở miệng: “Tại sao không đề cập tới? Chuyện sẽ kết thúc như thế nào? Em không muốn anh bị bắt đi! Anh nói cho em biết, anh thật muốn gạt tiền bảo hiểm sao?”

Mạc Vô Tâm lần nữa mất kiên nhẫn, đôi tay hướng trên eo cô dùng sức khẽ bóp.

“Không cho phép nhắc lại, nghe chưa?”

“Tại sao?” Đại Nhi bộ dạng muốn truy hỏi kỹ càng sự việc.

“Em tại sao, so với Phỉ Phỉ còn phiền phức hơn!” Phương pháp nhanh nhất, chính là chặn miệng của cô lại, Mạc Vô Tâm cúi đầu xuống.

Môi của anh che cái miệng nhỏ nhắn đang càu nhàu lại.

Môi cô ngọ nguậy, ngón tay anh phớt qua khuôn mặt của cô, sau đó đưa tay giữ chặt lấy, ấn xuống nụ hôn mãnh liệt.

Cô gần như ngừng thở, mặc anh xâm lược mút lấy đôi môi của mình, đầu lưỡi ầm ập cạy hàm răng cô ra, trượt vào trong miệng, cùng với cánh lưỡi ngọt ngào quấn lấy nhau, dây dưa, lưu luyến không rời.

Cô không hiểu cảm giác đang mê hoặc mình, thở hổn hển bầu vú bờ vai của anh, từ từ cuồng nhiệt đáp lại.

Anh mạnh mẽ đoạt lấy môi cô, mút lấy hết vị ngọt trong miệng.....

Một tay thăm dò vào da thịt mịn màng bên dưới lớp quần áo của cô mà vuốt ve.

Cảm giác choáng váng đánh tới, hai chân của cô như nhũn ra, cả người co rúm lại.

Anh kịp thời vòng tay qua thắt lưng, giữ chặt cô lại, đem thân thể của cô gần sát anh. bụng cô dán lên biểu tượng mạnh mẽ, nam tính của mình

Cô hơi đung chạm cũng đủ để trêu chọc, nâng lên ham muốn của anh.

“Oh. Anh muốn em!” Mạc Vô Tâm ở trong miệng cô khắc ra thanh âm khàn khàn , cổ họng bật ra khát vọng, đôi tay bắt đầu vội vàng trút bỏ quần áo của cô.

Anh kéo rơi áo ngực, hôn nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước lên mỗi một tấc da thịt bóng loáng, sau đó nghiêng người ngậm nụ hoa của cô.

Bàn tay ở đường cong tinh tế từ từ di chuyển, đi tới bên ngoài quần lót, nhẹ nhàng se se nơi mẫn cảm của cô.

“Ừ.” Đại Nhi phát ra tiếng rên rỉ nhẹ nhàng.

Giống như có một dòng điện cảm dỗ phủ xuống, cảm giác hưng phấn cuốn lấy tất cả ý thức cùng giác quan, cô không nhận được giây giũa thân thể, khát vọng nhận được nhiều hơn nữa.

Ngay sau đó anh liền tháo bỏ chiếc quần lót gây cản trở, đem ngón tay thon dài đưa vào trong hoa kính của cô dò lấy, rút ra đưa vào.

Đại Nhi liên tiếp bị kích tình vậy hăm, bên môi thỉnh thoảng bật ra tiếng rên rỉ.

Ngón tay anh không ngừng nghịch ngợm trêu chọc, kích thích càng lúc càng trở nên mạnh mẽ, dồn dập, làm cô không ngừng thở dốc, mặt đỏ lừ.

Bên trong cơ thể dâng lên ham muốn cuộn cuộn, anh vội vã đem cô từ trên ghế sofa vào trong phòng, trút đi tất cả quần áo trói buộc, trông mắt lóe ra khát vọng khẩn cấp cùng tình cảm nồng đậm.

Nâng mông của cô lên, đưa hai chân thon dài lên cao, anh đem vật nam tính nóng bỏng của mình đưa vào trong cơ thể cô, đưa vào rút ra.

Nhiệt độ nóng rực thiêu đốt lẫn nhau, dục vọng sôi trào, hai thân thể tỏa ra ham muốn tình dục mãnh liệt, nhịp tim cùng hơi thở rối loạn lên, vội vã tìm kiếm môi nhau..... .

Nhịp điệu của anh ngày càng nhanh hơn hòa với tiếng rên rỉ, thở dốc của cô, khát vọng dường như là bất tận, giống như ngọn lửa trước gió, càng lúc càng bùng cháy dữ dội, kịch liệt xâm nhập, mạnh mẽ, cuồng nhiệt.....

Những khoái cảm vô tận cứ lần lượt đánh tới, kích thích, thỏa mãn hết mọi giác quan của cô.

Xử lý xong công việc bận rộn, Mạc Vô Tâm mang cả người mệt mỏi về nhà.

Thấy Đại Nhi đang ngồi ở phòng khách điền một ít hồ sơ, anh lại gần quan sát.

Phỉ Phỉ tò mò vùi ở bên người cô, nhìn cô bồi viết lung tung, thỉnh thoảng phát ra nghi vấn.

Tiểu Phỉ Phỉ gần đây cùng với cô như hình với bóng, tiểu quý yêu mến cô, ngay cả Mạc Vô Tâm cũng vạn phần kinh ngạc trước hiện tượng này!

Đây là chuyện chưa từng xảy ra trong quá khứ.

Tiểu quý bướng bỉnh, dây dưa không ai chịu được, ngoại trừ cô.

Đại Nhi có khả năng gì mà khiến tiểu quý này phải chịu đầu hàng?

“Em ở đây làm cái gì?” Anh lên tiếng.

“Em đang viết sơ yếu lý lịch.” Cô ngẩng đầu nhìn anh, vẻ mặt ngốc nghếch, nhoẻn miệng cười.

“Em không phải chăm sóc Phỉ Phỉ rồi à? Tại sao muốn tìm việc làm? Em muốn rời đi?” Anh không vui hỏi, đáy lòng dâng lên cảm giác mất mát.

Cô muốn rời đi?!

Anh không cho phép!

“Cô! cô không thể rời đi, cháu không cho phép!” Tiểu Phỉ Phỉ cuống quýt nói, hai tay chống nạnh giống như một bà chủ nhỏ.

Thì ra là cô muốn tìm việc làm, trong tình thế cấp bách, con bé phát ra âm thanh bá đạo kháng nghị.

Hai người bọn họ không thể tách rời, “Mang Tai Họa” hoàn hảo xứng với “Tiểu Ma Đầu”.

Phỉ Phỉ thích cô nha!

Bởi vì cô có một tấm lòng nhân hậu, như cha từng nói, mặc dù đầu óc đơn giản, nhưng tâm hồn thánh thiện, trong sáng như nước.

Cô thật sự rất có kiên nhẫn, chưa bao giờ cảm thấy khó chịu vì những trò nghịch ngợm của Phỉ Phỉ.

Cô yêu thương, che chở, làm con bé khao khát được chăm sóc như vậy, mang đến tình cảm của một người mẹ thật sự!

Cô bé không hy vọng Đại Nhi rời đi.

“Phỉ Phỉ ngoan! Cô không có rời khỏi cháu, chẳng qua là tìm chút việc gì đó để làm, cháu không cần lo lắng!”

Đại Nhi thấp giọng, dịu dàng trấn an, âm điệu tràn đầy sự cưng chiều, che chở.

Lúc này Phỉ Phỉ mới yên tâm.

Cô bé dẫu môi, chui vào trong ngực Đại Nhi, che giấu sự thẹn thùng cùng vành mắt đỏ, hai cánh tay nhỏ ôm chặt, rất sợ cô chạy mất.

Mạc Vô Tâm nhìn thấy tất cả, trong lòng thoáng chốc dâng lên một sự rung động khó nói thành lời.

Anh chưa từng nghĩ đến, Đại Nhi thẳng thắn, ngây ngô, tính tình thì chẳng hề dịu dàng, nhưng cô không hề giả tạo, cũng chẳng kiêu căng mà rất mực yêu thương, làm cảm động tiểu quỷ này, cũng cảm động anh.

Dù có phải trả giá cao hơn nữa, anh vẫn muốn giữ lại cô gái này.

“Tại sao muốn tìm việc làm?” Anh hỏi Đại Nhi.

“Hắc hắc! Nhàn rồi không có chuyện gì làm.” Cô cười mỉa, cảm thấy bộ dạng của Mạc Vô Tâm tựa hồ có chút mất hứng.

“Ngày mai anh giúp em mở tài khoản ngân hàng, đem năm trăm gửi vào.”

“” Đại Nhi nghe vậy trầm mặc.

“Thế nào? Không tốt sao?” Mạc Vô Tâm hỏi cô.

“Em không cần tiền của anh.” Cô buồn buồn nói, tâm trạng đang tốt bỗng dưng trở nên buồn bã.

Nhắc tới năm trăm vạn, sẽ khiến cô nhớ tới chuyện anh muốn cô “không thể đề cập tới.”

“Vậy em muốn cái gì?”

“Em chỉ muốn anh bình an vô sự.” Cô giương mắt, nghiêm túc nhìn anh.

Cô chỉ muốn anh không xảy ra chuyện, những thứ khác, cô không cần!

Một cảm giác được trân trọng, một cổ ấm áp trào dâng, Mạc Vô Tâm xúc động nhìn cô, âm thầm tự hứa với lòng: anh sẽ cho cô một cuộc sống hạnh phúc!

“Đại Nhi, cái người này, cô chạy trốn đi đâu rồi?” Bên kia điện thoại, Bao Thành Công đang gào thét.

“Tôi đã không còn làm nữa!” Đại Nhi đem điện thoại cách xa lỗ tai xa một chút, tí nữa cô đã bị điếc bởi thanh âm của anh.

“Cái gì! Không làm?! Không làm cô cũng không từ chức, cô không cần nói một tiếng với tôi sao?” Bao Thành Công hét to.

“Nói nhỏ thôi có được hay không, anh gọi điện thoại tới hét to làm cái gì á!”

“Cô bây giờ lập tức chạy tới nhà để xe của Khóa Quốc.” Bao Thành Công nói cho cô biết.

“Tại sao? Chuyện gì xảy ra sao?” Đại Nhi vừa nghe được tin tức này, trong đầu liền hiện lên một dự cảm xấu.

Mạc Vô Tâm đã xảy ra chuyện?! Tại sao ngày ngày ở bên cạnh anh, cô lại đối với tình huống của anh hoàn toàn không biết?!

“Lần trước tôi đã đề cập với cô, vụ án kia của Thường Bước Bù, hiện tại chúng ta cần phối hợp với bên điều tra. Bây giờ, cảnh sát đã có mặt ở đó cả rồi, năm phút nữa tôi sẽ đến nơi, cô lập tức tới đây đi.” Bao Thành Công nói rõ.

“Được! Tôi lập tức đi.” Đại Nhi vội vàng cúp điện thoại, lấy balo, chộp một chiếc áo khoác, phóng thẳng ra ngoài.

Cô không phải đang nóng lòng trợ giúp, mà là lo lắng cho tình cảnh của Mạc Vô Tâm.

Trong nhà để xe của Khóa Quốc, không khí ngột ngạt đáng sợ, gương mặt ai nấy trông có vẻ rất nghiêm trọng.

Sắc mặt Mạc Vô Tâm càng thêm lạnh lùng, nghiêm nghị.

“Tôi hoài nghi phó tổng giám đốc Mạc lấy hai chiếc xe tương tự lừa gạt công ty của tôi, tôi cho là, cần phải kiểm tra kĩ càng.”

Rõ ràng Thường Bước Bùn chính là muốn vu cáo ngược lại Mạc Vô Tâm. . . . Anh ta không còn lựa chọn nào khác, đây là cách cuối cùng, cũng là duy nhất.

“Xin cứ tự nhiên!” Mạc Vô Tâm khoát tay, cảnh sát liền bắt tay vào kiểm tra tất cả các chiếc xe của anh.

Cửa xe, cốp sau, ghế ngồi, bảng điều khiển, dẫn kính. . . . cảnh sát cẩn thận kiểm tra hai bên để xác nhận danh tính của chiếc xe.

Cuối cùng, là dừng lại trước chiếc xe được để riêng trong nhà để xe cá nhân.

“Thường tiên sinh, như lời ông nói, chiếc xe này, mã số dẫn kính, biển số xe cũng chính xác, nhưng mã số sườn xe không đúng!”

Nhân viên điều tra công bố kết quả.

Lúc này, trên mặt Thường Bước Bùn xẹt qua một tia khẩn trương, anh lập tức liếc nhìn Bao Thành Công.

Bao Thành Công sắc mặt có chút lo sợ, tiết lộ sự bất an.

Hắn quên mã số sườn xe!

Lần trước mang theo Đại Nhi lên vào nơi này, chính là muốn kiểm tra mã số chiếc xe này, hoàn hảo có thể ngụy tạo một cái khác để điền vào tài liệu. Không nghĩ tới cẩn thận mấy cũng có sơ sót, anh lại bỏ quên mã số sườn xe!

Thường Bước Bùn trừng mắt phần nộ, như muốn nhấn nhủ “ngươi là đầu heo.”

“Mã số sườn xe rất dễ dàng làm giả, nhưng mà bảng số xe, mã số dẫn kính, loại xe, những chi tiết này đều khớp với tư liệu, cho nên phó tổng giám đốc Mạc vẫn có tám mươi phần trăm bị nghi ngờ.” Thường Bước Bùn sắc mặt tỉnh táo, khẩu khí vững vàng nói.

Cảnh sát trưởng đối mặt Mạc Vô Tâm.

“Nói như vậy, Mạc tiên sinh rõ ràng bị tình nghi lừa gạt? Chiếc xe hơi này được mua bảo hiểm ở công ty của Thường Bước Bùn, trên thực tế không bị mất trộm?”

Mạc Vô Tâm bật cười, cùng cảnh sát trưởng trao đổi ánh mắt ăn ý.

“Anh còn có tâm tình để cười? Biết chết đến nơi rồi hả ? Có chuyện gì, nói với luật sư đi!” Thường Bước Bùn nóng lòng cắt lời nhân viên điều tra.

“Cái gì?!” Tại sao có thể như vậy?

Đại Nhi đầu óc bấn loạn, chân tay bủn rủn! Lúc này cô mới chạy tới, đã bỏ lỡ những tình tiết trước đó, chỉ nghe được hai câu cuối cùng. Không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Đây là hành vi trộm cắp tài sản, chiếc xe đã mua bảo hiểm kia, vậy. . . . chiếc xe mà cô đã nhìn thấy trên núi là như thế nào?

Nhìn thấy Mạc Vô Tâm sớm muộn cũng sẽ bị bắt, cô không suy nghĩ nhiều, nói.

“Không! Anh ta không có lừa gạt, là tôi, là tôi trộm xe của anh ta, sau đó lại lái trở về!”

Đại Nhi ngoài dự đoán của mọi người lên tiếng, khiến không khí trong nháy mắt ngưng trệ!

Toàn bộ nhân viên cảnh sát trao đổi ánh mắt quái dị, sau đó nhìn về phía Mạc Vô Tâm.

Mạc Vô Tâm từ từ thở ra một hơi, sắc mặt bình tĩnh. . . .

Trong nội tâm cười khỏ, bảo bối này! Anh không ngờ tới, trong tình thế cấp bách cô sẽ gánh tội thay.

“Nếu trộm xe, tại sao còn phải lái về? Điều này không phù hợp lẽ thường.” Cảnh sát trưởng đưa ra một nhận xét khách quan, sau đó, mang ánh mắt dò hỏi hướng về phía Mạc Vô Tâm.

“Dù sao chính là tôi trộm!”

“Được rồi! Vậy mời cô nói rõ, trộm xe như thế nào, làm sao lái xe trở về.” Cảnh sát viên không thể làm gì, nhún nhún vai hướng Mạc Vô Tâm.

“Được! Tôi có thể chứng minh, tất cả mọi người theo tôi ra ngoài.” Đại Nhi dẫn mọi người đi ra ngoài nhà để xe.

Cô đoán được từ trước nên đã chuẩn bị lấy ra bộ công cụ trong balo, đầu tiên là phá mật mã cửa ra vào. Đám người ở phía sau cô quan sát.

“Mười lăm giây! Thật là tuyệt vời!” Một cảnh sát viên tán thưởng khen. “Cảnh sát mở khóa cũng không nhanh bằng cô!”

“Lần trước mở qua, lần này đương nhiên có kinh nghiệm.” Đại Nhi khoát khoát tay, tâm trạng nhẹ nhõm.

Kế tiếp, chính là mật mã nhà để xe tư nhân của Mạc Vô Tâm.

Lần này so với lần trước tốc độ phá giải nhanh hơn, ngay cả chính cô cũng cảm thấy ngạc nhiên.

“Anh sửa đổi mật mã?!” Về mặt cô đầy bất ngờ.

Lần trước mật mã có chín con số, mà lần này đổi thành tám con số, nhưng làm cho cô vô cùng ngạc nhiên Số mật mã là sinh nhật của cô!

Mạc Vô Tâm nét mặt không chút thay đổi. Không có ai phát hiện trong mắt anh cất giấu nụ cười.

Anh cũng hết sức thán phục đôi tay khéo léo, cùng bản lĩnh của cô.

“Tại sao.” Đại Nhi bàng hoàng ngạc nhiên.

Phía cảnh sát vẫn còn đang ngạc nhiên, bây giờ kỹ thuật của nhân viên văn phòng thám tử tư còn lợi hại hơn cả cảnh sát!

Thường Bước Bụi cùng Bao Thành Công gương mặt không hề biến sắc, hai người trao đổi ánh mắt ngắn ngủi. Có người tự mình chạy đến gánh tội thay, chung quy so với bọn họ vẫn còn tốt hơn là bị vạch trần.

“Phó tổng giám đốc Mạc, luật sư của anh đâu?” Đã biết được kỹ thuật của Đại Nhi, cảnh sát trưởng tính toán kết thúc chuyện này.

“Luật sư của tôi.” Mạc Vô Tâm nhíu mày, anh thoáng quay đầu lại, phía sau một người sắc mặt ảm buồn ra.

Gương mặt giống nhau như đúc, cùng một dạng xuất sắc vượt trội, nhưng nét quyến rũ khác nhau.

Anh ta là luật sư hắc bang thần bí — Mạc Vô Tình. Anh em sinh đôi của Mạc Vô Tâm.

Đại Nhi xoa xoa mí mắt, nháy mắt mấy cái, hầu hết mọi người sẽ có phản ứng này khi nhìn thấy một cặp song sinh giống nhau như đúc.

Trong chốc lát, tất cả mọi người đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc, sau đó mới hoàn hồn.

“Xe của tôi mua bảo hiểm lúc nào vậy hả? Đây thật sự là chuyện ngu xuẩn nhất mà tôi từng thấy từ trước đến giờ!” Chiếc xe trước mặt thuộc về Mạc Vô Tình.

Mạc Vô Tình trầm ngâm. “Được rồi, ngụy tạo tội danh.” Con người sắc bén, lạnh lùng quét qua đám người.

Thường Bước Bụi cùng Bao Thành Công sắc mặt hai người khó coi, xem ra đã xúc phạm đến cộc, bọn họ chọc người không nên chọc vào.

Sự tình nghiêm trọng! Bọn họ đã thay đổi tư liệu rất kỹ lưỡng, không cách nào bị vạch trần, nhưng tới đây liền bị phơi bày.

“Có chuyện gì. Nói với luật sư đi!” Mạc Vô Tâm chậm rãi khạc ra lời nói, lạnh lùng liếc qua Thường Bước Bụi.

Đại Nhi gương mặt ngốc nghếch, hoàn toàn không biết rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào, cũng không có ngờ tới kết quả sẽ là như vậy.

Cô ngây ngô, miệng mở rộng, nhìn Mạc Vô Tâm.

Mạc Vô Tâm lắc đầu nhìn cô cười.

“Em so với Thường Bước Bụi còn ngu xuẩn hơn! Thứ nhất, chiếc xe ở trong nhà để xe này không hề bị mất. Thứ hai, em không biết lái xe, nếu trộm thì lái đi như thế nào? Thứ ba, chủ của chiếc xe này không phải là anh, mà là Mạc Vô Tình, anh ta làm sao lại đi mua bảo hiểm ở công ty của Thường Bước Bụi? Thứ tư, cũng là điểm quan trọng nhất. Chiếc xe bị đánh cắp, trong tuần đã tìm được rồi.”

Đại Nhi sau khi nghe xong sững sờ, cô thật rất ngu ngốc sao?

Mạc Vô Tâm hướng Thường Bước Bụi giới thiệu một người khác đứng bên cạnh Mạc Vô Tình.

“Vị này là Trưởng cục thanh tra, tôi nghĩ, các anh chắc hẳn có một số việc muốn thương lượng.”

Người đàn ông kia đứng dậy.

“Nếu như không phải do sự kiện lần này của Mạc tiên sinh, chúng ta sẽ không biết công ty của Thường Bước Bụi muốn lừa gạt mọi người.”

“Bất quá, cảnh sát hiện tại muốn lấy lời khai của các anh.” Cảnh sát trưởng cười nhắc nhở.

Thường Bước Bụi cùng Bao Thành Công trong nháy mắt thần sắc rối loạn! Hai người khuôn mặt trắng bệch.

“Thường Bước Bụi sắp phá sản, cho nên không có đủ số tiền bồi thường, xui xẻo thế nào lại đi tìm Bao Thành Công. Bao Thành Công nổi lòng tham, muốn kiếm được số tiền kia. Một mặt sợ sự việc sẽ bị bại lộ, cho nên sắp xếp đường lui, em bị anh ta gài bẫy đưa vào tròng, vốn họ tính toán cho người đến gài tang vậ, làm anh bị liên lụy.”

Tất cả mọi người rời đi, nhà để xe to lớn như vậy chỉ còn lại Mạc Vô Tâm, Mạc Vô Tình, và Đại Nhi.

“Thật là một vụ án hoàn hảo.” Đại Nhi cười khổ.

Mạc Vô Tình chuẩn bị rời đi, trước khi đi, anh ghé vào bên tai Mạc Vô Tâm hỏi:

“Anh xác định? Anh yêu cô ấy?”

“Cô ấy không hề liên quan trong chuyện này.” Mạc Vô Tâm đánh trống lảng, chính là không muốn ở trước mặt người khác thừa nhận tình cảm của anh đối với cô.

“Anh yêu em, thì em phải yêu anh sao?” Đại Nhi tức giận, cầm áo khoác trên tay đập vào người anh.

Mạc Vô Tâm bắt được áo khoác cô ném tới, Đại Nhi quay đầu bỏ chạy.

Cô tức giận anh giấu diếm nhiều như vậy, đến bây giờ mới để cho cô biết chân tướng sự tình.

“Ách. Anh tự xử lý đi!” Mạc Vô Tình thấy thế, cười cười, nhấc chân lên, ngay sau đó lái xe rời đi.

Mạc Vô Tâm đuổi theo, mất một hồi mới đuổi kịp, anh kéo lấy cánh tay của cô, làm cô dừng lại.

“Em đi thật à?!” Anh giúp cô khoác áo lên, giọng điệu uy hiếp, cô không cần anh sao?

“Anh làm cho em hiểu lầm bao lâu nay! Lo lắng lâu như vậy! Cái gì cũng không cho em biết rõ!” Cô tức giận, lắc đầu hét to.

“Em biết không có lợi!” Mạc Vô Tâm giữ lấy đầu của cô, trừng mắt nhìn.

“Từ lúc vừa bắt đầu anh đã biết chuyện này sao? Biết Thường Bước Bụi sắp đặt hãm hại anh?” Cô hơi bình tĩnh lại.

“Không, từ thời điểm em bắt đầu theo dõi anh, anh liền cảm thấy kì lạ. Cho nên hai ngày sau anh điều tra ra Bao Thành Công có quan hệ với Thường Bước Bụi.”

Điều tra cô là bởi vì anh có sự nhạy bén, tính cách quyết đoán, nắm giữ tình thế, không nghĩ tới lại biết được nhiều chuyện như vậy từ cô.

“Ách. . . .” Đại Nhi sưng sốt. “Nói như vậy, coi như là em làm hỏng chuyện tốt của Thường Bước Bùi? Chuyện này rốt cuộc là trong cái rủi có cái may?”

“Đương nhiên!” Mạc Vô Tâm cười tươi.

“Không có những chuyện này, anh làm sao có thể lấy được em?” Mạc Vô Tâm thành khẩn, ánh mắt như khoá chặt cô lại.

“Ai nói anh phải lấy em!” Nghe vậy, Đại Nhi ngượng ngùng.

“Em là của anh! Cũng đừng quên, nếu em không gả ột người tên ‘ Vô Tâm ’, sẽ không có con trai!”

“Làm sao anh biết?!” Đại Nhi kinh ngạc, mắt trừng lớn, đợi lấy lại tinh thần. “Ngay cả kê đồng cũng là người anh sắp xếp?”

Anh đến tốt cùng là Thần Thông Quảng Đại cỡ nào? Trừ hôm nay tất cả mọi người là do một tay anh an bài ở ngoài, rốt cuộc còn có chuyện gì là không nằm trong tầm kiểm soát của anh?

“Anh không có thần thánh như vậy! Chẳng qua là chung quanh em những cái đó hiện lên hết cả rồi, anh nhìn liền đoán được.”

“Hừ! Ghê tởm, còn có cái gì là em không biết?” Đại Nhi thở phì phò hỏi anh.

“Có!”

“Cái gì?”

“Em quên hôm nay là ngày đầu tiên Phỉ Phỉ đi học, em đã hứa sẽ đi đón con bé!”

“Ai nha! Em quên!” Cô bật lên, cuống quýt gọi.

“Mau, mau, mau! Không còn kịp rồi!”

Cô vội vàng lôi kéo Mạc Vô Tâm chạy đi.

Anh bật cười, nhàn nhã sải bước theo bước chân hối hả của cô ở phía trước. Trong lòng hết sức hạnh phúc vì tình cảm mà cô dành cho Phỉ Phỉ.

13. Chương 13

Vừa bước vào nhà trẻ, liền thấy Phỉ Phỉ khóc đỏ cả mắt, uất ức đứng một mình cạnh chiếc xích đu.

Đại Nhi lo lắng đến gần Phỉ Phỉ, đưa tay ôm lấy cô bé.

“Ai hừm! Tiểu Bảo Bối! Cháu làm sao vậy? Thế nào lại khóc?”

“Cô. . . .” Tiểu Phỉ Phỉ đầy uất ức gào khóc lên, vịn cổ của cô, nước nử thành tiếng.

“Ai nha, ai nha! Không khóc, không khóc! Nói cho cô chuyện gì?” Cô hốt hoảng vuốt ve cô bé, an ủi.

“Người bạn nhỏ cười cháu không có mẹ!” Phỉ Phỉ nén tiếng nấc, khổ sở nói cho cô biết.

“Cái gì? Đáng ghét thế này! Là ai? Ai dám cười Phỉ Phỉ không có mẹ? Nói cho cô!” biểu cảm của Đại Nhi trông giống như một bà mẹ kế hung ác.

“Chính là bạn đó!”

Phỉ Phỉ khẽ lau ngón tay nhỏ đầy nước mắt, chỉ chỉ cô bé đứng gần cầu trượt.

“Đi! Chúng ta tìm bạn đó!”

Cô ôm tiểu bảo bối đang khóc sụt sùi trong ngực, lửa giận lên cao, đi thẳng một mạch về phía người bạn nhỏ kia.

“Cô bé! Tại sao con lại cười Phỉ Phỉ không có mẹ?”

Cô lấy ánh mắt nghiêm nghị, trách cứ, đứng lại trước mặt cô bé kia.

“Là Mạc Phỉ Phỉ cười con trước!” Cô bé lớn tiếng cãi lại.

Đại Nhi nhú mày.

“Phỉ Phỉ cười con cái gì?”

”Bạn ấy cười con mặc quần áo xấu xí, còn nói mình mặc quần áo xinh đẹp, lại khoe khoang nhà mình có nhiều tiền. Con liền rất muốn đánh bạn ấy, nhưng cô giáo bảo bạn không có mẹ, mắng con không được ăn hiếp bạn, nên con mới cười!”

Không có mẹ, tất cả các bạn ai cũng có mẹ, chỉ mình bạn ấy không có!” Cô bé tự tin nói.

Đại Nhi đại khái ở trong lòng đã hiểu được chuyện gì xảy ra.

Để Phỉ Phỉ ở trong ngực xuống, ngồi xổm trước mặt cô bé kia, nói:

“Cô bé! Phỉ Phỉ cười con, cô thay mặt con bé xin lỗi con! Nhưng từ nay về sau con không được cười bạn không có mẹ, có biết hay không!”

Đại Nhi có thể hiểu nỗi khổ của hai nhóc con này. Từ nhỏ, cô chính là bị cười vì nghèo, vì mang tai họa, vì không có cha mẹ, lớn lên trong tủ nhục.

“Tại sao? Bạn ấy vốn là không có mẹ!” Cô bé vẫn một mực khẳng định sự thật.

“Phỉ Phỉ có mẹ! Mẹ của bạn ấy là cô, cho nên về sau không được cười bạn nữa! Biết không?” Nhóc con này tại sao lại nói nhiều lần vậy chứ! Giọng điệu của cô có hơi nghiêm khắc một chút.

Cô hiểu rõ cảm giác khi bị coi là cô nhi, không cho phép Phỉ Phỉ cũng bị khi dễ.

Một bên Phỉ Phỉ mở to mắt, bất ngờ nhìn chằm chằm Đại Nhi, cái miệng nho nhỏ kinh ngạc há to.

Cô bé kia hoài nghi, kinh ngạc nhìn cô, chột dạ đáp một tiếng.

“Dạ! Biết.”

Đại Nhi nắm bàn tay nhỏ bé của Phỉ Phỉ, xoay người đi tới cửa.

Tầm mắt của cô đụng phải Mạc Vô Tâm đang khoanh tay ôm ngực, thanh thần tựa vào cửa, ánh mắt như có điều suy nghĩ.

”Ách. Cái đó, cái đó. Em vừa rồi dưới tình thế cấp bách kia mới mạnh dạng nói, anh cứ làm như không nghe thấy gì hết! Thật. . .

. . . Làm như không nghe thấy đó.”

Đại Nhi lúng túng, lắp bắp cắn lưỡi.

Anh không phải là ở trên xe sao? Làm sao lại đứng ở chỗ này?

Mới vừa rồi cô nói với cô bé kia mình là mẹ của Phỉ Phỉ, nhất định bị anh nghe!

Không biết anh có nghĩ rằng cô rất muốn làm mẹ của Phỉ Phỉ hay không?!

Dù có hay không thì cũng không thể trèo lên cái thân phận “Mạc phu nhân” quá lớn kia!

Có thể anh không nghĩ như vậy.

Cô vội vã muốn giải thích.“Em chỉ phải.”

“Đi thôi!” Mạc Vô Tâm ngắt lời cô.

Tay anh quàng lên bả vai của cô, ôm lấy cô đang dắt Phỉ Phỉ, đi ra phía ngoài.

Cô kháng cự, cả người co rúm lại.

Tại sao anh không trả lời? Ngược lại cứ thân mật như vậy ôm lấy bả vai cô.

“Em không phải nói em là mẹ con bé sao? Để cho những người bạn nhỏ tin tưởng đi!” Mạc Vô Tâm nhẹ giọng, ghé vào bên tai cô nói.

Ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy gương mặt nhỏ bé của Phỉ Phỉ hiện lên một tia cười đắc ý, nụ cười hạnh phúc.

Nhìn qua Mạc Vô Tâm một chút, anh lại đang mang một bộ mặt hài hước!

Cô trầm mặc theo anh đi về phía trước.

Leo lên xe, Phỉ Phỉ sắc mặt vui vẻ, hưng phấn hướng về phía cô hỏi:

“Cô! Cô thật muốn làm mẹ con sao? Cô mới vừa nói là thật đúng không?”

Đại Nhi bắt đầu dĩ méo miệng cười khổ!

Nhóc con thật sự rất ngây thơ! Cái này cô biết trả lời thế nào đây?

Mạc Vô Tâm đang ở một bên, thấy cô lúng túng nuốt nước miếng.

“Cô! Làm sao cô không nói lời nào?”

Khuôn mặt nhỏ bé trong nháy mắt bỗng xụ xuống.

“Phỉ Phỉ! Cô nói cho cháu biết.” Cô không đành lòng muốn lên tiếng an ủi, lại chần chờ liếc trộm anh.

Thấy anh không nói một lời, ánh mắt đang nhìn ra bên ngoài, không biết đang trầm tư cái gì.

Cô quyết định dời sự chú ý của con bé sang chuyện khác.

“Phỉ Phỉ nha! Cháu có biết hôm nay không nên cùng người bạn nhỏ khoe khoang quần áo đẹp hay không?”

”Tại sao? Con mỗi lần mặc quần áo mới, cũng sẽ khoe cô trước, hơn nữa lần nào cô cũng nói con rất đẹp nha? Tại sao không thể cùng người bạn nhỏ khoe khoang? Rất nhiều bạn khác không có quần áo đẹp như con mà!”

Bởi vì các bạn ấy không có nhiều tiền như nhà con!”

Đại Nhi đã thành công trong việc đánh lạc hướng con bé, tiểu Phỉ Phỉ đang nghiêm túc, vừa nói, vừa nghi ngờ nhìn cô.

“! Cô nói cho cháu biết!” Cô ôm chặt tiểu Phỉ Phỉ, bắt đầu nói với con bé.

”Có tiền không phải là để lấy ra khoe khoang, cháu so với người bạn nhỏ có điều kiện hơn, có thể dùng rất nhiều tiền để mua quần áo đẹp, nhưng quả thật người bạn nhỏ rất đáng thương nha!”

Họ không có tiền mua quần áo đẹp, cháu khoe khoang như vậy, sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của người bạn nhỏ, vậy sau này cũng không có người bạn nhỏ nào làm bạn với cháu, có đúng hay không? Cho nên Phỉ Phỉ về sau chỉ có rất nhiều tiền, nhưng không có bạn tốt, có phải rất đáng thương hay không đây?”

Chiếc đầu nhỏ nhỏ trầm tư hồi lâu, giống như chợt hiểu ra điều gì đó.

”Đúng nha! Con khoe khoang với người khác, người ta chán ghét con, cũng không thích làm bạn với con nữa, vậy con sẽ rất đáng thương!”

Về sau con không cần nói với người bạn nhỏ là nhà mình có nhiều tiền, bởi vì con và các bạn không giống nhau, họ không muốn làm bạn với con, có đúng không?”

Phỉ Phỉ hiểu được lời nói của Đại Nhi, đối với sự thông minh của mình có chút đắc ý.

“Đúng nha! Phỉ Phỉ thật thông minh đó!”

Mạc Vô Tâm nghe họ đối thoại, nghe Đại Nhi dạy dỗ con gái liền cảm thấy vui mừng.

Đồng thời cũng không đồng ý lắm, nhú mày, có tiền không đáng để khoe khoang sao?

Hừ! anh đáy lòng cười lạnh.

Đây thật là một lời nói dối ngây thơ!

Trong quan niệm của anh, giàu có đáng để khoe khoang đấy!

Sự nghiệp của nhà họ Mạc đã có lúc gần như phá sản, thất bại thảm hại, nếm qua sự tàn nhẫn của người đời, trải qua muôn vàn sóng gió, bốn anh em nhà họ Mạc mới có thể vực lại được như ngày hôm nay.

Từ không thành có, bọn họ chưa có thứ gì là chưa từng nếm qua, có thể nói, tay trắng gầy dựng sự nghiệp, những người đàn ông đã từng trải, đối với thế giới này hiểu biết quá rõ ràng, nhận thức được tiền bạc rất quan trọng!

Đại Nhi không thể nào không biết thế gian vô tình, tại sao cô nhún nhường như vậy, cho là tiền bạc không đáng khoe khoang.

Dĩ nhiên, anh không hy vọng con của anh hiểu điều này quá sớm, trẻ con nên giữ được nét hồn nhiên vốn có.

Bất thành linh, Phỉ Phỉ lại hỏi.

“Cô, cô vẫn chưa trả lời vấn đề mới vừa rồi, cô thật muốn làm mẹ con sao?”

Ách —— trời ạ! Con bé này, sao lại nghĩ đến rồi?

Đại Nhi mặt mày xanh lét, khó khăn cắn chặt môi dưới.

“Cô. . . .” Tiểu quỷ lại lên tiếng nhắc nhở.

Đại Nhi vẫn còn đang bối rối, trầm mặc hồi lâu, Mạc Vô Tâm lên tiếng.

“Con về sau liền nói cho người bạn nhỏ, cô ấy là mẹ con.”

Đại Nhi nghe vậy, bất ngờ cùng lo sợ, nhìn anh.

“Oa! Thật là hay quá! Con có mẹ, con có mẹ, Đại Nhi muốn làm mẹ con!” Gương mặt hồng hồng của Phỉ Phỉ rung lên vì vui sướng, hưng phấn không thôi.

“Phỉ Phỉ. . . .” Cô khó hiểu lên tiếng, nghĩ nên nói cho con bé biết, đây không phải là sự thật.

“Vậy con về sau có thể gọi mẹ, có đúng hay không?” con bé nghiêng đầu. “Cha, người nói có đúng hay không?”

“Phỉ Phỉ thích là tốt rồi!” Mạc Vô Tâm trả lời.

“Làm sao anh có thể nói với con như vậy?” Đại Nhi bất mãn phản đối.

“Là tự em đi nói cho người khác biết, không phải sao?” Sắc mặt anh không chút thay đổi.

“Em ——”

“Còn là thân phận Nữ Chủ Nhân của nhà họ Mạc, em không thích?” Giọng điệu của anh như muốn gây sự.

“Em. . . . Em nói câu nói kia không có dụng ý khác, chẳng qua là hi vọng Phỉ Phỉ. . . .” Cô lo âu nhìn tiểu bảo bối đang không hiểu chuyện một cái. “Em chỉ là hy vọng con bé không vì gia đình không đầy đủ cha mẹ mà tự ti, em không có cái loại ý đồ đó. . . .”

Đại Nhi quay đầu đi chỗ khác, che giấu hy vọng thật sự của mình. . . . Cô dĩ nhiên mong muốn! Nhưng là, cô không dám hy vọng xa vời, người bình thường như mình sẽ có kết quả với anh.

Cô là đang hạ thấp bản thân mình sao? Mạc Vô Tâm trầm mặc suy tư.

Bao nhiêu người phụ nữ vây quanh xu nịnh, muốn làm Nữ Chủ Nhân của nhà họ Mạc, thế nhưng cô lại chẳng cảm thấy hứng thú với cái thân phận này chút nào? Khi anh quyết định để cho cô đi vào đời sống nội tâm đã đóng kín bấy lâu nay, chính là xác định, người anh muốn là cô!

Bão về đêm, mưa gió hoành hành, cuồng phong dữ dội bên ngoài cửa sổ.

Đột nhiên...Phụt....

Bên trong nhà chìm vào bóng tối.

“Bị cúp điện!” Đại Nhi kêu lên.“Nguy rồi! Phỉ Phỉ sợ tối!”

Đại Nhi hốt hoảng xoay người, nhìn không rõ phương hướng. Sống cùng Phỉ Phỉ một, hai tháng nay, cô đã am hiểu rất rõ những thói quen của cô bé.

Cô vội vã lục lọi, khó khăn ở trong bóng tối đi tới.

“Oa.” Trên lầu, trong phòng Phỉ Phỉ truyền ra tiếng khóc.

“Phỉ Phỉ! Đừng sợ, cô tới.”

Đại Nhi chỉ có thể gào thét ở phía xa, trấn an con bé.

Tiếng khóc của Phỉ Phỉ làm cho cô càng thêm hoảng hốt rồi.

Cô giống như người mù, khó khăn đi lại trong bóng đêm.

Rất cuộc, cô tìm được cửa phòng của con bé.

“Phỉ Phỉ.” Cô lo lắng kêu, chỉ nghe được tiếng khóc sụt sùi rất nhỏ.

“Cô.”

“Con không cần lo lắng, cha ở chỗ này!” Là Mạc Vô Tâm!

Thì ra là anh sớm hơn cô một bước, chạy tới phòng của con bé, giờ phút này, anh căng thẳng ôm con gái ngồi trên giường.

“Hô ——” Đại Nhi thở phào nhẹ nhõm.

“Phỉ Phỉ, có sợ hay không?”

Với tầm nhìn yếu, bằng cảm nhận của mình, cô đi đến bên cạnh hai cha con.

“Không có. Cha ở chỗ này! Không sợ!”

Tiểu Phỉ Phỉ thút thít mấy cái, mới bình tĩnh trả lời Đại Nhi.

“Ngoan! Không sợ!” Đại Nhi đau lòng vuốt ve gò má bầu bĩnh của cô bé.

Mạc Vô Tâm đem cô ngồi chồm hổm ở bên giường kéo lên, thân mật ôm cô ở trong ngực.

Đại Nhi then thùng, mặt vừa đỏ vừa nóng, hoàn hảo hiện tại tối đen như mực, không cho anh thấy.

Tiểu Phỉ Phỉ mắt sáng trong, ở trong bóng tối chớp chớp mắt, thị lực đã thích ứng với sự u ám bên trong phòng.

Cô bé ngồi ở trong ngực cha, nhìn chăm chăm vào Đại Nhi.

“Cô, có phải người đồng ý làm mẹ con rồi không?” Con bé đột nhiên hỏi.

“À?” Đại Nhi lúng túng, không biết trả lời như thế nào.

Không khí yên lặng làm cho thần kinh người ta căng thẳng, Mạc Vô Tâm tựa hồ cũng ở đây chờ đợi câu trả lời của cô.

Thật lâu.

“Đúng! Cô ấy làm mẹ con.” Mạc Vô Tâm cương chịu nhìn nữ nhi nói.

Phỉ Phỉ chợt quên đi bóng tối sợ hãi, từ trong ngực Mạc Vô Tâm nhảy ra, vui vẻ nhảy tưng tưng trên giường.

Cô bé hoan hô.“Oa! Thật là hay quá, thật là hay quá! Cô muốn làm mẹ con rồi!”

Đại Nhi tựa vào trong ngực anh, then thừng đánh cánh tay của anh.

“Làm sao anh lại nói với con bé như vậy!”

“Anh nói vậy là sai sao? Em thật không muốn?” Mạc Vô Tâm ở trong bóng tối trộm hôn cô một cái.

“Em.” Đại Nhi vội vàng mở miệng, lại ngay sau đó trầm mặc.

“Cô, vậy khi nào con có thể gọi cô là mẹ?” Tiểu Phỉ Phỉ nhảy đến sau lưng cô, đôi tay thân mật ôm cánh tay cô.

Mạc Vô Tâm thay cô bé trả lời.“Cha sẽ lập tức kết hôn với cô, sẽ không lâu, con có thể gọi cô ấy là mẹ.”

Đại Nhi thoáng chốc sửng sờ, nói không ra lời.

Anh nói là sự thật sao? Anh muốn cùng cô kết hôn?!

“Dạ!” Phỉ Phỉ hiển nhiên có hơi thất vọng một chút, nhưng chung quy con bé vẫn rất vui vì được có mẹ.

Con bé hưng phấn, cũng không kéo dài được bao lâu. Tiểu Phỉ Phỉ rú ra rú rít nói hồi lâu, chẳng mấy chốc liền mệt mỏi mà ngủ thiếp đi.

Mưa gió ban đêm, Đại Nhi cứ như vậy rúc vào trong ngực anh.

“Phỉ Phỉ có cơ hội gọi em một tiếng mẹ không?” giọng nói trầm thấp của Mạc Vô Tâm vang lên ở bên tai cô.

“Anh là đang cầu hôn sao?” Đại Nhi xấu hổ nói.

“Coi như là thế đi!” Mạc Vô Tâm nhún nhún vai, cố ý trêu chọc.

“Coi như là? Như vậy không dám chắc hay sao?” Cô có chút thất vọng.

“Thế nào? Không đủ lãng mạn?”

“Không, cảm giác nó không phải là sự thật.” Cô sợ là một giấc mộng.

“Anh yêu em” Mạc Vô Tâm lặng lẽ nói ra khỏi miệng, âm lượng nhỏ như có chút mơ hồ.

“Cái gì?”

“Anh, yêu, em.” Anh ghé vào bên tai cô, từng chữ từng chữ tinh tường nói.

Đại Nhi tràn ra nụ cười.

“Đồng ý lấy anh không?” anh hỏi.

“Ừ, em đồng ý.” Cô cười hạnh phúc vô cùng.

“Thật?” Mạc Vô Tâm lấy được đáp án chắc chắn, so với Đại Nhi càng vui vẻ hơn.

“Thật! Bất quá, anh không sợ em sao?” Cô hỏi.

“Sợ em cái gì?” Mạc Vô Tâm không hiểu.

“Không sợ em ‘trời sanh mang tai họa’ ? Không sợ em.”

“Hừ.” Anh nhẹ che miệng của cô.“Nhớ, ông xã của em là người đàn ông can đảm nhất trên đời này, không sợ em ‘mang tai họa’!”

“A! Quả nhiên là một anh hùng!” Cô cười nói.

Tiểu Phỉ Phỉ là một đứa bé ngoan, Mạc Vô Tâm là người đàn ông xuất sắc!

Hạnh phúc vây quanh cô ở ngay trước mắt, tự nhiên như vậy, thật sự rất hài lòng. Cô sẽ nhớ, vĩnh viễn phải nhớ giờ khắc này. . .

. . .

Hai người cứ như vậy, yên lặng làm bạn trên giường con gái. Cho đến khi trận buồn ngủ đánh tới, bọn họ liền ngủ ngay trên giường Phỉ Phỉ.

Ba người trên chiếc giường chật chội, nhưng là một đêm ấm áp.

14. Chương 14

Năm sau, vào một buổi chiều cuối thu, trong phòng sinh truyền đến tiếng khóc vang dội.

“Chúc mừng! Mạc phu nhân, cô đã sinh bốn nàng công chúa khỏe mạnh.” Bác sĩ cười tủm tỉm nói với sản phụ.

“Cái gì? ” Vừa mới thoát khỏi mấy tháng mang thai nặng nhọc, cái bụng trong nháy mắt lại mang đến một nỗi lo sợ khác.

Rót sinh nường nường không phải nói cô sẽ sinh con trai sao? Tại sao không phải là con trai, ngược lại sinh một đống con gái?

“Mạc Vô Tâm.” Cô thét chói tai.

Đều là tại Mạc Vô Tâm đại khốn kiếp, nói gì không cần khám thai, như thế rất tốt! Cô một hơi sinh bốn đứa, có phải là linh nghiệm rồi không, cô ít nhất còn phải hai lần mang thai nữa, mới có thể sinh con trai!

“Bảo bối, thế nào?” Mạc Vô Tâm bộ mặt vui sướng, lần đầu tiên được ôm trong ngực một lúc bốn đứa con gái, cười không khép miệng.

“Em, em. Em không cần giống như heo mẹ, sinh nhiều con như vậy á! Em nhớ là nhà em chưa từng có người mang thai nhiều con như vậy, tại sao mới lần đầu mà đã có nhiều con thế này rồi! Ô.”

“Không sao! Anh nuôi nổi, em sinh nhiều một chút.”

“Này! Lần đầu tiên mà chăm sóc nhiều trẻ con như vậy, em sẽ điên mất! Đó là cuộc sống sao? Em nhất định không có cách nào chăm sóc tốt cho bọn chúng!” Nghĩ đến cô số mạng “mang tai họa”, sắp sửa lan tràn đến đời sau, cả gương mặt đầy vẻ u sầu.

“Sẽ không, sẽ không! Em chỉ cần liều mạng sinh. Anh sẽ tìm người bảo mẫu tốt nhất tới chăm sóc những Tiểu Bảo Bối này.”

“Liều mạng sinh?! Anh đừng mơ tưởng, em tuyệt đối sẽ không để cho anh thực hiện được ý đồ, anh đừng nghĩ vì ham mấy giây vui vẻ kia, mà đem những hạt giống tràn đầy sinh lực vào trong bụng em!”

Tiểu bảo bối non nớt, giờ phút này đang dùng sức để hít thở luồng không khí mới mẻ của thế giới này, còn khóc oe oe thật to, chứng tỏ sức sống mãnh liệt.

“Em hiện tại có chút hoài nghi, rốt cuộc là em ‘ mang tai họa ’ cho anh, hay anh ‘ mang tai họa ’ cho em? Tại sao vận mệnh của em lại khó đoán như vậy?” Đại Nhi hoài nghi liếc nhìn anh.

“Điều đó không quan trọng, quan trọng là, chúng ta về sau sẽ sản xuất ra nhiều Tiểu “mang tai họa” hơn!”

Cánh tay sắt vững vàng của Mạc Vô Tâm có thể bảo vệ được những sinh mạng bé nhỏ kia, đối với cô tràn đầy yêu thương, kiên quyết bảo vệ nụ cười má lúm đồng tiền ấy.

—— hết trọn bộ ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giao-dich-tinh-nhan>